SIMON R. GREEN

ZONA ÎNTUNECATĂ

SOMETHING FROM THE NIGHTSIDE
Simon R. Green

Traducere din limba engleză de Sorana Graziella Cornea

EDITURA VREMEA BUCUREŞTI 2007

Coperta de Silvia Colfescu
Ilustraţia: Hyeronimus Bosch
Ispitirea Sfântului Antonie, detaliu

Redactor: Maria Giugariu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

GREEN, SIMON R.

Zona Întunecată / Simon R. Green; trad.: Sorana Graziella Comea. - Bucureşti: Vremea, 2007
ISBN 978-973-645-256-7

I. Comea, Sorana Graziella (trad.)
821.111-31=135.1

Versiune ebook: [2.0] p1710

UNU - Intră banii pe uşă

Detectivii particulari sunt de toate formele şi mărimile, şi nici unul dintre ei nu arată ca o vedetă de televiziune. Unii se ocupă de asigurări, alţii îşi duc traiul în preajma unor hoteluri ieftine, purtând cu ei aparate de filmat, în speranţa că vor obţine dovezi într-un caz de divorţ, şi foarte puţini ajung să investigheze misterele unei crime complicate. Unii aleargă după lucruri care nu există sau care nu ar trebui să existe. Eu sunt o persoană care găseşte lucruri. Câteodată mi-ar plăcea să nu le găsesc, dar asta depinde de zona de acţiune.

În acele zile, tăbliţa cojită de pe uşă indica *Biroul de investigaţii Taylor*. Eu sunt Taylor. Înalt, oacheş şi nu prea arătos. Port cu mândrie cicatricele vechilor cazuri şi nu-mi dezamăgesc niciodată clienţii. Cu condiţia să-mi fi lăsat măcar un avans.

Pe atunci, biroul meu era confortabil, dacă nu aveai pretenţii prea mari, înghesuit, dacă aveai. Petreceam mult timp în acest loc. Îmi convenea mai mult decât să am o viată normală. Era un birou cu chirie modestă într-o zonă cu chirii modeste. Toţi oamenii de afaceri cât de cât înţelepţi plecau, făcând loc pentru aceia dintre noi care acţionau în zonele mai obscure ale legalităţii şi ilegalităţii. Nici măcar şobolanii nu erau tentaţi să se oprească aici, în drumul lor către un loc mai civilizat. Vecinii mei erau un dentist şi un contabil, amândoi scoşi din funcţie, amândoi făcând mai mulţi bani decât mine.

Ploua cu găleata în noaptea în care a venit să mă vadă Joanna Barrett. Una dintre ploile acelea în rafale, rece, nemiloasă, care te face să te simţi bucuros că eşti la adăpost, în siguranţă. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta ca la un semn, dar nu m-am priceput niciodată la descifrarea indiciilor. Era târziu, cu mult peste ora înserării, şi toţi ceilalţi din clădire plecaseră acasă. Eu eram încă la birou, pe jumătate atent la televizorul portabil, cu volumul dat la minim, în timp ce omul de la telefon îmi ţipa în ureche. Vroia bani, prostul. Am scos toate sunetele aprobatoare de care eram în stare, aşteptând să se plictisească şi să mă lase în pace, şi apoi mi-am ciulit urechile, fiindcă am auzit paşi pe coridor, îndreptându-se către uşa mea. Calm, fără grabă... stilul unei femei. Interesant. Femeile sunt întotdeauna cei mai buni clienţi. Spun că vor informaţii, dar, în majoritatea cazurilor, vor răzbunare. Şi nu se târguiesc atunci când vine vorba despre plata serviciilor solicitate. A lucrurilor de care au nevoie. Iadul nu se manifestă prin izbucniri nervoase; şi ar trebui să ştiu asta.

Paşii s-au oprit în faţa uşii mele, şi o umbră înaltă a studiat gaura de glonţ din geamul cu sticlă mată. Ar fi trebuit să mă ocup şi de asta, dar era un subiect de discuţie atât de interesant. Clienţilor le place să simtă o notă de romantism şi de pericol atunci când angajează un detectiv particular, chiar şi dacă este vorba doar de câteva documente. Uşa s-a deschis şi ea a păşit înăuntru. O blondă înaltă, frumoasă, care mirosea a bani şi clasă, şi care făcea o notă discordantă cu mobila uzată şi cu pereţii de ipsos, crăpaţi, ai biroului meu.

Hainele ei aveau acea eleganţă şi stil pe care numai bogăţia le poate da şi, când mi-a rostit numele, vocea ei a avut o inflexiune aristocratică, ce ar fi putut sfărâma sticla. Fie fusese la cele mai bune pensioane, fie cheltuise o avere cu lecţiile de elocvenţă. Era, poate, puţin cam prea subţire, cu o faţă osoasă şi foarte fin fardată, ceea ce însemna că ar fi fost mereu frumoasă şi nu doar drăguţă. Din felul în care stătea, din ţinuta ei, era

evident că îi plăcea să deţină mereu controlul, iar fermitatea gurii ei perfect conturate indica faptul că era obişnuită să fie ascultată. Observ astfel de lucruri. E datoria mea. Am primit-o înclinându-mi capul, neimpresionat, şi i-am făcut semn să ocupe singurul scaun disponibil, din faţa biroului meu. S-a aşezat fără să scoată, mai întâi, o batistă pentru a-l şterge, şi i-am acordat câteva puncte în plus pentru acest curaj. Am privit-o cum îmi cerceta biroul, în timp ce vocea din receptorul pe care îl ţineam la ureche a devenit şi mai isterică şi mai ameninţătoare, în încercarea ei de a obţine bani. Ameninţări chiar foarte precise. Faţa ei era de un calm calculat, chiar lipsită de expresie, dar, aruncând o privire prin birou, a fost atât de uşor să-l văd aşa cum îl vedea ea.

Un birou demodat, cu câteva documente simbolice în sertare, un dulap pentru dosare, luat la mâna a patra, şi o canapea şubredă, lipită de perete. Păturile mototolite şi perna ferfeniţită de pe canapea indicau că cineva dormea regulat acolo. Unica fereastră din încăpere, cea din spatele biroului meu, avea gratii pe exterior, şi sticla zăngănea în ramă, în bătaia vântului. Covorul ros avea găuri, televizorul portabil de pe birou era alb-negru, şi singura pată de culoare de pe pereţi era un calendar cu femei goale, primit de pomană. Mai multe cutii de carton, de la pizza, erau aruncate grămadă într-un colţ. Nu era nevoie să fii un geniu ca să-ţi dai seama că încăperea nu servea numai de birou. Cineva locuia acolo. Şi era clar că acesta nu era biroul cuiva aflat în plină ascensiune profesională.

Alesesem să trăiesc în lumea reală, pentru nişte motive în aparenţă logice, la momentul respectiv, dar nu-mi fusese niciodată uşor.

Am hotărât brusc că mă săturasem de vocea din receptor.

- Uite, am spus, pe acel ton calm şi rezonabil, care, dacă este folosit corect, îi poate scoate complet pe oameni din minţi, dacă aş avea banii, ţi i-aş da, dar nu îi am. Nu-ţi rămâne decât să-ţi aştepţi rândul. Din partea mea, poţi să mă dai în judecată, şi-ţi pot recomanda chiar un vecin de-al meu, care este avocat. Trebuie şi el să muncească şi nu-ţi va râde în nas când îi vei spune de la cine încerci să obţii bani. Dar, dacă crezi că mai poţi aştepta puţin, este foarte posibil ca tocmai să fi făcut rost de o sumă importantă… Istericalele îţi pot afecta tensiunea arterială, dacă nu ştiai. Îţi recomand să respiri adânc şi să te duci la mare. Pe mine marea mă calmează întotdeauna. Te caut eu. Până la urmă.

Am închis telefonul şi i-am zâmbit politicos musafirei mele. Nu mi-a răspuns la zâmbet. Dar ştiam că ne vom înţelege. Se uita fix la televizorul care bârâia pe biroul meu, aşa că l-am închis.

- Îmi ţine companie, am spus eu calm. Ca un câine, cu avantajul că nu trebuie să-l scot la plimbare.

- Nu te duci niciodată acasă? Din tonul ei, era clar că mă întreba din curiozitate, nu că i-ar fi păsat.

- În prezent umblu de la o casă la alta. Lucruri mari, goale, scumpe. În plus, îmi place aici. Am totul la îndemână şi nimeni nu mă deranjează la sfârşitul zilei. De regulă.

- Ştiu că e târziu. Dar nu am vrut să fiu văzută venind aici.

- Mi se pare firesc.

A pufnit uşor.

- Ai o gaură în uşa de la birou, domnule Taylor.

Am dat din cap.

- Moliile.

Colţurile gurii ei roşu închis s-au lăsat în jos şi, pentru o clipă, am crezut că avea să se ridice şi să plece. Am efectul ăsta asupra oamenilor. Dar s-a controlat şi mi-a aruncat cea mai intimidantă privire a sa.

- Mă numesc Joanna Barrett.

M-am mulţumit să încuviinţez.

- O spui de parcă ar trebui să însemne ceva pentru mine.

- Pentru oricine altcineva, înseamnă, a zis ea, pe un ton uşor înţepat. Dar nu cred că citeşti rubricile de afaceri, nu-i aşa?

- Numai dacă mă plăteşte cineva pentru asta. Să înţeleg că eşti bogată?

- Foarte.

Am rânjit.

- Cel mai bun client. Cu ce îţi pot fi de folos?

S-a foit uşor pe scaun, strângând protector poşeta ei mare şi albă din piele. Nu vroia să se afle aici şi să vorbească cu unul ca mine. Fără îndoială, de obicei alţii se ocupau de aceste sarcini neplăcute în locul ei. Dar ceva o frământa. Ceva personal. Ceva ce nu putea încredinţa altcuiva. Avea nevoie de mine. Îmi dădeam seama. Drace, deja număram banii.

- Am nevoie de un detectiv particular, spuse ea, brusc. Mi-ai fost… recomandat.

Am dat din cap, înţelegător.

- Înseamnă că ai fost deja la poliţie şi la toate marile agenţii particulare, şi nici una nu te-a putut ajuta. Ceea ce înseamnă că problema ta nu este una tocmai obişnuită.

A încuviinţat ferm.

- M-au dezamăgit. Toţi. Mi-au luat banii şi nu s-au întors decât cu scuze. Nemernicii. Aşa că am apelat la toţi cei care îmi erau datori, m-am folosit de toate resursele, şi, până la urmă, cineva mi-a dat numele tău. Înţeleg că te ocupi cu găsirea persoanelor dispărute.

- Pot găsi pe oricine sau orice, pentru suma potrivită. E un dar. Sunt încăpăţânat şi perseverent şi o mulţime de alte lucruri de aceeaşi natură, şi nu renunţ niciodată, câtă vreme contul îmi este alimentat. Dar nu mă ocup de asigurări, de divorţuri şi nici de crime. Drace, n-aş recunoaşte un indiciu nici dacă m-aş împiedica de el. Doar găsesc lucruri. Fie că vor să fie găsite, fie că nu.

Joanna Barrett mi-a aruncat cea mai îngheţată şi mai dezaprobatoare privire.

- Nu-mi place să mi se ţină predici.

Am zâmbit.

- Este inclus în pachetul de servicii.

- Şi nu-mi place nici atitudinea ta.

- Multora nu le place.

S-a gândit din nou, serios, să plece. Am privit-o cum se lupta cu ea însăşi, păstrându-mi expresia calmă şi liniştită. O persoană ca ea nu ar fi ajuns până aici dacă nu ar fi fost cu adevărat disperată.

- Fiica mea a… dispărut, a spus ea, fără chef. Vreau să o găseşti.

A scos din poşetă o fotografie 8 x 10 şi a împins-o pe masă, către mine, cu o mişcare nervoasă a mâinii. M-am uitat la fotografie fără s-o ating. Înfăţişa bustul unei adolescente încruntate, cu o expresie posacă şi cu nişte ochi înguştaţi, care de-abia se zăreau dintr-o claie de păr lung şi blond. Ar fi fost drăguţă dacă nu s-ar fi încruntat atât de tare. Arăta de parcă avea o răfuială cu toată lumea asta blestemată, şi ai fi fost un fraier dacă ai fi pariat pe lume. Cu alte cuvinte, o copie perfectă a mamei sale.

- O cheamă Catherine, domnule Taylor.

Vocea Joannei Barrett devenise brusc mai liniştită, mai stinsă.

- Răspunde numai la numele de Cathy, dacă răspunde. Are cincisprezece ani, merge pe şaisprezece şi vreau s-o găseşti.

Am dat din cap. Până aici, eram pe un teren cunoscut.

- De cât timp lipseşte?

- A trecut o lună.

A făcut o pauză, după care a adăugat, fără tragere de inimă:

- De data asta.

Am dat din nou din cap. Mă ajută să par gânditor.

- S-a întâmplat ceva, recent, care să o fi supărat pe fiica ta?

- Ne-am certat, da, dar n-a fost nimic diferit faţă de alte dăţi, Dumnezeu ştie. Nu înţeleg de ce fuge de acasă. A avut tot ce şi-a dorit. Tot.

A scormonit din nou în geantă şi a scos un pachet de ţigări şi o brichetă. Ţigările erau franţuzeşti, bricheta era de aur, cu monogramă. Drept urmare, mi-am modificat tarifele. Şi-a aprins o ţigară cu o mână fermă şi apoi a împrăştiat nervoasă câţiva norişori de fum în biroul meu. Oamenii nu ar trebui să fumeze în astfel de situaţii. Este mult prea evident. I-am împins unica mea scrumieră, cea în formă de plămân, şi am studiat din nou fotografia. Nu mi-am făcut imediat griji pentru Cathy Barrett. Se vedea că poate să-şi poarte şi singură de grijă şi să se ocupe de oricine altcineva suficient de prost pentru a o deranja. M-am gândit că era vremea să pun câteva întrebări fireşti.

- Dar tatăl lui Catherine? Cu el cum se înţelege?

- Nu se înţelege. Ne-a părăsit când Catherine avea doi ani. Singurul lucru bun pe care l-a făcut vreodată nenorocitul ăla pentru noi. Avocaţii lui i-au obţinut permisiunea de a o vizita, dar nu se foloseşte de ea decât extrem de rar. Şi acum trebuie să storc de la el pensia alimentară. Nu că am avea nevoie, desigur, dar aşa e legea. Şi, înainte de a întreba, nu; nu a avut niciodată probleme cu drogurile, alcoolul, banii sau cu iubiţi nepotriviţi. Am avut eu grijă de asta. Am protejat-o mereu şi nu am lovit-o niciodată. Este doar o afurisită ursuză şi nerecunoscătoare.

Pentru o clipă, în ochii ei a licărit ceva, lacrimi, poate, dar licărirea s-a stins repede. M-am lăsat pe spate, ca şi cum m-aş fi gândit la ce mi se spusese, dar totul mi se părea clar. Să dau de urma unei fugare nu era cine ştie ce caz, dar nu prea aveam de lucru şi nici bani, doar facturi de plătit. Urgent. Nu fusese un an bun - şi asta, de multă vreme. M-am aplecat înainte, aşezându-mi coatele pe birou şi abordând o mină serioasă şi preocupată.

- Deci, doamnă Barrett, în esenţă, avem o sărmană fetiţă bogată care crede că are de toate, mai puţin dragoste. Probabil că cerşeşte mărunţiş la metrou, mănâncă resturi şi pâine râncedă, doarme pe băncile din parc, îşi pierde timpul cu tot felul de oameni nepotriviţi şi se amăgeşte că totul este o mare aventură. Duce o viaţă sălbatică, alături de oameni adevăraţi. Este sigură că a reuşit, încă o dată, să capete toată atenţia mamei ei. Nu mi-aş face prea multe griji din pricina ei. O să vină acasă, când frigul nopţii o va răzbi.

Joanna Barrett clătina deja din capul preţios coafat.

- Nu de data asta. O caut deja de câteva săptămâni, şi nici un profesionist nu a fost în stare să dea de vreo urmă. Nici unul dintre vechii ei... tovarăşi nu a văzut-o, în ciuda recompenselor mai mult decât generoase pe care le-am oferit. Parcă ar fi dispărut de pe faţa pământului.

Înainte, o găseam mereu. Oamenii mei au relaţii peste tot. Dar, de data asta, tot ceea ce am primit, în schimbul eforturilor mele, este un nume care nu-mi spune nimic. Un nume furnizat de aceeaşi persoană care mi-a dat şi numele tău. Mi-a spus că-mi voi găsi fiica... în Zona Întunecată.

Mi-am simţit inima încătuşată de o mână rece, în momentul în care am sărit în picioare. Ar fi trebuit să ştiu. Ar fi trebuit să ştiu că nu poţi scăpa niciodată de trecut, oricât de departe încerci să fugi de el. Am privit-o drept în ochi:

- Ce ştii despre Zona Întunecată?

Nu a tresărit, dar arăta de parcă ar fi vrut s-o facă. Pot părea periculos atunci când este necesar. Şi-a mascat lipsa de cunoştinţe zdrobind ţigara fumată pe jumătate în scrumiera mea, concentrându-se asupra realizării perfecte a acestui lucru, ca să nu trebuiască să se uite la mine o vreme.

- Nimic, a spus ea, într-un sfârşit. Chiar nimic. N-am auzit niciodată acest nume şi cei câţiva angajaţi care l-au recunoscut... nu au vrut să vorbească cu mine despre asta. Când i-am forţat, şi-au dat demisia, au plecat, pur şi simplu. Au preferat să renunţe la o sumă mai mare decât toate câştigurile lor de până atunci, decât să vorbească despre Zona Întunecată. S-au uitat la mine de parcă eram... bolnavă, numai fiindcă vroiam să discut despre asta.

- Nu mă miră.

Vocea mea era iarăşi calmă, deşi serioasă, şi ea m-a privit din nou. Mi-am ales cu grijă cuvintele.

- Zona Întunecată este centrul secret, ascuns şi tenebros al oraşului. Geamănul diabolic al Londrei. Este locul în care se întâmplă lucrurile cu adevărat sălbatice. Dacă fiica ta a reuşit să pătrundă acolo, e în mare pericol.

- De asta am venit la tine, a spus Joanna. Am înţeles că lucrezi în Zona Întunecată.

- Nu. Nu mai lucrez de mult. Am fugit şi am jurat să nu mă întorc niciodată. Este un loc rău famat.

A zâmbit, revenind pe un teren cunoscut.

- Sunt gata să fiu foarte generoasă, domnule Taylor. Cât vrei?

Am cântărit problema. Cât, pentru a mă întoarce în Zona Întunecată? Cât valorează un suflet? Dar sănătatea psihică? Dar respectul de sine? Şi totuşi, aveam nevoie de bani, găsisem greu de lucru în ultima vreme. Erau răufăcători şi în partea asta a Londrei, şi unora le datoram mult mai mult decât ar fi trebuit. Am cântărit problema. Nu trebuia să-mi fie prea greu să găsesc o adolescentă fugară. O misiune uşor de îndeplinit. M-aş fi infiltrat şi aş fi dispărut înainte ca vreun curios să-mi dea de urmă. Dacă eram norocos. M-am uitat la Joanna Barrett şi am dublat suma la care mă gândisem iniţial.

- O mie pe zi, plus cheltuielile.

- E o grămadă de bani, spuse ea, automat.

- Cât valorează fiica ta?

Mi-a răspuns printr-un semn brusc şi aprobator al capului. De fapt, nu-i păsa cât cerusem. Cei ca mine aveau să fie mereu nesemnificativi pentru cei ca ea.

- Găseşte-mi fiica, domnule Taylor. Cu orice preţ.

- Nici o problemă.

- Şi adu-mi-o înapoi.

- Dacă va dori asta. N-o s-o târăsc acasă împotriva voinţei ei. Nu mă ocup de răpiri.

A fost rândul ei să se aplece înainte. Rândul ei să încerce să pară periculoasă. Avea o privire fără expresie, dură, şi cuvintele ei erau la fel de tăioase ca aşchiile de gheaţă.

- Atâta vreme cât îmi iei banii, faci ce-ţi spun eu. Găseşte-o pe căpriţa aia răsfăţată, scoate-o din orice încurcătură s-ar fi băgat de data asta, şi adu-mi-o acasă. Doar atunci vei fi plătit. Clar?

Nu am făcut altceva decât să zâmbesc. Nu mă impresionase. La vremea mea, văzusem o grămadă de lucruri, mult mai înfricoşătoare. Şi, în comparaţie cu ce mă aştepta în Zona Întunecată, furia şi ameninţările ei voalate erau apă de ploaie. În plus, eram ultima ei şansă şi amândoi ştiam asta. Nimeni nu mă căuta pe mine întâi, şi asta nu avea nimic de-a face cu tarifele mele. Îmi câştigasem reputaţia de a rezolva lucrurile în felul meu, de a afla adevărul cu orice preţ şi de a da naibii pe oricine avea de suferit în cursul operaţiunii. Chiar şi pe clienţii mei, uneori. Mereu spun că vor adevărul, tot adevărul şi numai adevărul, dar numai puţini dintre ei îl pot suporta. Nu atunci când o minciună nevinovată este cu mult mai confortabilă. Dar mie nu-mi plac minciunile. De aceea nu am câştigat niciodată banii care mi-ar fi permis să mă învârt în cercurile doamnei Barrett. Oamenii mă solicită numai atunci când au încercat absolut totul, inclusiv preoţii şi ghicitoarele. Joanna Barrett nu mai avea la cine să apeleze. A încercat să mă domine din priviri o vreme, dar nu a putut. A părut că îi convine acest lucru. A cotrobăit din nou prin geantă, a scos un cec completat şi mi l-a aruncat pe birou. Se pare că apela la planul B.

- Cincizeci de mii de lire, domnule Taylor. La sfârşit, vei primi un cec identic.

Nu am schiţat nici un gest, dar, în inima mea, jubilam. Pentru o sută de mii de lire aş fi găsit echipajul de pe *Marie Celeste.* Aproape că merita să mă întorc în Zona Întunecată. Aproape.

- Cu... o condiţie.

Am zâmbit.

- M-am gândit la asta.

- Te voi însoţi.

Am sărit din nou ca ars.

- Nu. Sub nici o formă. Nici într-o mie de ani.

- Domnule Taylor...

- Nu ştii ce-mi ceri...

- Lipseşte de peste o lună! Nu a mai lipsit niciodată atât. I s-ar fi putut întâmpla orice. Trebuie să fiu acolo... când o găseşti.

Am scuturat din cap, dar ştiam deja că aveam să cedez. Am fost întotdeauna uşor de impresionat, atunci când era vorba de familie. Tocmai fiindcă eu n-am avut niciodată una. Joanna nu plângea încă, dar ochii îi erau luminoşi şi strălucitori şi, pentru prima dată, vocea îi tremura.

- Te rog.

Nu s-a simţit în largul ei rostind acest cuvânt, dar a făcut-o. Nu pentru ea, ci pentru fiica ei.

- Trebuie să vin cu tine. Trebuie să ştiu. Nu mai pot sta acasă, aşteptând să sune telefonul. Tu cunoşti Zona Întunecată. Du-mă acolo.

Ne-am uitat unul la celălalt o vreme, fiecare dintre noi văzând, poate, ceva mai mult din celălalt, decât arătam lumii obişnuite. Şi la final am

încuviinţat, aşa cum ştiam amândoi că voi face. Dar, de dragul ei, am încercat încă o dată să o fac să gândească logic.

- Să-ti spun despre Zona Întunecată, Joanna. Londrei i se spune Fumul şi toată lumea ştie că nu iese fum fără foc. Zona Întunecată reprezintă o milă pătrată de străzi înguste şi alei mărginaşe în mijlocul oraşului, care leagă mahalale şi locuinţe, vechi încă de la începutul secolului trecut. Asta, dacă e să dai crezare hărţilor oficiale. De fapt, Zona Întunecată este mult mai extinsă, de parcă spaţiul în sine ar fi crescut pentru a primi toată întunecimea şi tot răul şi în general toate lucrurile ciudate care şi-au găsit adăpostul acolo. Sunt unii care pretind că Zona Întunecată este chiar mai mare decât oraşul care o înconjoară. Ceea ce spune ceva de-a dreptul răvăşitor despre natura şi gusturile oamenilor, dacă stai să te gândeşti. Ca să nu mai vorbim de gusturile celor care nu sunt oameni. Zona Întunecată a fost întotdeauna un loc cosmopolit.

În Zona Întunecată este mereu noapte. Este mereu ora trei dimineaţa şi zorile nu apar niciodată. Oamenii vin şi pleacă, mânaţi de dorinţe cărora nu îndrăznesc să le spună pe nume, căutând plăceri şi servicii de neiertat în lumea normală, de la lumina zilei. În Zona Întunecată poţi cumpăra sau vinde orice, şi nimeni nu pune întrebări. Nimănui nu-i pasă. Există un club de noapte, unde poţi plăti ca să vezi un înger căzut care arde mereu în interiorul unei pentagrame desenate cu sânge de copil. Sau un cap de ţap, care poate ghici viitorul în versuri enigmatice, din cinci picioare, într-un ritm iambic perfect. Există o încăpere în care este închisă tăcerea, şi culorile sunt interzise, şi o alta în care o călugăriţă moartă îţi va arăta stigmatele ei, pentru preţul potrivit. Nu a înviat, dar te va lăsa să-ţi bagi degetele în găurile sângerânde, dacă vrei.

Toate lucrurile de care te-ai temut sau pe care le-ai visat vreodată se găsesc undeva, pe străzile schimbătoare ale Zonei Întunecate, sau te aşteaptă cu răbdare în încăperile private şi scumpe ale cluburilor exclusiviste. Poţi găsi orice în Zona Întunecată, asta dacă lucrul pe care îl cauţi nu te găseşte primul. Este un loc bolnav, magic, periculos. Tot mai vrei să mergi?

- Iar îmi ţii predici.

- Răspunde la întrebare.

- Cum poate să existe un astfel de loc în inima Londrei, fără să ştie nimeni de el?

- Există pentru că a existat dintotdeauna şi este secret pentru că puterile, adevăratele puteri, vor acest lucru. Poţi să-ţi găseşti moartea acolo. Şi eu, la fel, chiar dacă cunosc locurile. Sau, cel puţin, le cunoşteam. Nu am mai fost acolo de ani buni. Tot mai vrei să faci asta?

- Merg oriunde se găseşte fiica mea, a spus Joanna, cu tărie. Nu am fost întotdeauna… atât de apropiate pe cât mi-aş fi dorit, dar merg şi-n Iad pentru a o aduce înapoi.

I-am zâmbit, dar ce serios a fost acel zâmbet.

- Poate că va trebui să faci asta, Joanna. Este chiar foarte posibil.

DOI - Către destinaţie

Numele meu este John Taylor. Toţi cei din Zona Întunecată mă cunosc.

Dusesem o viaţă obişnuită în lumea obişnuită şi, drept recompensă, nimeni nu încercase să mă omoare de o bună bucată de vreme. Îmi plăcea

anonimatul. Îndepărta stresul. Stresul de a fi apreciat, de a nutri speranţe şi de a te gândi la soartă. Şi nu, nu simt că ar trebui să explic toate acestea, nu încă. Am împlinit treizeci de ani acum câteva luni, dar nu am găsit nici un motiv ca să-mi pese de asta. Când ai avut atât de mult ghinion cum am avut eu, înveţi să nu te mai preocupe lucrurile mărunte. Dar chiar şi micile probleme ale lumii de zi cu zi se pot acumula, şi iată-mă, ducându-mă înapoi, înapoi în Zona Întunecată, în ciuda raţionamentelor anterioare. Părăsisem Zona Întunecată acum cinci ani, înşelând moartea iminentă şi ferindu-mă de trădarea prietenilor, şi am jurat printre buzele însângerate că nu mă voi întoarce niciodată, indiferent de ce s-ar fi întâmplat. Ar fi trebuit să ţin minte; lui Dumnezeu îi place atât de mult să-l facă pe un om să-şi încalce promisiunile.

Lui Dumnezeu, sau Cuiva.

Mă întorceam într-un loc unde mă cunoştea toată lumea sau aşa se credea. Aş fi putut fi un rival, dacă mi-ar fi păsat îndeajuns. Sau poate că îmi păsa prea mult de toţi oamenii aceia mărunţi de care ar fi trebuit să mă folosesc pentru a ajunge acolo. Ca să spun adevărul, ceea ce încerc din răsputeri să nu fac în public, nu am fost niciodată prea ambiţios. Şi nici nu eram ceea ce aţi putea numi un participant. Îmi vedeam de treburile mele, îmi purtam singur de grijă şi încercam să trăiesc după propriile mele definiţii ale onoarei. Că dădusem greş în aşa hal nu era în totalitate vina mea. Mă consideram un cavaler rătăcitor… dar domnişoara aflată la ananghie mă păcălise, sabia mea se frânsese de solzii dragonului şi potirul meu se dovedise a fi fundul unei sticle de whisky. Mă întorceam la vechile chipuri şi la vechile suferinţe şi la vechile răni. Şi tot ceea ce puteam face era să sper că merita.

Nu avea rost să sper că nu voi fi observat. John Taylor era un nume important în Zona Întunecată. Exilul de cinci ani nu avea cum să schimbe acest lucru. Nu că vreunul dintre locuitorii de acolo m-ar fi cunoscut cu adevărat. Poţi întreba de mine într-o duzină de locuri diferite, şi vei primi o duzină de răspunsuri diferite. Am fost numit vrăjitor şi mag, şarlatan şi escroc şi ticălos onest. Toţi se înşeală, desigur. Nu am lăsat pe nimeni să mă cunoască chiar atât de mult. Pentru unii, am fost un erou, pentru alţii, un mişel şi, în general, tot ce intră între aceste două delimitări. Pot face câteva lucruri, în afară de a găsi oameni, unele chiar impresionante. Când pun o întrebare, primesc, de obicei, şi un răspuns. Obişnuiam să fiu un om periculos, chiar şi pentru Zona Întunecată; dar asta, acum cinci ani. Înainte ca soarta să mă sfărâme pe roata dragostei. Nu ştiam dacă mai puteam fi încă cu adevărat periculos, dar mă gândeam că da. E ca şi cum ai ieşi din afaceri o vreme, dar fără a-ţi pierde cu adevărat abilităţile. Nu am purtat niciodată pistol. Nu am simţit nevoia.

Tatăl meu era un beţiv notoriu. Nu şi-a revenit niciodată după ce a aflat că mama mea nu era umană. Eu nici n-am cunoscut-o. Cei de pe strada mea au avut grijă pe rând de mine, când cu silă când cu interes, rezultatul fiind acela că nu m-am simţit nicăieri într-adevăr acasă. Am multe întrebări despre mine, la care caut încă un răspuns. Poate că de aceea am ajuns detectiv particular. Eşti oarecum mulţumit când vezi că poţi găsi soluţii la problemele celorlalţi, dacă pe ale tale nu le poţi rezolva. Port un trenci lung, alb, atunci când lucrez. Pe de o parte, din cauză că asta se aşteaptă de la mine şi pe de alta, din cauză că este practic, dar mai ales, din cauză că defineşte o imagine prestabilită, în spatele căreia îmi pot ascunde adevărata faţă. Îmi place să creez impresii false. Şi nu mai permit nimănui

să mă cunoască prea îndeaproape. Atât pentru siguranţa lor, cât şi pentru a mea.

Dorm singur, mănânc tot ceea ce îmi face rău şi-mi spăl singur hainele. Când îmi aduc aminte. Este important pentru mine să fiu independent. Să nu contez pe nimeni. Am ghinion cu femeile, dar sunt primul care recunoaşte că vina îmi aparţine aproape în exclusivitate. În ciuda vieţii pe care o duc, sunt încă un romantic, cu toate problemele legate de această tendinţă. Cea mai apropiată prietenă a mea este un vânător de recompense din Zona Întunecată. A încercat odată să mă omoare. Nu-i port pică. Era o chestiune de afaceri.

Beau prea mult şi nu-mi pasă. Apreciez calităţile de amorţire ale băuturii. Sunt multe lucruri pe care prefer să nu mi le amintesc.

Şi acum, mulţumită Joannei Barrett şi fiicei ei rătăcitoare, mă întorceam în Iad. Înapoi într-un loc în care oamenii încearcă să mă ucidă de când mă ştiu, din motive pe care nu le-am înţeles niciodată, înapoi în singurul loc în care simţeam cu adevărat că trăiesc. În Zona Întunecată sunt mai mult decât un simplu detectiv particular. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care plecasem. Nu mi-a plăcut ce deveneam.

Dar, pe măsură ce mă îndreptam către metrou, sub străzile Londrei, în compania Joannei Barrett, să fiu al naibii dacă nu simţeam că mă întorc acasă.

***

Nu conta ce staţie sau direcţie alegeam. Toate drumurile duc în Zona Întunecată. Şi singurul lucru important, în ceea ce priveşte metroul, este că fiecare staţie arată la fel. Aceleaşi ziduri acoperite cu plăci de faianţă, aceleaşi compostoare urâte, luminile prea puternice şi afişele cinematografice şi publicitare mult prea mari. Automatele prăfuite, din care numai turiştii sunt suficient de tăntălăi să creadă că poate ieşi ceva. Cei fără adăpost, stând sau lungindu-se în cuiburile lor de pături mizerabile, cerşind mărunţiş sau doar bucuroşi să poată sta departe o vreme. Şi, desigur, zgomotul nesfârşit de paşi grăbiţi. Cumpărători, navetişti, turişti, oameni de afaceri şi reprezentanţi mass-media, mereu pe fugă, căutând să ajungă altundeva. Londra nu a atins încă punctul de saturaţie, ca şi Tokyo, unde trebuie să se angajeze oameni care să-i îndese forţat pe ultimii călători într-un vagon, ca să se închidă uşile. Dar nici departe nu suntem.

Joanna mă urma îndeaproape, în timp ce o conduceam prin tuneluri. Era clar că nu o interesau împrejurimile sau mulţimea. Fără îndoială, era obişnuită cu lucruri mai bune, cum ar fi o limuzină lungă, cu un şofer în uniformă şi şampanie rece mereu la îndemână. Am încercat să nu zâmbesc în timp ce ne croiam drum prin mulţime. S-a dovedit că nu avea bani mărunţi la ea, deci a trebuit să plătesc biletele pentru amândoi. Ba chiar a trebuit să-i arăt cum să perforeze biletul.

Scările rulante mergeau toate, şi am pătruns şi mai mult în labirintul de tuneluri. Coteam la întâmplare, bazându-mă pe vechile mele instincte pentru a mă ghida, până când am zărit semnul pe care îl căutam. Era scris într-o limbă pe care numai cei iniţiaţi o puteau recunoaşte, darmite înţelege. Enoşiană, dacă sunteţi curioşi. O limbă artificială, creată acum mult timp pentru ca muritorii să poată vorbi cu îngerii, deşi am cunoscut o singură persoană care o putea pronunţa corect. Am prins-o pe Joanna de braţ şi am tras-o în tunelul lateral de sub semn. Şi-a eliberat nervoasă braţul, dar m-a lăsat să o împing spre uşa pe care era marcat *Întreţinere.*

Protestele ei au încetat brusc în momentul în care s-a găsit în ceea ce părea a fi o debara, pe jumătate plină de sperietori în uniforme ale Căilor Ferate Britanice. Nu mă întrebaţi nimic. Am închis uşa în urma noastră şi a urmat un binecuvântat moment de pace, când uşa ne-a separat de rumoarea maselor. Pe perete era un telefon. Am ridicat receptorul. Nu avea ton. Am rostit un singur cuvânt în receptor.

- Zona Întunecată.

Am pus receptorul jos şi m-am uitat răbdător la perete. Joanna m-a privit, mistificată. Şi apoi peretele cenuşiu, tern, s-a despărţit în două, de sus în jos, cele două părţi dându-se în lături cu o mişcare tremurătoare, formând un culoar lung şi îngust. Zidurile goale ale culoarului erau sângerii, ca o rană deschisă, iar lumina care venea de nicăieri era slabă şi ceţoasă. Mirosea a parfumuri vechi şi a flori zdrobite. Din culoar se auzea un murmur de voci, care urca şi cobora. Frânturi de muzică ne ajungeau la urechi şi apoi dispăreau, ca nişte semnale radio concurente. Undeva, se auzea un clopoţel de mănăstire, un sunet pierdut şi singuratic, atât de melancolic.

- Vrei să intru *aici*? spuse Joanna, regăsindu-şi în sfârşit vocea. Parcă ar fi drumul spre Iad!

- Aproape, am răspuns eu, calm. Este drumul către Zona Întunecată. Crede-mă, această parte a călătoriei noastre este foarte sigură.

- Dar arată *rău,* spuse Joanna încet, uitându-se fascinată la culoar, ca pasărea la şarpe. Arată... nenatural.

- Da, aşa este. Dar e cel mai bun drum pentru a ajunge la fiica ta. Dacă nu suporţi asta, întoarce-te acum. O să fie din ce în ce mai rău.

A ridicat capul şi a rostit ferm:

- Arată-mi drumul.

- Desigur.

Am păşit în culoar, şi Joanna m-a urmat îndeaproape. Şi astfel am lăsat lumea obişnuită în urmă.

Am ieşit din culoarul de legătură pe un peron care, la prima vedere, nu era diferit de un peron obişnuit. Joanna a respirat uşurată. Nu am spus nimic. Era mai bine să remarce singură lucrurile. Peretele s-a închis în tăcere în urma noastră pe măsură ce o conduceam pe Joanna pe peron. Trecuseră cinci ani de când fusesem acolo, dar nimic nu se schimbase cu adevărat. Zidurile din plăci de faianţă crem erau stropite, ici şi colo, cu pete de sânge uscat, marcate de scobituri adânci, care ar fi putut fi urme de gheare, şi pictate cu tot felul de graffiti. Ca de obicei, cineva ortografiase greşit Cthulhu[1].

Pe zidul curbat de dincolo de peron, lista de destinaţii nu se schimbase. *Cascada Umbrelor. Zona Întunecată. Haceldama. Strada Zeilor.* Afişele erau tot ciudate, deranjante, ca şi scenele din visele pe care e mai bine să le uiţi. Chipuri faimoase făceau reclamă la filme, locuri şi servicii despre care, în mod normal, se vorbea numai în şoaptă. Oamenii care se îngrămădeau pe peron reprezentau o privelişte aparte, şi mă distrau reacţiile Joannei. Era evident că ar fi dorit să se oprească şi să se zgâiască cu gura căscată, dar ar fi fost condamnată dacă ar fi făcut-o. Aşa că s-a

---

[1]Personaj mitic creat de scriitorul american H.P. Lovecraft, puternică zeitate primitivă având forma unei uriaşe caracatiţe combinate cu un dragon şi cu o „caricatură omenească" (n. ed.)

mulţumit să treacă în revistă toate priveliştile neaşteptate care îi ieşeau în cale.

Ici şi colo, flaşnetarii cântau melodii necunoscute, cu şepcile pe jos, în faţa lor, şepci în care se găseau monede din tot felul de locuri, dintre care unele nu mai existau, iar altele nici nu existaseră vreodată. Un om cânta o baladă de dragoste neîmpărtăşită din secolul al XIII-lea, în latina cântecelor gregoriene, în timp ce, nu departe de el, altul recita versurile lui Bob Dylan de la coadă la cap, acompaniindu-se de o chitară invizibilă. Chitara era uşor dezacordată. I-am miluit pe amândoi cu câţiva bănuţi. Nu se ştie niciodată când ai nevoie de o mână de ajutor ca să scapi de karma.

Puţin mai departe, pe peron, un Neanderthalian aplecat, îmbrăcat într-un costum elegant, discuta aprins cu un pitic cu un aer plictisit, ce purta uniformă nazistă, cu simbolul SS pe ea. Un nobil de la curtea reginei Elisabeta I, înmuiat în mătăsuri cu despicături şi purtând guler cu pliseuri, sporovăia vesel cu un travestit splendid, înalt de şase picioare, în costum de coristă, şi era greu de spus care dintre ei era mai ieşit din comun. O femeie în armură spaţială futuristă şi un bărbat gol, acoperit de tatuaje şi pete de culoare albastră, mâncau nişte lucruri de pe nişte beţe, lucruri care încă mişcau. Joanna era mută de uimire. Am bătut-o uşor pe umăr şi a tresărit puternic, speriată.

- Încearcă să nu pari o turistă, i-am spus, sec.

- Ce…

A trebuit să se oprească şi s-o ia de la capăt.

- Ce este locul ăsta? Unde m-ai adus? Şi cine naiba sunt aceşti oameni?

Am dat din umeri.

- Acesta este cel mai scurt drum către Zona Întunecată. Sunt şi altele. Unele oficiale, altele nu. Oricine poate ajunge pe strada greşită, deschide uşa greşită şi ajunge în Zona Întunecată. Majoritatea nu rezistă prea mult, însă. Londra şi Zona Întunecată au coabitat atât de mult, încât, în momentul de faţă, barierele sunt periculos de înguste. Într-o zi, vor ceda şi toate otrăvurile din Zona Întunecată se vor împrăştia în lume; dar, până atunci, intenţionez să fiu în siguranţă, în mormânt. Oricum, aceasta este calea cea mai sigură.

- Şi oamenii ăştia?

- Nişte oameni, care-şi văd de viaţa lor. Tu vezi acum o parte a lumii pe care majoritatea dintre voi nu ajung să o cunoască vreodată. Zona subterană, căile ascunse, umblate de oameni necunoscuţi, cu treburi secrete, care urmăresc scopuri şi misiuni pe care le putem doar bănui. Există mai multe lumi decât ştim sau dorim să ştim, şi majoritatea trimit oameni prin Zona Întunecată, mai devreme sau mai târziu. Aici, în gară, poţi întâlni tot felul de oameni, şi nu o să ţi se întâmple nimic rău, atâta vreme cât vechiul Armistiţiu este respectat. Toţi vin în Zona Întunecată. Mituri şi legende, călători şi exploratori, vizitatori din dimensiuni superioare sau inferioare.

Nemuritori. Morţi vii. Psihonauţi. Încearcă să nu te holbezi.

Am condus-o de-a lungul peronului. Nu a avut nici o obiecţie, ceea ce demonstra cât de şocată era. Nici măcar n-a deranjat-o că o ţineam iarăşi de braţ. Fără a privi în jur, fără a-şi întrerupe conversaţiile şi fără a-mi remarca prezenţa, oamenii din faţa noastră s-au dat la o parte, pentru a ne lăsa să trecem. Câţiva şi-au făcut semnul crucii pe furiş, crezând că nu îi văd, şi alte semne vechi, de alungare a răului. Se părea că nu mă uitaseră. Un preot într-o manta cenuşie, ponosită, cu guler alb, vechi, şi o banderolă

gri peste ochi, îşi făcea reclamă la marfă în faţa noastră, ţinând o valiză uzată la picioare.

- Gheare de cioară! a strigat el, cu o voce aspră, stridentă. Apă sfinţită! Blesteme! Ţepuşe de lemn şi gloanţe de argint! Ştiţi că aveţi nevoie de ele! Nu veniţi la mine să vă plângeţi dacă ajungeţi acasă şchiopătând, cu splina altcuiva în loc de a voastră!

S-a întrerupt când ne-am apropiat de el. A adulmecat bănuitor aerul, întorcându-şi capul mare şi orb într-o parte. Degetele lui pipăiau grăbite un rozariu făcut din falange de om. A păşit brusc înainte, tăindu-ne calea, şi a îndreptat un deget acuzator către mine.

- John Taylor! a izbucnit el, aproape scuipând cuvintele. Copilul blestemat! Sământă de Diavol şi Monstruozitate! Nenorocirea tuturor celor Aleşi! Piei! Piei!

- Bună, Pew, am zis eu. Mă bucur să te revăd. Văd că eşti încă în breaslă. Cum îţi merg afacerile?

- Binişor, John, mulţumesc.

Pew a zâmbit vag, renunţând la Vocea sa oficială pentru o clipă.

- Marfa mea este ca o asigurare de călătorie. Nimeni nu crede cu adevărat că are nevoie de ea, până când e prea târziu. *Nu mi se poate întâmpla mie,* se dezvinovăţesc ei. Dar sigur că se poate, în Zona Întunecată, şi se va întâmpla. Brusc şi violent, şi uneori chiar oribil. Le-aş putea salva viaţa, dacă mi-ar da atenţie, proştii. Deci, ce te aduce înapoi, John? Credeam că ai mai multă minte. Ştii că Zona Întunecată nu este un loc bun pentru tine.

- Lucrez la un caz. Nu-ţi face griji, nu am de gând să rămân.

- Aşa spun toţi, a mormăit Pew, trăgându-şi greoi umerii largi în mantia jerpelită. Dar e drept, cu totii facem ceea ce avem de făcut. Pe cine cauţi, de data asta?

- O fugară. O adolescentă pe nume Catherine Barrett. Nu cred că îţi spune ceva numele acesta, nu?

-Nu. Dar nu prea mai sunt în miezul lucrurilor zilele astea, din proprie voinţă. Vin vremuri grele... te previn, băiete. Aud lucruri, lucruri rele. În Zona Întunecată a apărut ceva nou. Şi oamenii te-au pomenit iar. Ai grijă, băiete. Dacă va încerca să te omoare cineva, aş prefera să fiu eu acela.

S-a întors brusc şi s-a pus din nou pe strigat. Nimeni nu îţi este mai apropiat, mai parte din familie, decât vechii duşmani.

Peronul a vibrat, am simţit un curent puternic de aer şi un tren a intrat vuind în gară şi a încetinit - un tren lung, argintiu şi sclipitor, fără geamuri. Vagoanele erau din oţel solid, singurele lucruri care ieşeau în evidenţă şi le stricau perfecţiunea fiind uşile armate. Uşile s-au deschis cu un pufăit şi oamenii au început să intre şi să iasă. Eram gata să o prind din nou pe Joanna de braţ, dar nu a fost necesar. A sărit în vagonul din faţa ei fără ezitare, cu capul sus. Am urmat-o şi m-am aşezat lângă ea.

Vagonul era aproape gol, şi am fost recunoscător pentru asta. Niciodată nu mi-a plăcut aglomeraţia. În mulţime se pot ascunde tot felul de lucruri. Omul din faţa noastră citea concentrat un ziar rusesc. Data de sub editorial indica o săptămână din viitor. Mai în spate, în vagonul perfect curat, stătea o femeie tânără, care purta podoabe punk-iste, printre multiplele piercing-uri faciale şi creasta în stil mohawk, de culoare verde-aprins, care se ridica pe capul ei ras. Citea o Biblie masivă, legată în piele. Paginile păreau goale, dar privirea ei fixă, care putea vedea şi albul pe alb,

indica faptul că era o absolventă a Şcolii înalte, şi ştiam că, pentru ea, paginile erau pline de adâncă înţelepciune.

Joanna s-a uitat prin vagon, şi am încercat şi eu să-l văd prin ochii ei. Lipsa totală a geamurilor îi dădea mai mult un aspect de celulă decât de mijloc de transport iar mirosul pătrunzător de dezinfectant îmi amintea de cabinetul unui dentist. Nu exista nici o hartă. Oamenii care se suiau în acest tren ştiau încotro se îndreaptă.

- De ce nu există nici un geam? m-a întrebat Joanna, după o vreme.

- Fiindcă nu vrei să vezi ce e afară, i-am răspuns eu. Pentru a ajunge în Zona Întunecată trebuie să trecem prin locuri ciudate, neplăcute. Locuri periculoase, anormale, care ţi-ar lua vederea şi minţile. Cel puţin aşa mi s-a spus. Nu am avut niciodată curiozitatea să mă uit.

- Dar mecanicul? El nu trebuie să vadă încotro se îndreaptă?

- Nu sunt sigur că există un mecanic, am zis eu, gânditor. Nu ştiu să-l fi văzut cineva. Cred că trenurile au circulat pe ruta asta atât de mult timp, încât sunt perfect capabile să funcţioneze singure.

- Vrei să spui că nici un om nu manevrează trenul ăsta?

- Probabil că este mai bine aşa. Oamenii sunt atât de limitaţi.

I-am zâmbit. Era şocată.

- Deja îţi pare rău că ai venit?

- Nu.

- Nici o grijă, o să-ţi pară.

În momentul următor, ceva de afară s-a lovit de laterala vagonului din faţa noastră, aruncându-l pe rus la podea. Şi-a strâns cu atenţie ziarul şi s-a dus să stea mai în spate. Peretele gros, din metal, s-a îndoit în interior, cedând lent sub atacul furibund de afară. Punkista nu şi-a ridicat privirea din Biblie, deşi rostea încet cuvintele acum. Adânciturile din metal au devenit şi mai profunde, şi o întreagă secţiune s-a arcuit în interior, sub o presiune de neimaginat. Joanna s-a ghemuit pe scaun.

- Uşurel, am spus eu, liniştitor. Nu poate să intre. Trenul este protejat.

S-a uitat la mine cu un aer rătăcit. Şoc cultural. Eram obişnuit cu el.

- Protejat? a zis ea, într-un final.

- Pacte vechi, înţelegeri. Crede-mă, nu vrei să afli detaliile. Mai ales dacă ai mâncat de curând.

Afară, ceva mugea cu o furie zadarnică. Nu părea deloc uman. Sunetul s-a stins lent, retrăgându-se de-a lungul vagonului, pe măsură ce trenul îl lăsa în urmă. Metalul şi-a recăpătat încet forma, adânciturile dispărând una câte una. Şi apoi, ceva, sau mai multe ceva-uri, a alergat de-a lungul vagonului şi sus, pe acoperiş. Uşor, grăbit, cu paşi precipitaţi, mişcându-se la unison, ca o colonie de insecte uriaşe. Luminile din vagon au pâlpâit. Parcă o întreagă hoardă de chestii s-ar fi aflat pe acoperiş, mişcându-se grăbit înainte şi înapoi. Auzeam voci, un amestec de sunete ascuţite şi înalte, ca şi cum ar fi fost o singură voce care se adresa sieşi. Era un fel de bâzâit metalic slab în vocalele prelungi, care îmi dădea fiori. Capricioasele Surori ale Roiului erau din nou în căutare de pradă.

- Ieşiţi, ieşiţi, orice aţi fi, a rostit corul unei singure voci. Ieşiţi şi jucaţi-vă cu noi. Sau daţi-ne drumul înăuntru, daţi-ne drumul înăuntru, şi ne vom juca cu voi până când nu veţi mai putea rezista. Vrem să ne înfigem degetele lipicioase în trupul vostru şi să vă modelăm măruntaiele cu bisturiele noastre vii…

- Fă-le să tacă, a spus Joanna, ferm. Nu pot suporta vocile astea. Mă zgârie pe creier, de parcă ar vrea să pătrundă în capul meu.

M-am uitat la rus şi la punkistă, dar aceştia îşi vedeau de treburile lor. Am privit plafonul vagonului.

- Plecaţi şi nu ne mai deranjaţi, am spus, pe un ton hotărât. Nu avem nimic de dat, prin termenii stabiliţi de Tratat şi de sacrificiu.

- Cine îndrăzneşte să ne vorbească astfel? a zis corul de voci, strâns într-una singură, aproape înăbuşit de zgomotul ghearelor lor, pe acoperişul de oţel.

- Sunt John Taylor, am rostit, clar. Nu mă faceţi să urc la voi.

A urmat o pauză lungă. Zgomotul a încetat şi, într-un final, corul de voci inumane a spus:

- Rămas bun, atunci, dulce prinţ, şi să nu ne uiţi când vei intra în regatul tău.

Un tropot de paşi de insecte şi au dispărut, iar trenul şi-a continuat drumul în tăcere. Punkista şi rusul s-au uitat la mine şi apoi rapid în altă parte, înainte să-mi încrucişez privirea cu a lor. Joanna mă privea şi ea. Privirea îi era fixă, dar nu-şi putea controla vocea.

- Te cunoşteau. Ce au vrut să spună?

- Nu ştiu, i-am răspuns. Nu am ştiut niciodată. Asta a fost mereu problema mea. În Zona Întunecată există o grămadă de mistere şi, împotriva voinţei mele, eu sunt unul dintre ele.

Nimeni nu a mai scos un cuvânt pe toată durata drumului către Zona Întunecată.

TREI - Neonul negru

Am ieşit la suprafaţă ca nişte suflete eliberate din lumea subterană, laolaltă cu mai multe şiruri ciripitoare de oameni care se vânturau neîncetat în ambele direcţii. Trenul plecase de mult, grăbindu-se de parcă era bucuros că o luase din loc. Scările rulante, cu mişcarea lor lentă, erau pline de noi călători şi solicitanţi, toţi evitând să se privească. Nimeni nu vroia să atragă atenţia asupra sa până când nu îşi stabilea statutul. Cele câteva suflete cu ochi reci, care priveau deschis în jur, erau prădătorii şi ulii de păsări, care-şi alegeau viitoarele victime. Nimeni nu se uita făţiş la mine, dar se aruncau o mulţime de priviri piezişe şi se auzeau multe şoapte. Gata cu vizita liniştită. Singurul lucru care întrece viteza luminii sunt bârfele din Zona Întunecată.

Cu toate acestea, mulţimea nu se schimbase. Băieţi, fete şi alţi câţiva, toţi în căutare de distracţie. Afaceri obişnuite în Zona Întunecată a oraşului. Pe stradă, se împrăştiau, adulmecând libertatea şi oportunităţile din aerul aspru, şi se pierdeau în noaptea nesfârşită, urmându-şi propria salvare sau condamnare. Joanna mergea poticnindu-se; cu ochii mari, şocată, impresionată de minunile şi ciudăţeniile unei lumi cu totul nouă.

Acest oraş vibrant era aproape sufocant de viu. Toate culorile ţipătoare şi umbrele negre ca smoala erau deopotrivă primitoare şi reconfortante, înfricoşătoare şi intimidante, seducătoare şi detestabile.

Neoanele ardeau peste tot, colorate şi extravagante, strălucitoare ca beteala. O invitaţie permanentă pentru naivi şi victime şi toate sufletele singuratice. Semne atrăgătoare îi conduceau pe cei neatenţi către tot felul de cluburi, desfătări nocturne promiţătoare şi plăceri necunoscute, băuturi şi dansuri cu străini în încăperi pline de fum, emoţii fără sfârşit, viaţă trăită

la maxim, fără centură de siguranţă. Sex ispititor şi forme provocatoare. Era periculos ca dracu', dar distractia era de două ori mai mare.

La naiba, ce bine mă simţeam că mă întorsesem.

Oamenii de toate soiurile veneau şi plecau, de la cei care arătau anormal la cei fără pereche, fiecare cu propriul său scop, fără ca murmurul traficului să înceteze vreodată. Toate vehiculele se deplasau cu mare viteză, fără a se opri, contrastând puternic cu străzile aglomerate ale Londrei, unde viteza obişnuită nu se schimbase de secole. Mulţumită îngrozitoarelor ambuteiaje, atinge încă o medie de zece mile pe oră. Indiferent de cât de important te crezi a fi. Deşi, cel puţin, străzile miros acum a vapori de benzină şi nu a rahat de cal.

Nu rişti că calci în vaporii de benzină.

Trebuia că multe dintre vehiculele lucioase şi sclipitoare care alergau prin Zona Întunecată erau noi pentru Joanna; forme şi dimensiuni şi chiar creaţii care nu văzuseră niciodată lumina zilei; unele dintre ele alimentate din surse la care era mai bine să nu te gândeşti, dacă vroiai să dormi noaptea. Taxiuri care funcţionau pe bază de apă sfinţită, limuzine care mergeau cu sânge proaspăt, ambulanţe care funcţionau pe bază de suferinţe purificate. Poţi obţine profit din orice în Zona Întunecată. A trebuit să o prind pe Joanna de braţ, căci se apropiase, fără să-şi dea seama, prea mult de marginea trotuarului.

- Fii atentă! i-am strigat în ureche. Unele dintre lucrurile astea nu sunt cu adevărat maşini. Şi unele dintre ele sunt flămânde.

Dar nu mă asculta. Se uitase la cer, şi faţa ei arăta mirare şi groază. Am zâmbit şi am privit şi eu cerul. Negru ca smoala, mereu mai mic, arzând în lumina miilor de stele, mult mai multe decât ai văzut vreodată deasupra unui oraş terestru, dominat de o lună plină de o duzină de ori mai mare decât astrul ăla palid cu care era obişnuită Joanna. Nu am fost niciodată sigur dacă luna era într-adevăr mai mare în Zona Întunecată sau dacă era, pur şi simplu, *mai aproape.* Poate că, într-o zi, un client bogat mă va angaja să aflu asta.

M-am uitat din nou la Joanna, care se lupta încă să-şi găsească echilibrul interior, aşa că am stat pe loc şi am privit în jur. Doar trecuseră cinci ani. Dar toate păreau aşa cum le lăsasem. Aceiaşi oameni, afectaţi de o disperare mută, care se grăbeau pe străzile ude de ploaie, îndreptându-se către aceleaşi ispite dulci. Sau poate că eram eu cinic. În Zona Întunecată puteai da peste tot felul de minunăţii, privelişti şi glorii de savurat şi de îndrăgit pentru totdeauna; nu trebuia decât să-ţi dai un pic de osteneală să le găseşti. Zona Întunecată este ca orice alt oraş mare, doar amplificată, intensificată, ca şi străzile pe care umblăm în vise şi coşmaruri.

Lângă gară era un chioşc, unde se vindeau zeci de tricouri în lastic. Am citit câteva mesaje de pe tricouri. *Băieţii buni ajung în Rai, băieţii răi ajung în Zona Întunecată. Mama mea a luat thalidomidă*[2]*, şi eu nu m-am ales decât cu degetul ăsta cât un ciocan.* Şi eternul *Michael Jackson a murit pentru păcatele noastre.* Am pufnit în tăcere. Articolele obişnuite pentru turişti. Joanna s-a întors brusc şi m-a privit, închizând gura cu un sunet distinct, ca şi cum de-abia îşi dăduse seama că îi rămăsese deschisă.

---

[2]Medicament teratogen, care a fost folosit în cea de a doua jumătate a secolului XX, fără să se ştie că, luat de gravide, provoca malformaţii fătului, (n. ed.)

- Bine ai venit în Zona Întunecată, am zis eu, zâmbind. Lăsaţi deoparte orice prejudecată, voi, cei care intraţi aici.

- E noapte, a spus ea, copleşită. Ce s-a întâmplat cu restul zilei? Când am plecat, de-abia începuse să se întunece.

- Ţi-am spus, aici noaptea nu se sfârşeşte niciodată. Oamenii vin aici atraşi de lucrurile pe care nu le pot găsi în altă parte. Şi multe dintre aceste lucruri pot creşte numai la întuneric.

A scuturat încet din cap.

- Nu mai suntem în Kansas, nu-i aşa? Cred că tot ce pot face este să încerc să-mi păstrez mintea deschisă.

- O, eu n-aş face asta, am spus, solemn. Nu ştii niciodată ce poate pătrunde în ea.

Mi-a aruncat o privire dură.

- Nu-mi pot da seama când glumeşti.

- Nici eu nu pot, uneori, în Zona Întunecată. E genul ăla de loc. Viaţa, moartea şi realitatea sunt concepte flexibile aici.

O bandă de huligani se îndrepta spre noi, scoţând chiote şi ţipând, croindu-şi drum printre oameni şi împingându-i, în joacă, pe câte unii pe drum, pentru a bloca traficul, dar maşinile nici măcar nu claxonau, darmite să încetinească. Huliganii râdeau şi-şi dădeau coate şi beau din sticle pe care le treceau de la unul la altul. Erau gălăgioşi şi respingători şi savurau fiecare moment al acţiunilor lor, iar ameninţarea unor violenţe subite plana deasupra lor ca un miros corporal neplăcut. Erau treisprezece la număr şi purtau haine lucioase din piele şi lanţuri, iar feţele le erau pictate în culori tribale stridente. Dinţii le erau ascuţiţi şi pe frunte purtau curele cu coarne de drac. Mergeau arogant, vociferând, înjurând barbar pe oricine nu se dădea din drum suficient de repede şi căutând vreo încurcătură în care să se bage. De preferinţă, genul de încurcătură din care cineva iese rănit.

Şi apoi, unul dintre ei a zărit-o pe Joanna şi şi-a dat imediat seama că era nou-venită. O pradă uşoară, bani la discreţie şi, pe deasupra, femeie. I-a alertat şi pe tovarăşii săi, şi s-au năpustit înainte, cu un scop precis. Am făcut un pas în faţă, ieşind din umbră, şi m-am interpus între ei şi Joanna. Banda a şovăit la vederea opreliştii bruşte, şi mi-am putut auzi numele pe buzele lor. Au scos rapid cuţitele, nişte lame lungi şi subţiri, care străluceau stins în lumina neonului. Le-am zâmbit, şi unii dintre ei s-au dat înapoi. Zâmbetul mi-a devenit şi mai larg, şi huliganii s-au întors brusc, lăsându-ne în pace. M-am simţit uşurat. Nu fusesem sigur dacă îi păcălisem sau nu.

- Mulţumesc, a zis Joanna, cu o voce fermă. Mi-am făcut griji, pentru un moment. Cine erau?

- Demoni.

- Aşa se numeşte banda?

- Nu, sunt demoni, deghizaţi într-o bandă de huligani. Probabil că erau în căutarea distracţiei zilnice. Avem de tot felul pe aici.

S-a gândit la asta.

- Le era frică de tine.

- Da.

- De ce eşti atât de special aici?

M-a făcut să zâmbesc.

- Habar n-am. Să zicem că am o anume reputaţie în Zona Întunecată. Sau, cel puţin, aveam. Ar fi interesant de văzut câtă greutate mai are numele meu aici, în câteva dintre locurile pe care le vom vizita.

Joanna s-a uitat în jur.

- N-ar trebui să mergem la poliţie sau ceva de genul ăsta? Acei… demoni ar putea ataca pe altcineva.

- În Zona Întunecată nu există poliţie, i-am explicat, răbdător. Şi nici prea multe legi. Aici se întâmplă orice. Face parte din atracţii. Există… Autorităţi. Cei care au puterea de a-i pedepsi pe infractorii periculoşi. Roagă-te să nu dăm peste ei.

Joanna a tras aer în piept şi a expirat lent.

- Bine. Mă pot obişnui cu asta. Am venit aici ca să-mi găsesc fiica şi pot face faţă la orice dacă asta mă ajută să o recuperez. Spuneai că ai un dar de a-i găsi pe cei dispăruţi. Arată-mi.

- Nu-i chiar atât de simplu.

- De ce ştiam că vei spune asta?

I-am înfruntat privirea acuzatoare, alegându-mi cuvintele cu mai multă grijă decât de obicei.

- Am un dar. Numeşte-l magie sau percepţie extrasenzorială sau oricum crezi tu că-ţi convine, îmi pot folosi darul pentru a găsi oameni sau obiecte, lucruri care nu se văd în mod obişnuit şi care nu pot fi găsite prin metodele normale de investigare. Funcţionează numai aici, în Zona Întunecată, unde legile realităţii nu sunt atât de stricte pe cât ar putea fi. Dar trebuie să fiu foarte atent cum, unde şi când îl folosesc. Am duşmani aici. Oameni răi. A-mi folosi darul este ca şi cum aş aprinde o lumină într-un loc întunecat. Atrage atenţia. Duşmanii mei se pot lua după lumină pentru a mă găsi. Şi a mă ucide.

- Cine sunt aceşti duşmani? a întrebat Joanna, şi pentru prima dată în ochii ei reci şi albaştri am zărit o urmă de preocupare. De ce vor cu tot dinadinsul să te omoare? Ce ai făcut? Şi de ce este un om care poate pune demonii pe fugă atât de înfricoşat de aceste fiinţe?

- Sunt mulţi şi eu sunt unul singur. M-au urmărit dintotdeauna. A început pe când eram încă un copil. Odată au ars un bloc întreg, în încercarea lor de a mă prinde. În decursul anilor au ucis mulţi oameni care îmi erau apropiaţi. Este un miracol că mai am încă prieteni. Nu îi simt mereu acolo… uneori cred că le este teamă de mine. În orice caz, nu am reuşit niciodată să aflu cine sunt şi de ce vor cu atâta îndârjire să mă vadă mort. În lumea de afară sunt în siguranţă. Nu îmi pot da de urmă acolo. Dar acesta este şi teritoriul lor, nu numai al meu. Am fost de acord să preiau acest caz doar fiindcă părea atât de simplu şi de clar. Cu puţin noroc, vom putea să o găsim pe fiica ta, să vă las împreună o vreme, să vă împăcaţi, şi pe urmă să ne cărăm naibii de aici. Fără ca vreunul dintre cei care contează să ştie că sunt aici. Şi acum taci şi lasă-mă să mă concentrez. Cu cât durează mai puţin, cu atât mai bine.

M-am concentrat şi m-am cufundat adânc în mine, şi darul meu s-a deschis precum un boboc, înflorind ca să-mi umple mintea şi răspândindu-se apoi în noapte. Cel de-al treilea ochi mi s-a deschis larg, ochiul meu secret, şi brusc am putut Vedea. Şi ea era acolo, în faţa mea. Imaginea lăsată de Cathy Barrett, strălucind şi licărind în noapte. Fantoma pe care o lăsase în urma sa, imprimată în Timp prin prezenţa ei. O vedenie semi-transparentă trasată în tonuri pastelate. Pietonii treceau pe lângă şi prin ea fără a o vedea. M-am concentrat asupra imaginii ei, derulând înapoi trecutul, urmărind îndeaproape cum Cathy apărea din nou din gara subterană şi cum se uita în jurul ei, uimită şi încântată de noua lume pe care o descoperise. Purta nişte vechituri de la Armata Salvării, dar părea

fericită şi sănătoasă. S-a uitat brusc în spatele ei, ca şi cum cineva o strigase pe nume. A zâmbit apoi, un zâmbet larg şi fericit, care i-a transformat chipul. Arăta radiantă, încântată, ca şi cum ar fi regăsit un vechi prieten într-un loc neaşteptat. A luat-o în jos pe stradă, grăbindu-se către... ceva. Ceva ce n-am putut Vedea sau simţi, dar care o atrăgea cu un ţel unic, precis, implacabil, aşa cum un felinar atrage un fluture de noapte.

Am reluat imaginea de la început, privind din nou cum fantoma din trecut ieşea din gară. Amprenta lui Cathy era prea clară şi nedistorsionată pentru a fi mai veche de cel mult câteva săptămâni. Impresia pe care mi-o dădea imaginea m-a tulburat. Spre deosebire de majoritatea fugarilor, Cathy nu venise în Zona Întunecată căutând să se ascundă de cineva sau să uite de necazuri. Venise aici cu un scop, căutând un lucru sau o persoană anume. Ceva sau cineva de aici o *chemase.* M-am încruntat şi mi-am deschis mintea puţin mai mult, dar nu am simţit nimic neobişnuit în aerul nopţii, nici un cântec de sirenă suficient de puternic pentru a-i smulge pe oameni din siguranţa lumii obişnuite.

Decât dacă apelantul îmi era ascuns deliberat. Ceea ce era un gând îngrijorător. Nu multe se pot ascunde de mine, când vreau să le descopăr. Sunt John Taylor, ce naiba. Găsesc lucruri. Fie că vor să fie găsite, fie că nu.

Decât dacă... aveam de-a face cu una dintre Puterile Superioare.

Mi-am înconjurat trupul cu braţele şi mi-am deschis complet mintea. Lumea ascunsă s-a animat în jurul meu. Vechi căi ale puterii se întretăiau, tăind, neobservate, lumea materială, arzând atât de tare încât a trebuit să-mi feresc privirea. Fantomele tropăiau şi se tânguiau, urmându-şi neîncetat ritmul lor obişnuit, prinse în Timp ca insectele în chihlimbar. Uriaşi subţiri şi fără consistenţă hălăduiau prin oraş, fără a catadicsi să se uite la muritorii nesemnificativi de jos. Zânele şi Fiinţele Efemere şi Poporul Groaznic îşi vedeau de afacerile lor misterioase, şi nici unul nu mi-a dat atenţie. Şi totuşi, nu era nici o urmă a ceea ce o chemase atât de fermecător pe Cathy Barrett.

Mi-am închis mintea, strat cu strat, ridicându-mi din nou scuturile. Trecuse atât de multă vreme de când avusesem privilegiul de a mă bucura de darul meu, încât uitasem cu totul de prudenţă. Pentru o vreme, trebuie că am strălucit ca un soare. Era vremea să mă apuc de treabă. Mi-am întins mâna şi am apucat-o pe Joanna ferm de braţ, creând o legătură între mintea mea şi a ei, şi ea a suspinat adânc atunci când a văzut strada prin ochiul meu interior. A văzut imaginea transparentă a lui Cathy, şi a strigat-o, făcând un pas înainte. I-am eliberat imediat braţul şi am închis totul, atent la a-mi proteja cât mai bine darul, pentru ca nici o geană de lumină să nu iasă şi să mă dea de gol. Joanna s-a întors către mine furioasă.

- Ce s-a întâmplat? Unde este? Am văzut-o!

- Ai văzut o imagine din trecut, am spus eu, atent. O amprentă în Timp. Cathy nu a mai fost pe aici de cel puţin două săptămâni, mai mult decât suficient pentru ca să dea de necazuri serioase. Dar măcar ştim că a ajuns aici, şi că era vie şi sănătoasă acum două săptămâni. Ai văzut expresia de pe faţa ei? A venit aici cu un motiv anume. A fost condusă undeva.

Chipul Joannei îşi reluase expresia glacială obişnuită, de parcă i-ar fi fost ruşine că o prinsesem arătându-şi sentimentele. Când a vorbit, vocea îi era din nou perfect calmă.

- Evident. E de bine sau de rău?

- Depinde, am zis eu, cinstit. Aceasta este Zona Întunecată. Ar putea fi oriunde acum. Este posibil să-şi fi făcut prieteni, să fi găsit protecţie, iluminare sau damnare. Toate sunt ieftine aici. Cred că... voi avea nevoie de ceva ajutor pentru cazul ăsta. Ţi-ar plăcea să vizitezi cel mai vechi bar şi club de noapte din lume?

O parte a gurii ei roşu închis a tresărit într-un gest ce ar fi putut trece drept zâmbet.

- În regulă. Mi-ar prinde bine o tărie. La naiba, chiar mai multe tării şi un stimulent. Cum se numeşte locul?

Am rânjit.

- „Ciudaţii".

PATRU - Toată lumea merge la Ciudaţii. Dacă ştiu ce le face bine.

La Ciudaţii, cea mai veche tavernă, văgăună pentru pălăvrăgeală şi punct de atracţie pentru nemernici din istoria Omenirii, ajungi mergând pe nişte străzi care îţi fac părul măciucă şi apoi cotind pe o alee lăturalnică, ce nu este mereu acolo. În principal, cred că îi este ruşine să fie asociată cu un local atât de rău famat. Aleea este slab luminată, iar străzile, pietruite. Intrarea la Ciudaţii este indicată printr-o placă de oţel încastrată în zidul mizer. Deasupra uşii atârnă o firmă luminoasă mică, dar onorabilă, pe care este scris numele barului în sanscrită veche. Proprietarul nu are încredere în publicitate. Nici nu este nevoie. Dacă îţi este sortit să găseşti drumul către cea mai veche cârciumă din Anglia, îl vei găsi. Dacă nu, îl poţi căuta o viaţă întreagă, fără a-l găsi vreodată. Nu există o listă de aşteptare pentru a fi primit înăuntru, dar taxa de intrare poate însemna crimă. Câteodată, chiar literal. I-am tradus Joannei ce scria, şi ea s-a uitat la nume fără nici o expresie.

- Ăsta este un bar de homosexuali?

M-a făcut să zâmbesc.

- Nu. Doar un loc în care cei mai ciudaţi oameni din lume pot veni să bea ceva în linişte şi pace. Nimeni nu te deranjează, nimeni nu se aşteaptă să vorbeşti despre sport, politică sau religie şi nimeni nu-ţi va cere autograful. Binele şi Răul îşi pot face cinste cu un pahar, iar neutralitatea este respectată chiar şi silit. Ciudaţii a existat, sub diverse identităţi, de secole. Nimeni nu ştie cu siguranţă cât de vechi este, dar mereu a fost un fel de bar. Ultima dată când am fost aici, arăta ca un local pentru lumea bună. Strălucitor într-un fel ameninţător, cu băutură excelentă şi... clientelă interesantă. Dar identităţile se pot schimba rapid în Zona Întunecată, aşa că, odată ce intrăm, stai aproape de mine, păzeşte-ţi bine poşeta şi nu vorbi cu nici o femeie ciudată.

- Am mai fost în cluburi de noapte, a zis Joanna, rece.

- Nu în unul ca ăsta.

M-am îndreptat către uşă şi aceasta s-a deschis încet. Deşi nu mi-a plăcut să recunosc, eram mai mult decât uşurat. Uşa se deschide numai celor care sunt în relaţii bune cu proprietarul, şi nu mai eram sigur care îmi era poziţia, după atâta vreme. Nu ne despărţiserăm chiar prieteni. La naiba, încă îi datoram bani barmanului. Dar uşa se deschisese, aşa că am intrat sigur pe mine, de parcă eram stăpânul locului, cu Joanna alături,

abordând, la rândul ei, cea mai atrăgătoare şi mai intimidantă ţinută. Bărbia sus, privirea înainte. Nu uita, frica este uşor detectată aici.

M-am oprit în mijlocul vestibulului şi m-am uitat în jur, fără să mă grăbesc. Locul nu se schimbase prea mult. Acelaşi mobilier din epoca Tudorilor, cu oameni atârnându-se de el ca nişte jucării pliabile, încercând să se trezească din beţie, înainte de a pleca acasă. Aceleaşi picturi murale obscene pe pereţi şi tavan, unele dintre ele în basorelief. Aceleaşi pete pe covorul persan. M-a cuprins nostalgia. Am privit-o pe Joanna, dar ea îşi păstrase cea mai serioasă expresie posibilă. Am ghidat-o mai departe, păşind peste picioarele întinse, acolo unde era nevoie, până când ne-am putut uita în josul scărilor de metal şi în văgăuna largă, cu pereţi de piatră, care reprezenta cârciuma în sine.

Primul cuvânt care mi-a venit în minte, în momentul în care am revăzut barul, a fost *murdar.* Deşi *şleampăt* putea ocupa lejer locul doi. Evident, experimentul cu lumea bună nu dăduse roade. Am coborât pe scările care zăngăneau sub picioarele noastre. Patronii barului preferau să nu fie luaţi prin surprindere. În jur se găsea amestecul obişnuit de mese şi scaune desperecheate, cu separeuri în capătul îndepărtat, pentru aceia care aveau nevoie de mai multă intimitate. Sau de un loc de ascuns un cadavru, pentru o vreme. Luminile erau mereu slabe - în parte, pentru atmosferă, şi în parte, ca să nu vezi prea bine ce e în jur. Sau pe cel care te însoţeşte. Majoritatea meselor erau ocupate de genul de amestecături care îmi aduceau aminte de ce părăsisem Zona Întunecată. Am recunoscut multe personaje, deşi majoritatea nu m-au privit direct. Trăncăneala obişnuită a vocilor ridicate era pe jumătate acoperită de muzica heavy-metal care urla din nişte difuzoare ascunse. În aerul stătut plutea un fum gros, în parte de la tutun, în parte de la „ierburi" Un semn pe perete, la capătul scărilor, spunea *Intraţi pe riscul vostru.* Joanna mi-a atras atenţia asupra lui.

- Vorbesc serios?

- Desigur, am zis eu, calm. Mâncarea e groaznică.

- Ca şi atmosfera, a spus Joanna, sec. Simt cum solvabilitatea mi se duce pe râpă numai fiind aici. Spune-mi că nu am venit degeaba.

- Căutăm informaţii, i-am răspuns eu, răbdător. Nu strică niciodată să le arunci asta în faţă clienţilor, mai ales atunci când ştii că îi enervează.

- Trebuie să ştim cine sau ce a chemat-o pe Cathy în Zona Întunecată, şi unde s-a dus după ce darul meu nu a mai putut-o detecta. La Ciudaţii poţi găsi răspunsul la orice întrebare, dacă ştii cui să te adresezi.

- Şi pe cine să mituieşti?

- Vezi, înveţi. În Zona Întunecată banii nu doar vorbesc. Strigă şi ţipă şi obligă. Tocmai de aceea, majoritatea instigatorilor şi a celor care pun lucrurile în mişcare au trecut pe aici, într-un moment sau altul, pe când se aflau în ascensiune sau declin. Sunt unii care spun că locul ăsta a existat de la începuturile civilizaţiei.

Joarina a pufnit.

- Nu pare să fi fost curăţat de atunci.

- Merlin Sămânţă de Diavol a fost îngropat aici, sub pivniţa de vinuri, după căderea regatului de Logres. Mai apare, uneori, pentru a le aduce aminte tuturor să fie cinstiţi. Dacă eşti mort nu înseamnă că ai ieşit din joc, aici, în Zona Întunecată.

- Stai aşa. *Acel* Merlin?

- Nu mi-ar plăcea să cred că au fost mai mulţi. Nu l-am văzut manifestându-se decât o dată, dar m-a speriat de moarte.

Joanna a scuturat din cap.

- Am nevoie de un pahar mare de tărie acum.

- Mulţi oameni simt asta în Zona Întunecată.

M-am îndreptat către barul masiv din mahon, din capătul încăperii. Eram bucuros că mă întorsesem. Simţeam cum unele părţi din mine, demult îngropate, se trezeau la viaţă. Uneori uram Zona Întunecată, alteori o iubeam, dar fuga în lumea reală nu făcuse decât să-mi arate cât de mult aveam nevoie de ea. Cu toate ameninţările şi pericolele ei, cu toată brutalitatea şi nemernicia ei josnică, doar aici mă simţeam cu adevărat viu. Şi petrecusem clipe frumoase în barul ăsta, pe când eram mai tânăr. Probabil fiindcă pe atunci nu valoram nici cât o ceapă degerată, şi nimănui nu-i păsa cine eram sau cine aveam să devin. Am condus-o pe Joanna printre mesele aglomerate, fără ca murmurul conversaţiilor să înceteze vreo clipă. Melodia din difuzoare s-a schimbat, şi Stranglers au început să urle despre „Dispariţia eroilor". Felul proprietarului de a mă anunţa că îmi remarcase prezenţa. Joanna a tresărit din cauza zgomotului şi şi-a lipit buzele de urechea mea.

- Aici numai porcăriile astea se dau?

- În majoritatea timpului, am spus eu, tare. Ăsta este localul lui Alex Morrisey şi pune ce vrea el. Îi place rockul dur, nu crede în veselie şi nu răspunde la solicitări. Cineva a venit odată aici şi a cerut country şi western, iar Alex l-a împuşcat. O mulţime de oameni l-au aplaudat.

Am ajuns la bar. Alex Morrisey era acolo, ca întotdeauna, o siluetă deşirată şi abătută, îmbrăcată în negru. Era ultimul dintr-o spiţă veche de barmani - proprietari, dintr-o familie care rezistase mult mai mult timp decât ar fi fost de dorit. Nu se ştie dacă misiunea lor este aceea de a-l proteja pe Merlin sau invers, şi nimănui nu-i place să întrebe, pentru că, dacă o face, Alex aruncă cu tot felul de lucruri. Nu e nici un secret că ar părăsi Ciudaţii într-o clipită, dacă ar putea, dar nu poate. Familia sa este legată de bar, prin nişte pacte vechi şi neplăcute, şi Alex nu poate pleca până nu găseşte pe altcineva din neamul său, care să-i ia locul. Şi, dat fiind că Alex Morrisey are faima de a fi ultimul din spiţă, este doar un alt motiv să fie morocănos şi să se răzbune pe clienţi.

Se zice că Alex s-a născut cu o dispoziţie proastă, care nu a făcut decât să se înrăutăţească. Mereu agitat, mereu nedrept, doar de dragul de a fi astfel, şi mereu nepăsător când era vorba să-ţi dea restul corect. Dar să te ferească Dumnezeu să nu-i dai cât trebuie atunci când îţi aduce nota. Pretinde că este adevăratul moştenitor al Coroanei Britanice, fiind (mai mult sau mai puţin) un descendent direct al lui Uther Pendragon, sculat cu faţa la mai multe cearşafuri. Pretinde şi că poate vedea aurele oamenilor dacă se dă suficient de tare cu capul de perete. În momentul respectiv, se ocupa de un alt client, dar ştia că sunt acolo. În barul lui Alex nu se întâmpla nimic fără ca el să ştie, uneori, chiar înainte ca tu să ştii că vei face acel lucru. Trucul său preferat este de a răspunde la telefon înainte ca aparatul să sune.

M-am sprijinit de bar şi l-am studiat. Arăta aşa cum îl lăsasem, oribil şi deranjant, într-o măsură egală. Trebuie că Alex se apropia de treizeci de ani, dar arăta cu zece ani mai în vârstă. Slab, palid şi capricios, şi mereu iritat de ceva. Privirea lui posomorâtă săpase un şanţ permanent deasupra nasului şi, în rarele cazuri când zâmbea, ştiai că ai dat de necaz. Purta

mereu negru, combinând creaţii vestimentare, şi o beretă neagră şi fercheşă dată pe spate, pentru a ascunde chelia care îi apăruse pe vremea când era încă adolescent. Dovada, dacă era nevoie, că Dumnezeu avea ceva cu el, obişnuia Alex să spună. Se bărbierea când îşi aducea aminte, ceea ce nu se întâmpla decât arareori, şi nu spăla niciodată suficient de des paharele din bar. Părul său negru şi ţepos formase smocuri, dat fiind că trăgea mereu de el, şi igiena lui personală nu îl prea preocupa.

Încă mai avea un calendar mare şi strălucitor în spatele barului, înfăţişând-o pe Elvira, Doamna Nopţii, într-o serie de ipostaze care ar fi deranjat-o foarte mult dacă ar fi aflat vreodată de ele, iar desenele de pe suporturile pentru pahare erau pornografice. În general, Alex se purta foarte prost cu femeile, majoritatea necoborându-se la aşteptările lui. A fost căsătorit o dată, dar nu vorbeşte despre asta. Şi acesta e... Alex Morrisey pentru dumneavoastră. Nervos pe întreaga lume şi mândru de acest lucru, şi preparator al celor mai rele martini-uri din Zona Întunecată.

Cred că suntem prieteni. Ne tolerăm reciproc multe lucruri, lucruri pe care nu le-am răbda nici o clipă altcuiva.

Într-un final, a renunţat la a se preface că nu mă observase şi s-a îndreptat leneş către mine, privindu-mă fioros.

- Am ştiut că va fi o zi proastă când m-am trezit şi am observat că, din laba iepurelui meu, crescuse un alt iepure, zise el, iritat. Dacă aş fi ştiut că e un avertisment faptul că ai revenit în viaţa mea, aş fi blocat toate uşile şi toate ferestrele şi aş fi făcut dispărute cheile. Ce vrei?

- Mă bucur să te revăd, Alex. Cum îţi merg afacerile?

A pufnit tare.

- Câştigurile au scăzut atât de mult, că ai avea nevoie de un excavator ca să găseşti vreun profit, un poltergeist şi-a făcut casă la mine în pivniţă şi îmi bântuie butoaiele de bere, deschizând şi închizând robinetele, şi Michael cel Palid pretinde că, de vreme ce a devenit zombie şi este mort oficial, cu certificatul unui medic legist drept dovadă, nu mai trebuie să-şi achite poliţa suficient de consistentă. Şi ai mai apărut şi tu. Astfel de nopţi mă fac să mă gândesc la insurecţie şi la detonarea de bombe în locurile publice. De ce te-ai întors, John? Ai zis că nu te mai întorci niciodată, şi a fost singurul lucru raţional pe care te-am auzit spunându-l vreodată.

- Doamna care mă însoţeşte este Joanna Barrett. Fiica ei a dispărut în Zona Întunecată. Şi eu sunt în impas.

Alex m-a privit pe deasupra ochelarilor de soare.

- Credeam că poţi găsi orice.

- Aşa credeam şi eu. Dar darul meu nu mi-a putut dezvălui totul şi am pierdut firul. Ceva o ascunde pe fugara asta. Nu îi voi putea da din nou de urmă până când nu mă apropii de ea. Ceea ce înseamnă că am nevoie de o pistă. Eddie e pe aici?

- Da, deşi mi-aş dori să nu fie. E la masa lui obişnuită, cea din colţ, speriindu-mi toţi clienţii buni.

În momentul următor, m-am trezit înconjurat de trei băieţi de bani gata, care apăruseră de nicăieri. M-am întors fără grabă, când am observat reflexiile lor în oglinda lungă din spatele barului, şi i-am examinat curios. Păreau obişnuiţi. Tineri, îmbrăcaţi în costume bine croite, cu o tunsoare profesionistă, cu un singur cercel şi manichiură perfectă. Vechi camarazi de şcoală, desigur. Toţi trei aveau ceva cu mine, dar cel din faţa mea, care mă sfida ameninţător, îmi părea oarecum cunoscut. Am observat că Joanna se străduia să pară neimpresionată. Bravo ei. M-am rezemat din

nou de bar şi am ridicat o singură sprânceană, cu gradul potrivit de obrăznicie. Omul de afaceri mare şi rău de dinaintea mea şi-a apropiat şi mai mult faţa de mine şi am simţit un miros de gumă de mentă. Urăsc guma de mentă.

- John Taylor! a strigat tânărul, încercând să pară dur şi neclintit şi ameninţător, cu o voce stridentă care nu i se potrivea deloc. *Afurisitul* de John Taylor! Ce milostiv e Dumnezeu, nu-i aşa? Să te trimită înapoi la mine. Am ştiut dintotdeauna că te vei târî înapoi aici, într-un final, Taylor, ca să mă asigur personal că primeşti ceea ce meriţi!

- Am impresia că mă cunoşti, am spus eu, calm. Din păcate, nu pot spune la fel. Îţi datorez cumva bani?

- Să nu îndrăzneşti să pretinzi că nu-ţi aduci aminte! Ţi-am spus să nu te întorci niciodată, Taylor. Ţi-am spus să nu-ţi mai arăţi vreodată mutra pe aici. M-ai făcut de ruşine.

- Nici n-a fost greu, a remarcat Alex, din spatele barului. Privea cu interes scena, dar fără a interveni în vreun fel.

Tânărul s-a făcut că nu l-a auzit. Nervos, da, dar nu suficient de prost pentru a-l supăra pe Alex. Mi-a aruncat cea mai dură privire de care era în stare, cu ochii săi uşor bulbucaţi aproape ieşind din orbite, în timp ce cei doi prieteni de-ai lui depuneau eforturi pentru a pândi ameninţător din spate, sustinându-l.

- Am zis că o s-o fac eu pentru tine, Taylor, dacă aveam să te mai văd vreodată. Afurisit mic, care se amestecă în treburile superiorilor săi!

- Ah, am spus eu, luminat în sfârşit. Scuze, dar au trecut cinci ani. Îmi amintesc de tine acum. Vocabularul limitat şi ameninţările repetate îmi împrospătaseră în sfârşit memoria.

- Ffinch-Thomas, nu-i aşa? Ai fost aici într-o noapte, pleznindu-ţi iubita, fiindcă erai prost dispus. Şi fiindcă o puteai face. Nu intenţionam să intervin. Pe bune. Dacă ea era atât de proastă, încât să suporte compania unui bătăuş descreierat ca tine, doar fiindcă aveai întotdeauna bani pentru cea mai fină băutură, pentru cele mai tari distracţii şi pentru cele mai bune cluburi, era treaba ei. Dar când ai culcat-o la pământ şi ai lovit-o cu piciorul până când i-ai rupt coastele, chicotind în timp ce o făceai… Aşa că te-am bătut măr, ti-am furat toate cardurile de credit şi am terminat aruncându-te printr-o fereastră care s-a întâmplat să fie închisă atunci. Din câte îmi amintesc, ai proferat faimoasele-ţi ameninţări în timp ce zburai de aici în viteză, încercând să-şi scoţi cioburile de sticlă din fund. Oricine altcineva ar fi tras învăţăminte morale din toate astea. Alex, mă mir că l-ai primit din nou pe porcul ăsta.

Alex a dat din umeri, sprijinindu-şi coatele pe tejghea.

- Ce pot să-ţi spun? Taică-său e o persoană importantă în oraş. Amândoi.

Muzica din bar s-a oprit brusc şi murmurul vocilor s-a stins rapid, pe măsură ce oamenii îşi dădeau seama ce se întâmpla. Toţi deveniseră interesaţi, şi se făceau deja pariuri importante. Toată lumea vroia să vadă dacă John Taylor mai era încă în formă. Şi eu eram oarecum curios.

- Nu-mi poţi vorbi astfel, a zis Ffinch-Thomas, cu vocea atât de încordată, încât, practic, se frângea.

- Normal că pot. Tocmai am făcut-o. N-ai fost atent?

A scos o coasă subţire, aurită, din haină, un instrument periculos, făcut special pe potriva lui. Lama a sclipit puternic şi am ştiut că marginile erau deosebit de tăioase. Ceilalţi doi tineri de bani gata au scos şi ei nişte arme asemănătoare. Cred că era ultima tehnologie. Moda druidică.

- O să te tăiem, a spus Ffinch-Thomas, rânjind. Vocea îi era veselă, respira sonor şi ochii îi luceau de emoţie. O să te tăiem, o dată şi încă o dată şi încă o dată. O să te facem să urli, Taylor. O să-ţi împrăştiem sângele şi carnea prin bar, până când o să ne implori să te lăsăm să mori. Nu am crezut niciodată poveştile alea ce se vehiculau pe seama ta. Data trecută m-ai luat prin surprindere. Şi, după ce te vom face să plângi şi să te tânguieşti, ne vom opri o vreme, ca să vezi ce-i facem femeii tale. Şi vom… şi vom…

Vocea lui s-a pierdut în neant pe măsură ce-mi fixam privirea în ochii lui. Auzisem suficient. Mai mult decât suficient. Unele insecte pur şi simplu te obligă să le striveşti. A stat ţeapăn, încercând să se uite în altă parte, dar nu a putut. Era în puterea mea. Picuri de sudoare au apărut pe faţa lui dintr-o dată pământie, pe măsură ce încerca să se întoarcă şi să fugă şi-şi dădea seama că nu poate. A scâncit şi a făcut pe el, o pată mare şi întunecată întinzându-se pe partea din faţă a pantalonilor săi scumpi. Mâna i s-a deschis, împotriva voinţei sale, şi degetele amorţite au lăsat coasa aurită să cadă pe podea, cu un puternic zgomot metalic ce a tulburat tăcerea din jur. Era speriat acum, foarte speriat. I-am zâmbit şi, din ochii lui măriţi, a început să curgă sânge, mânjindu-i obraji. Se tânguia, scoţând sunete de animal slab şi prins în cuşcă, şi apoi ochii i s-au rotit în cap, şi a alunecat pe podea, inconştient. Ceilalţi au ridicat coasele aurite cu mâini tremurânde, făcându-şi curaj pentru a ataca, când Alex a ridicat tonul.

- Lucy! Betty! *Pericol!*

Lucy şi Betty Coltrane au apărut brusc în spatele tinerilor. Cele două fuseseră agenţii de pază ai lui Alex timp de mai mulţi ani. Înalte şi bine clădite, fetele nu purtau niciodată mai mult decât un tricou şi nişte pantaloni scurţi, care le dezgoleau muşchii impresionanţi. O blondă şi o brunetă, dar fără prea mari diferenţe între ele. Au un aer ameninţător şi sparg nuci tuşind tare. S-au aruncat asupra celor doi tineri, le-au smuls coasele din mâini, i-au trântit de bar, le-au înmuiat iute genunchii în separeu şi apoi i-au târât cu forţa afară. Mulţimea a ovationat şi a aplaudat. Câţiva au fluierat de admiraţie. M-am uitat cu reproş la Alex.

- I-aş fi putut da gata.

A pufnit nervos.

- Am văzut ce se întâmplă când dai tu gata pe cineva, şi-mi ia o veşnicie să curăţ sângele apoi. Ţine, e din partea casei şi, pentru Dumnezeu, lasă-i în pace pe ceilalţi clienţi.

Am acceptat rachiul oferit fără fasoane. Era cel mai bun mod al lui Alex de a-şi cere scuze. Surorile Coltrane s-au întors şi l-au cărat afară pe Ffinch- Thomas, care încă era chinuit de spasme.

- O să te pârască la tăticu', a remarcat Alex. Şi tăticul n-o să fie prea încântat. Din contră, o să cam turbeze de furie.

- Zi-i să ia un număr de ordine, am spus eu, pentru că trebuie să spui astfel de lucruri în public. Dumnezeu ştie că am destui duşmani şi aşa, dar tânărul Ffinch-Thomas şi cei de teapa lui merită o bătută bună din când în când. Din principiu.

Joanna le urmărise pe surorile Coltrane.

- Cine… *ce* sunt ele?

- Mândria şi gloria mea, spuse Alex, cu afecţiune. Betty şi Lucy Coltrane. Cei mai buni agenţi de pază de pe piaţă. Deşi, desigur, nu le-aş spune

niciodată asta. Mai agresive decât un pitbull şi mai uşor de dresat. Căsătorite una cu cealaltă. Au avut cândva un câine, dar l-au mâncat.

Joanna a părut uluită.

- Cred că trebuie să mergem să vorbim cu Eddie, am zis eu, amabil. Ne vedem mai târziu.

- Dacă trebuie. Te-aş împiedica, dacă aş crede că mă asculţi. Aduci necazuri, John, şi vei aduce mereu.

Muzica rock a început din nou să urle energic, şi lumea şi-a reluat conversaţiile, după ce s-au convins, cu regret, că spectacolul se încheiase. Totuşi, aveau despre ce să vorbească acum. John Taylor se întorsese cu siguranţă, la fel de în formă ca totdeauna. Nici n-aş fi putut-o ticlui mai bine. O scenă dramatică bună ţine nepoftiţii la distanţă. Dar poate şi să atragă atenţia cui nu trebuie. M-am îndreptat către colţul îndepărtat al văgăunii, cu Joanna alături. Se uita la mine oarecum ciudat.

- Nu-ţi face griji în privinţa lui Alex, am spus eu, calm. Este singurul bărbat pe care îl ştiu că suferă de sindrom premenstrual permanent.

- Femeile alea chiar şi-au mâncat câinele?

Am dat din umeri.

- Vremuri grele.

- Şi ce i-ai făcut nefericitului ăluia?

- L-am ţintuit cu privirea.

Joanna s-a uitat la mine, grav, şi apoi a decis să nu continue cu întrebările. Înţelept din partea ei.

- Cine este acest Eddie? Şi cum ne poate ajuta să o găsim pe fiica mea?

- Eddie Lamă, am spus eu. Zeul punk al lamei drepte. Aşa se zice. Şi-a primit numele acum câţiva ani, într-un război de stradă pentru teritoriu, între două bande învecinate. Eddie avea doar paisprezece ani atunci, şi era deja un ucigaş abil şi înrăit. Expert cu un brici cu mâner din perle, şi chiar periculos. Depăşise deja limitele nebuniei. În anii care au urmat, ucidea pentru oricine merita sau doar pentru puţină atenţie.

- Cunoşti oameni dintre cei mai fermecători, a murmurat Joanna. Cum ne poate ajuta unul ca el?

- Aşteaptă. Mai este. La un moment dat, Eddie a dispărut. Ceva i s-a întâmplat pe Strada Zeilor, ceva despre care nu vrea nici acum să vorbească şi, când s-a întors, arăta şi mai mult, şi mai puţin a om.

Acum doarme pe praguri, trăieşte din donaţii şi mănâncă resturi, şi rătăceşte peste tot, ducând o viaţă de penitenţă pentru păcatele săvârşite. Victimele sale par a fi răufăcătorii de care nimeni altcineva nu îndrăzneşte să se atingă. Cei care se cred protejaţi de consecinţele acţiunilor lor prin bani sau putere. Sfârşesc prin a fi găsiţi morţi în circumstanţe misterioase şi deranjante. Şi ăsta este Eddie Lamă. O forţă a binelui extrem de supărătoare. Binele n-a avut nimic de spus în această privinţă.

- Iar îmi ţii predici.

Pentru prima dată de când o condusesem în Zona Întunecată, Joanna a părut puţin tulburată.

- Tot ceea ce contează… este dacă mă poate ajuta să o găsesc pe Cathy a mea. Vrea bani?

- Nu. Eddie nu mai are nevoie de bani. Dar îmi este încă dator cu o favoare.

- Nici nu vreau să mă gândesc pentru ce.

- Mai bine aşa, am aprobat eu.

Ne-am oprit, în sfârşit, în faţa unei mese din colţul cel mai întunecat şi mai ascuns al văgăunii cu pereţi de piatră. Şi, în spatele mesei, Eddie Lamă, o siluetă fantomatică într-o haină cenuşie, prea mare, în aparenţă ţinută laolaltă de mizeria şi unsoarea acumulate. Numai să te uiţi la ea, şi deja îţi venea să te scarpini, ca să nu mai vorbim de mirosul oribil. Se spunea că şobolanii se refugiau în canale, ca să scape de duhoarea lui Eddie Lamă. Nu se schimbase deloc în cinci ani. Aceeaşi faţă golită de orice expresie, cu ochi arzând de febră, aceeaşi prezenţă deranjantă. Să te găseşti în preajma lui Eddie e ca şi cum ţi-ai căuta moartea, înainte ca moartea în sine să te găsească. Îi place să bea la Ciudaţii, undeva în spate, departe de lumina puternică. Nimeni nu îl judecă şi nimeni nu îl deranjează. Băuturile lui sunt din partea casei şi, în schimb, Eddie nu omoară pe nimeni în bar.

Avea pe masa împânzită de muşte o sticlă de apă cu o formă specială. Erau şi mai multe muşte în jurul lui Eddie, cu excepţia celor care se apropiau prea tare şi mureau de putoare. I-am zâmbit şi el mi-a răspuns înclinând solemn capul. Mi-am tras un scaun faţă în faţă cu el. Mirosul era de nesuportat, aşa cum mi-l aminteam, dar îmi place să cred că nu arătam asta. Joanna şi-a tras un scaun lângă mine, încercând din răsputeri să respire numai pe gură. Când Eddie a vorbit, a făcut-o cu o voce joasă, controlată, aproape fantomatică.

- Bună, John. Bine ai revenit. Arăţi bine. Oare de ce vii la mine numai când ai nevoie de ceva?

- Nu eşti întotdeauna uşor de găsit, Eddie. Şi eşti un nemernic cam înfricoşător. Cum îţi merge? Ai omorât pe cineva interesant în ultima vreme?

Umbra unui zâmbet a înflorit pe buzele-i palide.

- Nimeni pe care să-l ştii. Am auzit că eşti în căutarea unei fugare.

Joanna a tresărit.

- Cum de ştii asta?

- Zvonurile circulă în Zona Întunecată, a spus Eddie. Şi-a întors privirea strălucitoare către mine. Încearcă la Fortăreaţă.

Am încuviinţat. Ar fi trebuit să mă gândesc şi singur la asta.

- Mersi, Eddie.

- O s-o găseşti pe Suzie acolo.

- Da? Ce bine, am zis eu, încercând să par încântat. Suzie şi cu mine aveam povestea noastră. Eram pe punctul de a-mi împinge scaunul la loc, când Eddie s-a întors brusc şi s-a uitat la Joanna, care a tresărit din nou la impactul privirii lui.

- Să fii atentă când te afli în preajma omului ăstuia, domnişoară. John nu este cea mai sigură companie.

- Te gândeşti la ceva anume, Eddie? am spus eu, atent.

- Te caută nişte oameni, John.

- Pe mine mă caută mereu cineva.

Eddie a zâmbit uşor.

- Ăştia sunt oameni *răi.*

Am aşteptat, dar nu a mai spus nimic altceva. I-am mulţumit din cap şi m-am ridicat. Joanna a făcut rapid la fel. Am dus-o înapoi la bar. A respirat adânc şi apoi s-a înfiorat brusc.

- Ce omuleţ *îngrozitor.* Şi ce era pata aia? Pot să jur că puţea a cadavru care fusese dezgropat din nou.

- Există lucruri despre Eddie Lamă pe care este mai bine să nu le ştim, am spus eu, înţelept. Pentru propria noastră siguranţă psihică.

Ne întorseserăm la bar. Alex m-a primit cu o încruntătură. M-am uitat la Joanna.

- Aşteaptă aici, să trimit vorbă la Fortăreaţă că venim. Este mai bine să nu-i iei prin surprindere pe oamenii cu atâtea arme.

M-am îndreptat către telefon. Dar, chiar şi atunci când am format numărul, am ascultat vocea înregistrată de la Fortăreaţă şi am lăsat un mesaj scurt, eram încă atent la Joanna, care vorbea cu Alex. Nu-ţi scăpa din ochi duşmanii, dar nici prietenii, şi cu atât mai puţin clienţii. În breasla mea, tinzi să trăieşti mai mult în stilul ăsta. Alex a gratulat-o pe Joanna cu ceea ce el credea că este zâmbetul lui agreabil. Nu i-a răspuns.

- Vreau un whisky mare. Pur. Fără gheaţă.

- În sfârşit, a spus Alex. Un consumator civilizat. Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune ce comenzi primesc în unele nopţi. Bere în sticle speciale şi băuturi cu arome şi cocteiluri cu nume cu aluzii pornografice. Un tip a vrut chiar o „forare după petrol"[3], vodcă cu suc de prune. Animalul.

I-a turnat Joannei o cantitate generoasă, într-un pahar suficient de curat. S-a uitat la el gânditoare.

- Îl ştii pe John Taylor.

- Păcatele mele, da.

- Cât de bine?

- Cât de bine mă lasă, a spus Alex, neobişnuit de serios. Alex avea o slăbiciune pentru blonde, mai ales pentru cele care nu îi acceptau mojiciile. De aia îi şi lăsasem singuri. S-a aplecat către Joanna.

- John nu crede că este bine să se lase cunoscut. Şi au trecut cinci ani... Dar ştiam că se va întoarce într-o zi. Locul ăsta l-a acaparat. Născut în Zona Întunecată, o să moară în Zona Întunecată, şi nu va fi de bătrâneţe. Trebuie să fie el mereu cavalerul în armură strălucitoare, care să alerge în ajutorul unui nefericit prins între ciocan şi nicovală. A unuia care nu mai are la cine apela. John pune întotdeauna botul la poveşti cu ghinioane, şi totuşi se pare că este încă suficient de arogant pentru a crede că ştie ce e bine pentru toată lumea.

- Cum de a ajuns detectiv particular?

- Are un dar de a găsi lucrurile. Singurul lucru bun pe care l-a moştenit de la părinţii lui. Ştii povestea? Toţi cei de aici o ştiu. Cum a ales tatăl lui John o moarte lentă după ce a aflat că femeia cu care se căsătorise nu era... pe de-a-ntregul umană. La fel simt şi eu despre fosta mea nevastă. Odihnească-se-n pace.

- Îmi pare rău, zise Joanna. Când a murit?

- N-a murit, i-a răspuns Alex. Doar îi doresc asta.

- Pot avea încredere în Taylor? a spus Joanna, cu convingere.

- Poţi avea încredere că va face ceea ce crede el că este bine. Ceea ce poate să fie sau să nu fie ce vrei tu. Deci ai grijă.

- Eddie Lamă ne-a spus să mergem la Fortăreaţă.

Alex a tresărit la auzul numelui, dar a încuviinţat.

- Mi se pare corect.

---

[3]În engleză: *piledriver.* Cuvântul are mai multe semnificaţii, una dintre acestea fiind o poziţie sexuală rar întâlnită, cunoscută şi ca „forarea după petrol" (n. trad,)

- Ce este? Un alt bar?

- Nici pe departe. Fortăreaţa este un adăpost foarte bine fortificat, pentru cei care au fost răpiţi de extratereştri. S-au strâns mai mulţi, au cumpărat o grămadă de arme şi le-au transmis tuturor că nu se vor mai lăsa luaţi fără o luptă crâncenă. În fiecare încăpere este câte o cameră video, pot fi supravegheaţi chiar şi atunci când dorm. Unii dintre ei poartă chiar explozibil pe corp, ce poate fi detonat într-o clipită. Se spune că au suficientă muniţie şi destule bombe pentru un război de proporţii.

- Funcţionează? a întrebat Joanna.

Alex a dat din umeri.

- Nu sunt genul de oameni despre care să pui întrebări personale. Sunt mereu atenţi la Oamenii în Negru. În orice caz, în decursul anilor, Fortăreaţa a devenit un fel de refugiu pentru toţi cei care au nevoie de ajutor sau protecţie sau doar de un loc sigur unde să stea câteva zile. Mulţi fugari trec prin Fortăreaţă.

- Sunt oameni buni?

- Cum să nu. Paranoici, violenţi şi nebuni ca o mâţă turbată, dar…

Am decis că auzisem destule. Am pus receptorul în furcă şi m-am alăturat lor. Alex ar fi putut sau nu ar fi putut fi conştient de faptul că le ascultasem conversaţia. Nu conta. M-am adresat Joannei.

- Nu intră decât robotul. Va trebui să mergem acolo şi să întrebăm personal.

- De-abia aştept, a zis Joanna. A sorbit dintr-o înghiţitură restul de whisky. Alex a clipit respectuos de câteva ori. Joanna a trântit paharul pe tejghea.

- Trece-l în contul lui Taylor.

- Înveţi, a zis Alex.

M-am îndreptat către scările de metal, cu Joanna alături. Nu s-a uitat nimeni la noi. Joanna m-a privit brusc.

- John?

- Da?

- *Chiar* şi-au mâncat propriul câine?

CINCI – Bântuitorii

Am lăsat în urmă Ciudaţii şi ne-am afundat în întunericul tăcut al aleii din spate. Uşa masivă de oţel s-a trântit în urma noastră. În general, lucrurile nu merseseră prea rău. Eddie găsise o pistă valabilă, nimeni nu încercase să mă ucidă şi Alex nu pomenise de datoria mea de la bar, care mă aştepta neplătită de atâta vreme. Poate fiindcă recunoştea un client bogat atunci când vedea unul. Nu mi-ar plăcea să cred că devenise neglijent. Joanna s-a uitat indecisă în jurul ei, s-a încruntat şi şi-a strâns braţele pe lângă trup, tremurând dintr-o dată. De înţeles. Aleea era rece ca gheaţa, iar zidurile şi pietrele de pavaj erau acoperite cu straturi groase de brumă. Noaptea devenise iernatică în scurtul timp cât stătusem înăuntru. Joanna m-a privit acuzator, şi aburii denşi ai respiraţiei sale se ridicau în aerul îngheţat.

- Bun, ce s-a întâmplat cu vremea? Când am intrat pe uşa aia, era o noapte liniştită de vară.

- În Zona Întunecată nu prea avem vreme, i-am explicat eu, răbdător. Şi nici anotimpuri. Aici noaptea nu se sfârşeşte niciodată. Gândeşte-te la schimbările de temperatură de aici ca la nişte toane. E doar oraşul care se exprimă. Dacă nu-ţi place starea actuală a vremii, aşteaptă un minut şi se va întâmpla ceva nou, dar la fel de deranjant. Câteodată, mă gândesc că avem parte de vremea pe care o merităm. Probabil că de aceea plouă atât de des.

Am pornit în jos, pe alee, cu Joanna păşind lângă mine. Tocurile ei loveau ritmic pavajul. Se pregătea să mă întrebe ceva supărător. Îmi puteam da seama.

- Eddie a zis că te caută nişte răufăcători, spuse ea, într-un final.

- Nu-ţi face griji. În Zona Întunecată îţi poţi pierde cu uşurinţă urma. O s-o găsim pe fiica ta şi vom pleca cu mult înainte ca vreun curios să ne ajungă din urmă.

- Dacă oamenii te caută mereu aici… de ce nu stai, pur şi simplu, departe de Zona Întunecată?

I-am făcut plăcerea de a mă gândi la acest lucru câteva momente. Era o întrebare serioasă, care merita un răspuns pe măsură.

- Am încercat să fac asta timp de cinci ani îndelungaţi. Dar Zona Întunecată este seducătoare. Nimic din Londra de zi cu zi nu o poate înlocui. E ca şi cum ai trăi în culori, în loc de alb şi negru. Totul este mai intens aici, mai primitiv. Lucrurile contează mai mult. Credinţele, acţiunile, vieţile… pot însemna ceva în plus, în ordinea firească a lucrurilor. Dar, în final, totul se reduce la faptul că îmi pot duce traiul mult mai bine aici decât în Londra. Darul meu funcţionează numai în Zona Întunecată. Aici sunt cineva, chiar dacă nu-mi place întotdeauna cine sunt. În plus, nu-ţi poţi permite să te laşi condus, să ţi se spună unde să mergi şi unde să nu mergi. Nu e bine pentru afaceri.

- Alex a zis că aceasta este casa ta. Că aici este locul tău.

- Acasă este acolo unde îţi este sufletul, am spus eu. Şi majoritatea oamenilor nu îndrăznesc să-şi dezvăluie sufletul aici. Cineva l-ar putea devora.

- Eddie a spus că sunt *rău*făcători, insistă Joanna, cu încăpăţânare. Şi părea că ştie ce înseamnă *rău.* Spune-mi adevărul. Ne paşte vreun pericol imediat?

- Întotdeauna, în Zona Întunecată. Aici ajung tot felul de oameni, târâţi şi mânaţi de pasiuni şi nevoi pe care nu le pot exprima sau satisface altundeva aşa cum doresc. Şi multora le place să joace tare. Dar majoritatea ştiu că nu e bine să se pună cu mine.

M-a privit amuzată.

- Eşti un dur.

- Numai când trebuie.

- Eşti înarmat?

- Nu port pistol, i-am răspuns. Nu am simţit niciodată nevoia.

- Şi eu pot avea grijă de mine, spuse ea, brusc.

- Nu mă îndoiesc, am asigurat-o. Altfel, nu te-aş fi lăsat niciodată să vii cu mine.

- Deci, cine este această Suzie, despre care Eddie spunea că o vom întâlni la Fortăreaţă?

M-am uitat drept înainte.

- Pui cam multe întrebări.

- Cred că ştiu pe ce dau banii. Cine este? O fostă iubită? Un vechi duşman?

- Da.

- Ne va face probleme?

- Poate. Avem povestea noastră.

Joanna a zâmbit. Femeilor le place să ştie astfel de lucruri.

- Îţi este şi ea datoare cu ceva?

Am oftat, dându-mi seama că Joanna nu avea să fie mulţumită cu răspunsuri scurte, monosilabice. Unele femei pur şi simplu vor să ştie totul, chiar şi atunci când lucrul respectiv nu le priveşte deloc.

- Nu chiar datoare, poate doar cu un glonţ în ceafă. Deci... Suzie Armă-de-Foc. Cunoscută şi sub numele de Suzie Puşcă-de-Vânătoare, cunoscută şi sub numele de *O, Doamne, ea e, fugiţi!* Singura femeie dată afară din SAS pentru brutalităţi de neacceptat. Lucrează ca vânător de recompense, în şi în afara Zonei Întunecate. Probabil că are informaţii despre cineva care se ascunde în Fortăreaţă.

Joanna mă privea cu atenţie, dar eu am continuat să mă uit drept înainte, păstrând o expresie calmă.

- Bine, a zis ea, într-un sfârşit. Ne va ajuta?

- Se poate. Pentru suma potrivită.

- Atunci când este vorba despre fiica mea, banii nu contează.

M-am uitat la ea.

- Dacă aş fi ştiut asta, ţi-aş fi cerut mai mult.

A început să râdă, însă râsul i s-a transformat în tuse şi Joanna şi-a strâns din nou braţele în jurul corpului.

- *La naiba,* ce frig e! De-abia îmi mai simt degetele. Mi-ar fi plăcut să ne fi întors deja la lumină. Poate că era mai cald afară, pe stradă.

M-am oprit brusc şi ea s-a oprit odată cu mine. Avea dreptate. Era rece. Nefiresc de rece. Şi merseserăm prea mult pentru a ne mai afla pe alee. Ar fi trebuit să ajungem de mult la stradă. M-am uitat în spate, şi mica firmă luminoasă de la Ciudaţii arăta ca un cărbune care strălucea în noapte, undeva departe. Am căutat din nou ieşirea de pe alee, dar aceasta nu era mai aproape decât atunci când o apucaserăm în direcţia respectivă. Aleea se lungise cât timp fusesem distras de întrebările Joannei. Cineva se jucase cu structura spaţiului, întinzând aleea... secătuirea de energie se manifesta sub forma acestui frig neaşteptat... simţeam cum cad în capcană. Acum o căutam, percepeam magia în aer, trosnind de parcă era statică, făcându-mi părul de pe braţe să se ridice. Totul părea atât de departe, şi puţinele sunete ajungeau la mine greu, nedesluşit, de parcă ne aflam sub apă. Cineva pusese stăpânire pe spaţiul din jurul nostru, ca şi cum ar fi închis capacul unei cutii.

Dintr-o dată, am observat şase siluete întunecate, care blocau ieşirea de pe alee. Oameni întunecaţi în costume întunecate, aşteptând să mă duc către ei.

- Data următoare, când vei dori să te amesteci într-o încăierare, a spus Joanna încet, fă-o în timpul tău liber. Se pare că tăticul lui Ffinch-Thomas a trimis întăriri.

Am încuviinţat, încercând din răsputeri să-mi ascund uşurarea. Desigur; Ffinch-Thomas şi ameninţările lui. Magie druidică şi onoare citadină. Nici o problemă. Mă puteam ocupa de şase aşa-zişi druizi tineri, şi să-i trimit acasă plângând. Vraja de pe alee avea să dispară curând, dacă zguduiam voinţa lor concentrată cu puţină brutalitate antrenată. Dar apoi, o lumină

palidă şi roşiatică a umplut aleea, venind de nicăieri, colorând scena în umbre sângerii, pentru ca Altcineva să se bucure de spectacol, şi pentru prima dată am văzut clar ce mă aştepta la capătul aleii. Şi m-am speriat atât de tare, încât mi-a venit să vomez pe loc.

Stăteau la un loc, şase dintre ei, fiinţe care arătau ca oamenii, dar nu erau oameni. Umanoizi, dar nu umani, purtau costume negre, simple, cu cravate înguste, pantofi bine lustruiţi şi pălării cu borurile trase, dar toate acestea nu erau decât o deghizare. Ceva care să îi ajute să se integreze, pentru a putea umbla pe străzi fără să stârnească groaza. Mergea, până când te uitai sub borurile pălăriilor lor, acolo unde trebuia să se găsească faţa. Nu aveau feţe.

Doar nişte fâşii albe de piele, care se întindeau de la bărbie şi până la sprâncene. Nu aveau ochi, dar puteau vedea. Nu aveau urechi, dar puteau auzi. Nu aveau gură sau nas, dar nici nu aveau nevoie să respire. Înfăţişarea lor era înspăimântătoare, o ofensă la adresa naturii şi a bunului simţ, suficient de înfiorătoare pentru a-l face pe orice om sănătos să-şi piardă minţile.

Îi cunoşteam. Erau rapizi şi puternici şi nu oboseau niciodată; şi, odată aflaţi pe urmele cuiva, îşi urmăreau victima până la Pierzanie, fără a şovăi vreodată. Îi văzusem sfâşiind, literalmente, oameni, membru cu membru, şi călcând în picioare trupurile care ţipau. O, da, îi cunoşteam, şi încă de mult. Au înaintat brusc, cu calm şi fără grabă, păşind toţi deodată, apropiindu-se de mine în perfectă linişte, fără a face nici cel mai mic zgomot.

Am mârâit, un sunet asemănător celui scos de o vulpe atunci când se vede înconjurată de câini. Sau celui scos de un om care nu se poate trezi dintr-un coşmar. Eram atât de îngrozit, încât tremuram şi sudoarea îmi şiroia pe faţă. Propriii mei Oameni Negri, urmăritorii mei din copilărie, veneau în sfârşit după mine. Joanna mi-a observat frica şi panica a cuprins-o şi pe ea. După ce văzuse câteva dintre lucrurile pe care le luasem cu mine în plimbarea mea, ştia că era vorba de ceva cu adevărat rău. Dar cât de puţin înţelegea! În interior, urlam. După toţi acei ani de fugă şi ascunzişuri, mă găsiseră, în sfârşit. Şi urma să mor într-o baie de sânge, opunând rezistenţă, şi oamenii aveau să fie îngreţoşaţi la vederea a ceea ce mai rămăsese din mine. Le văzusem „operele".

M-am uitat în spate, peste umăr, întrebându-mă dacă aveam timpul necesar pentru a ajunge la Ciudaţii. Poate să fug prin bar, şi să ies prin spate, prin vechile pivniţe... dar ei erau deja acolo. Alţi şase, grupaţi, năruindu-mi orice speranţă şi siguranţă şi orice şansă de scăpare. Nici măcar nu le detectasem apariţia. Petrecusem prea mult timp în lumea de afară. Mă înmuiasem şi devenisem neatent. M-am uitat din nou la cei şase care se apropiau ameninţător de mine. Respiram greu şi palmele mi se închideau şi se deschideau neputincioase.

- Ce... ce sunt? m-a întrebat Joanna, agăţându-se de braţul meu cu ambele mâini. Era la fel de speriată ca şi mine.

- Bântuitorii, i-am răspuns, cu o voce aproape şoptită.

Îmi era greu să vorbesc. Gura îmi era îngrozitor de uscată şi simţeam că mă sufoc, că mă strângea cineva de gât.

- Cei care mă caută dintotdeauna. Moartea întruchipată, şi crima în carne şi oase.

- Oamenii răi despre care ţi-a spus Eddie?

- Nu. Aceştia sunt emisarii lor. Cei pe care îi trimit mereu pentru a mă ucide. Cineva m-a trădat. Nu ar fi putut să-mi dea de urmă atât de repede, să-mi pregătească o capcană atât de uşor. Cineva le-a spus unde şi când să mă găsească, nemernicii. Cineva m-a vândut. Bântuitorilor.

Tot timpul cât am vorbit, mintea îmi lucra furioasă. Trebuia să fie o scăpare. Trebuia. Nu se putea termina atât de simplu, atât de prostesc, cu maţele scoase pe o alee lăturalnică şi murdară, în mijlocul unui caz atât de necomplicat.

- Nu te poţi lupta cu ei? a zis Joanna, cu o voce ascuţită, aproape isterică.

- Nu. Am ajuns la fundul sacului cu trucuri, după ce am lipsit atât.

- Dar tu eşti durul, nu mai ştii?

- Ei sunt şi mai duri.

- Nu poţi… să-i ţintuieşti cu privirea? Cum ai făcut cu Ffinch-Thomas?

Vocea i s-a întrerupt brusc. Acum îi putea vedea mai bine. Bântuitorii.

- Nu au ochi! am spus eu, isteria făcându-şi simtită prezenţa şi în tonul meu. Nu le poţi face rău. Nu simt nimic. Nici măcar nu-i poţi ucide, pentru că nu sunt cu adevărat vii.

Am apelat din nou, cu toată forţa, la darul meu. O mare parte din el dormea încă undeva, în zona cefei, nefolosită de cinci ani, dar am obligat-o să se trezească, ştiind că, mai târziu, aveam să plătesc cu durere şi cu răni. Dacă „mai târziul" ăla exista. Am trecut dincolo de limite, pipăind cu mintea vraja din jurul meu, căutându-i punctele slabe. Nici o şansă, înainte sau înapoi, dar poate zidurile aleii… Pot găsi lucruri, aşa că am încercat din răsputeri să găsesc o ieşire de pe aleea aia. Zidurile erau făcute din cărămidă solidă, dar un zid poate ascunde o mulţime de lucruri, în Zona Întunecată. Şi, destul de repede, cel de-al treilea ochi al meu, ochiul secret, a descoperit contururile unei uşi vechi, ascunse sub cărămizile şi mortarul zidului de atunci. O uşă în zidul din dreapta, ascunsă de toţi, mai puţin de cei cu un dar foarte special. După cum arăta, se vedea că nu fusese deschisă de multă vreme, dar inerţia sa temporară nu se putea compara cu disperarea mea. Am lovit-o cu toată puterea minţii mele, şi zidul s-a cutremurat.

Bântuitorii şi-au ridicat uşor capetele, toţi odată, simţind ceva. Am lovit din nou uşa şi aceasta a scârţâit, deschizându-se doar o palmă. O lumină puternică a strălucit în jurul muchiilor, împrăştiindu-se pe alee şi forţând afurisita aia de lumină nenaturală să se retragă. Era lumina soarelui, pură şi nepângărită, şi Bântuitorii s-au dat puţin înapoi. Puteam auzi vântul bătând în spatele uşii, un vânt puternic, în rafale, care suna a libertate.

- Ce este asta? a spus Joanna.

- Scăparea noastră.

Vocea îmi devenise mai fermă.

- În Zona Întunecată poţi găsi multe puncte slabe şi multe crăpături, dacă ştii unde să cauţi. Vino. Am şters-o de-aici.

- Nu pot.

- Cum?

- Nu mă pot mişca!

M-am uitat la ea. Nu glumea deloc. Faţa îi era albă ca varul, iar ochii mari, ca ai unui animal dintr-un abator. Mâinile ei mi-au înhăţat braţul, şi strânsoarea era dureroasă.

- Mi-e frică, John! Mă sperie. Nu pot… nu pot să mă mişc. Nu pot să respir. Nu pot să gândesc!

Intrase în panică şi se lăsase pradă isteriei. Zona Întunecată o răzbise, într-un final. Mai văzusem reacţia aceea şi în trecut. A trebuit să acţionez eu pentru amândoi. Am tras-o către uşa pe care o deschisesem, dar picioarele nu o ascultau, şi a căzut, stângace, întinzându-se pe pavaj şi aproape dărâmându-mă şi pe mine. I-am desfăcut cu forţa mâinile de pe braţul meu şi s-a făcut ghem pe pământ, plângând disperată şi tremurând din toate încheieturile. M-am uitat la uşă şi apoi la Bântuitorii care se apropiau. Era atât de departe, şi ei atât de aproape. Nu o puteam târî. Dar puteam fugi. Puteam încă ajunge la uşă, o puteam deschide de tot, mă puteam strecura prin ea şi o puteam trânti în urma mea, şi aş fi fost în siguranţă. Dar asta ar fi însemnat să o părăsesc pe Joanna acolo. Bântuitorii ar fi ucis-o. Şi încă într-un mod oribil. Mai întâi, fiindcă ei nu lasă niciodată martori, şi apoi, ca un mesaj pentru mine şi pentru ceilalţi. O mai făcuseră.

Nu însemna nimic pentru mine. Afurisita de Joanna Barrett, cu banii şi cu mândria şi cu manierele ei simandicoase, care mă adusese înapoi în Zona Întunecată şi mă obligase să-mi încalc hotărârile anterioare. Făcându-mă să-mi fie milă de ea şi de proasta de fiică-sa. Nu îi datoram nimic. Nimic nu merita să-mi pun viaţa în pericol, încercând să o salvez. Nu putea fugi. Căzuse. Nu era vina mea. Nu trebuia decât s-o las pradă Bântuitorilor, şi aş fi fost salvat.

M-am întors către uşa din perete şi i-am dat drumul. S-a închis într-o clipă, soarele a dispărut şi blestemata lumină palidă a luat din nou aleea în stăpânire. M-am retras, ca s-o apăr pe Joanna, cu mâinile făcute pumn. Poate că nu îmi era prietenă sau aliată, dar era clienta mea. Pe mine mă dezamăgisem de mult mai multe ori decât aş vrea să ţin minte, dar m-am străduit întotdeauna să nu las niciodată baltă un client. Un om trebuie să aibă măcar un dram de respect de sine.

Am lăsat la o parte bruma de mândrie pe care o aveam şi am emis, mental, un ultim strigăt de ajutor. Nu multora le-ar fi păsat, chiar dacă m-ar fi auzit, nu în Zona Întunecată, dar poate Alex... ar fi făcut ceva. Dar, exact în momentul în care mi-am deschis mintea, gândurile Bântuitorilor m-au copleşit. O cacofonie asurzitoare de voci ostile, atât de neumane, care ţipau, încercând să-mi umple capul şi să-mi anihileze propriile gânduri. A trebuit să-mi închid din nou mintea, ca măsură de autoapărare. Nu aveam să primesc ajutor - nici o cavalerie, nici o salvare în ultima clipă. Ca de obicei, eram singur, singur în noaptea care nu se sfârşeşte niciodată. Doar eu şi cu duşmanii mei, slab în faţa lor, în sfârşit.

Bântuitorii s-au apropiat, şase în faţă, şase în spate, fără să se grăbească, acum că ştiau că nu aveam unde să fug. Se mişcau în tăcere, ca nişte fantome sau umbre sau ca nişte gânduri mortale, şi feţele lor goale erau mai înfricoşătoare decât orice expresie criminală. Mişcările lor, atente, studiate, perfect sincronizate, le trădau scopul şi intenţia. Nu erau graţioşi; ar fi fost un atribut mult prea uman pentru ei. Mi-am ridicat pumnii într-un ultim gest de sfidare, şi ei şi-au ridicat mâinile palide. Pentru prima dată am văzut că degetele lor lungi şi subţiri se terminau cu nişte ace hipodermice, care le prelungeau cu câţiva inci vârfurile fără unghii. Ace lungi şi fine, din care picura un lichid verzui. Era ceva nou, ceva ce nu mai văzusem până atunci. Şi atunci am ştiut, la un nivel mai profund decât instinctul, şi mai sigur, că jocul se schimbase cât timp fusesem plecat. Nu veniseră ca să mă omoare. Veniseră ca să mă împungă cu acelea alea, să

mă drogheze până nu mai puteam lupta, şi apoi să mă ducă... altundeva. La stăpânii lor, misterioşi şi necunoscuţi. Oamenii *răi.*

Aş fi putut ţipa. Nici măcar nu mi s-ar fi dat dreptul la o moarte rapidă, fie ea şi cumplită. Duşmanii mei îmi rezervaseră ceva mai lent, mai chinuitor. Torturi, groază, nebunie; poate să mă transforme într-unul de-al lor, să le fac jocurile. Să rostesc cuvintele lor, să le îndeplinesc poruncile, în timp ce o părticică din mine să urle neajutorată, prinsă pentru totdeauna şi suferind în spatele propriilor mei ochi. Mai bine muream. Eram atât de speriat, că m-am enervat. La naiba cu asta, şi la naiba cu ei. Dacă nu puteam scăpa, îi puteam, cel puţin, sfida. Îi puteam face să mă omoare, privându-i de victorie sau triumf.

Şi, cine ştie. Dacă le rezistam suficient de mult, poate că aş fi găsit o ieşire din încurcătură. În Zona Întunecată se pot întâmpla şi miracole.

Primul dintre Bântuitori ajunsese deja aproape, şi l-am lovit fix în faţa sa goală, concentrându-mi toată forţa în lovitură. Pumnul mi s-a afundat în capul său, în locul în care ar fi trebuit să se găsească nasul, carnea palidă *cedând* nenatural, întinzându-se ca un aluat. Pielea mi s-a lipit de mână în momentul în care mi-am retras-o, şi creatura de-abia dacă s-a clătinat în urma impactului. M-am învârtit rapid, lovindu-i şi pe ceilalţi, pe măsură ce mă înghesuiau. Erau rapizi, dar eu eram şi mai rapid. Erau puternici, dar eu eram disperat. I-am ţinut la distanţă un timp, cu furia mea, dar era ca şi cum aş fi lovit nişte cadavre. Corpurile lor cedau într-un mod oribil, ca şi cum nu ar fi avut nici o substanţă, şi poate chiar aşa era. Erau doar nişte purtători ai urii duşmanilor mei. Absorbeau pedeapsa ca pe ceva trecător, fără nici o importanţă, şi se întorceau după alta. Mâinile lor se repezeau asupra mea din toate direcţiile, înlănţuindu-mă ca nişte şerpi, încercând mereu şi mereu să mă prindă cu degetele lor cu ace. Aveau tenacitatea automată a unor roboţi, şi tot ceea ce puteam face era să mă mişc neîncetat, să mă feresc, devenind tot mai obosit cu fiecare gâfâială. Acele lor mi-au sfâşiat trenciul şi lichidul acela verzui a pătat materialul. Am fost suficient de nebun ca să ridic una dintre fiinţele alea şi să o izbesc de zid. Dar, deşi lovitura a fost suficient de puternică pentru a zdrobi oasele unui om obişnuit, Bântuitorul nu a făcut decât să se turtească uşor de cărămidă, ca o jucărie groaznică ce nu se strica, după care s-a năpustit din nou asupra mea.

Fără feţe, fără remuşcări, într-o tăcere de mormânt. Era ca şi cum m-aş fi luptat cu nişte coşmaruri. I-am strigat Joannei să fugă, cât timp îi ţineam ocupaţi, dar ea nu s-a putut ridica de la pământ. Era şocată, cu gura moale şi cu ochii măriţi, aproape fără expresie. Bântuitorii mă acoperiseră cu totul, şi eu eram atât de obosit, atât de rece. Tot ce puteam face era să-i păcălesc, făcându-i să se lupte între ei, înjunghiindu-se unul pe celălalt. Nici măcar furia şi teroarea nu te pot ţine pe picioare la nesfârşit, şi puterile care îmi rămăseseră mă părăseau cu repeziciune. Mă gândeam cum să-i fac să mă omoare, când o umbră a trecut printre ei, şi totul s-a schimbat.

Bântuitorii şi-au întors capetele, toţi odată, când şi-au dat brusc seama că nu erau singuri. Ceva nou apăruse pe alee, ceva mai înfricoşător şi mai periculos decât ei. Îl simţeau, aşa cum simt prădătorii un rival. Pentru un moment, m-au lăsat în pace, şi m-am întins recunoscător pe pavaj, lângă Joanna, în timp ce inima îmi bătea nebuneşte, şi eu încercam să-mi trag răsuflarea. Joanna m-a îmbrăţişat şi s-a lipit de mine, tremurând, îngropându-şi faţa în gâtul meu. Priveam cu atenţie.

Bântuitorii s-au uitat în jur, feţele lor goale mişcându-se toate deodată. Erau confuzi, dezorientaţi. Asta nu făcea parte din plan. Şi apoi, ceva s-a întâmplat cu una dintre feţe. A apărut o linie lungă şi roşie, brăzdând faţa goală acolo unde ar fi trebuit să fie ochii, şi a început să picure sânge. Creatura a dus ezitând o mână cu ace la faţa însângerată, ca şi cum ar fi vrut să examineze tăietura. O umbră a trecut pe deasupra Bântuitorilor, cu viteza gândului, şi mâna s-a desprins din încheietură şi s-a rostogolit pe caldarâm. Din rană a ţâşnit sânge gros. Eu am zâmbit, un zâmbet răutăcios, dându-mi seama cine venise să mă ajute. Se terminase. Bântuitorii fuseseră învinşi. Doar că nu-şi dăduseră încă seama de asta.

Ceva s-a mişcat printre figurile goale, prea repede pentru a fi văzut. Sângele a umplut aerul, năvălind din mai multe rării odată. Bântuitorii au încercat să se apere, dar nu au reuşit decât să se lovească unul pe celălalt. Au vrut să fugă, dar, oriunde s-ar fi îndreptat, umbra era deja acolo, înaintea lor, tăindu-i şi despicându-i, sfâşiindu-i, făcându-i bucăţi. Nu puteau urla, dar îmi place să cred că, în ultimele clipe ale existenţei lor, au cunoscut ceva din oroarea şi suferinţa pe care le provocaseră întotdeauna altora.

Totul s-a terminat în câteva secunde. Cei doisprezece Bântuitori, care mă urmăriseră ca nişte câini turbaţi, nu mai existau. Fuseseră transformaţi în sute, poate chiar mii de fărâme împrăştiate pe alee. Unele dintre ele tremurau încă. Zidurile mizere din cărămidă erau pline de sânge, şi pavajul era lipicios, cu excepţia unui mic cerc în jurul meu şi al Joannei. Şi o duzină de feţe inexpresive, smulse de pe nişte capete inexpresive, fuseseră atârnate pe zid lângă uşa de oţel închisă, prin care intrai la Ciudaţii.

Lumina sângerie a dispărut şi aleea a revenit la întunecimea ei obişnuită. Frigul amarnic nu mai avea deja putere. Am liniştit-o pe Joanna, până când a început să slăbească strânsoarea, şi apoi i-am făcut un semn cu capul siluetei imobile şi tăcute de sub mica firmă luminoasă.

- Mulţumesc, Eddie.

Eddie Lamă a zâmbit fugar, cu mâinile înfundate în buzunarele hainei sale gri, prea mari. Nu era nici o pată de sânge pe el.

- Consideră că mi-am achitat datoria faţă de tine, John.

Ceva din felul în care a spus asta m-a făcut să înţeleg multe.

- Ai ştiut că se va întâmpla asta!

- Desigur.

- De ce n-ai intervenit mai devreme?

- Pentru că am vrut să văd dacă te poţi încă descurca.

- Măcar ai fi putut spune ceva! De ce nu m-ai avertizat?

- Fiindcă nu m-ai fi ascultat. Fiindcă am vrut să le trimit şefilor Bântuitorilor un avertisment. Şi fiindcă tare mai urăsc să fiu îndatorat cuiva.

Şi atunci am ştiut.

- Tu le-ai spus că voi fi acolo.

- Bine ai revenit, John. Locul ăsta ţi-a dus dorul.

Ceva s-a mişcat ca o umbră zburătoare sau ca o briză trecătoare, şi sub firma luminoasă nu mai era nimeni. Aleea era goală, cu excepţia fragmentelor împrăştiate şi a sângelui care curgea pe ziduri. Ar fi trebuit să ştiu. Fiecare are propriile sale planuri, în Zona Întunecată. Joanna şi-a ridicat chipul palid ca să se uite la mine.

- S-a terminat?

- Da, s-a terminat.

- Îmi pare rău. Ştiu că ar fi trebuit să fug. Dar mi-a fost atât de *frică.* Nu am mai fost niciodată atât de înfricoşată.

- E în regulă, am spus eu. Nu toţi pot ieşi la suprafaţă, atunci când sunt aruncaţi în hău. Nimic din ce ai trăit până acum nu te-ar fi putut pregăti pentru o întâlnire cu Bântuitorii.

- Am crezut mereu că pot face faţă la orice, a zis ea, încet. A trebuit mereu să fiu dură - o luptătoare - ca să-mi protejez interesele şi viitorul copilului meu. Cunoşteam jocul, ştiam care sunt regulile. Cum să mă folosesc... de ceea ce am, pentru a răzbi în viaţă, pentru a fi deasupra celorlalţi. Dar asta... asta mă depăşeşte. Mă simt din nou ca un copil. Pierdută. Neajutorată. Vulnerabilă.

- Regulile nu sunt chiar atât de diferite, am spus eu, după o vreme. Tot despre cei puternici, care nu sunt pedepsiţi fiindcă li se permite să scape, este vorba. Şi despre câţiva dintre noi care nu se lasă umiliţi. Ne luptăm pentru spaţiul nostru, îi ajutăm pe cei pe care îi putem ajuta, fiindcă trebuie.

- Eroul meu, zise Joanna, zâmbind uşor pentru prima dată.

- Nu sunt un erou, am zis eu, cu hotărâre. Doar găsesc lucruri. Nu am venit ca să fac curat în Zona Întunecată. E prea mare şi eu sunt prea mic. Sunt doar un om care-şi foloseşte darurile pentru a-i ajuta pe clienţii săi, pentru că toţi avem nevoie de cineva la care să apelăm, la necaz.

- Nu am întâlnit niciodată un bărbat pe care să-l respect, a spus Joanna. Până acum. Ai fi putut fugi fără să te gândeşti la mine. Te-ai fi putut salva. Dar nu ai făcut-o. Eroul meu.

Şi-a apropiat gura de a mea şi, pentru o clipă, ne-am sărutat. Era caldă şi plăcută în braţele mele, cu trupul lipit de al meu, şi, pentru prima dată după multă vreme, am simtit din nou că trăiesc. Pentru o clipă, am fost fericit. Era ca şi cum m-aş fi trezit într-o ţară străină. Apoi am stat acolo o vreme, pe pietrele însângerate, îmbrăţişându-ne. Şi nimic altceva nu a mai contat.

ŞASE - Asaltul Fortăreţei

Am închiriat un cal şi o trăsură ca să ajungem la Fortăreaţă. Era prea mult de mers pe jos, mai ales după faza aia la ieşirea de la Ciudaţii, şi simţeam nevoia profundă de a mai sta şi aşezat. Şi probabil că era o idee bună să nu-mi arăt mutra pe străzi o vreme. Calul s-a apropiat la trap, uitându-se fioros la orice lucru care părea să-i stea în cale. Era o namilă de Clydesdale, alb ca laptele, cu piept larg şi picioare masive, cu potcoave argintii, înhămat la o trăsură ornamentată, din secolul al XIX-lea, din abanos negru şi lemn de santal, cu margini solide din alamă. Vizitiul, îmbrăcat într-o haină veche de piele, purta o espingolă lungă de cinci picioare, al cărei pat era gravat cu tot felul de talismane şi sigilii ofensive. A scrutat împrejurimile, timp în care calul a tras căruţa între mine şi Joanna. Părea oricând gata să-şi folosească puşca uriaşă. Joanna îşi revenise aproape complet şi-şi recăpătase chiar şi vechea aroganţă, dar a fost fermecată imediat de către cal. S-a dus la el, ca să-l mângâie pe spate şi să-l scarpine pe bot. Calul a nechezat în semn de mulţumire.

- Ce animal minunat, a spus Joanna, aproape gângurind. Crezi că vrea nişte zahăr sau ceva dulce?

- Nu, mulţumesc, doamnă, a zis calul. Îmi apar carii. Şi nu-mi place să merg la dentist. Dar n-aş refuza un morcov, dacă aţi avea la dumneavoastră.

Joanna a clipit de câteva ori şi apoi m-a privit acuzator.

- Îmi faci asta intenţionat. De fiecare dată când ajung să cred că m-am obişnuit cu Zona Întunecată, îmi tragi câte o clapă. Te asigur că nervii mei sunt întinşi la maxim.

S-a uitat din nou la cal.

- Îmi pare rău, morcovi n-am.

- Atunci suie-te în trăsură şi nu mă mai face să-mi pierd timpul, a spus calul. Timpul costă bani, în breasla asta, şi am de făcut nişte plăţi.

- Scuze, a spus Joanna, ruşinată. Să înţeleg că asta este… trăsura ta? Tu eşti şeful aici?

- Păi da, a spus calul. De ce nu? Eu fac toată munca grea. Pe orice vreme, cu şanţuri pe spate, de la afurisitul ăsta de harnaşament. Şi cunosc fiecare drum, fiecare rută şi trecătoare readusă la suprafaţă din Zona Întunecată, plus tot felul de scurtături care nu sunt trecute pe nici o hartă. Spune-mi destinaţia, şi te pot duce acolo, mai repede decât orice afurisit de taxi.

- Şi… domnul de pe capră? a întrebat Joanna.

- Bătrânul Henry? El nu face decât să încaseze banii, să dea restul şi să tragă cu puşca. Nimeni nu se pune cu noi, decât dacă vor să plece acasă cu plămânii ciuruiţi. Bune lucruri, mâinile. După ce-mi plătesc datoria la bancă, mă gândesc să investesc în ceva braţe cibernetice. Măcar să mă pot scărpina singur pe bot. Deci, stăm de vorbă toată noaptea, caz în care cer o taxă suplimentară, sau ne ducem undeva?

- Cunoşti Fortăreaţa? l-am întrebat eu.

- Normal. Nici o problemă. Deşi cred că o să vă las la colţ. Nu ştii niciodată când nebunii ăia o să înceapă din nou să tragă.

Bătrânul Henry a mormăit tare, aprobator, şi şi-a înălţat espingola. Am deschis uşa de la trăsură pentru Joanna şi ea s-a urcat oarecum uluită. M-am urcat şi eu, am închis uşa şi am plecat. Scaunele erau din piele roşie, foarte confortabile. Nu era mult spaţiu, dar era bine. Se călătorea lin, ceea ce demonstra existenţa unor arcuri destul de sofisticate, undeva dedesubt.

- Nu-mi plac taxiurile, am zis eu, de dragul conversaţiei şi ca s-o ajut pe Joanna să-şi revină din uimire. Nu ştii niciodată pentru cine lucrează cu adevărat sau cui raportează. Şi şoferii vor mereu să vorbească despre politică. Cele câteva trăsuri cu cai din Zona Întunecată sunt independente. Caii ţin la asta. Poate că ai observat că Bătrânul Henry nu are hăţuri. Calul ia toate deciziile. În plus, cred că Bătrânul Henry are nevoie de ambele mâini, ca să poată manevra puşcociul ăla.

- De ce are nevoie de puşcă? a întrebat Joanna, cu o voce normală.

- Ca să ţină la distanţă celelalte vehicule. Nu tot ceea ce seamănă cu un automobil este un automobil. Şi nu ştii niciodată când te poţi trezi atacat de troli.

- Simt că vreau să schimbăm subiectul, a spus Joanna. Povesteşte-mi despre Suzie Armă-de-Foc, peste care o să dăm la Fortăreaţă. Pare… fascinantă.

- O, chiar mai mult decât atât, doar e vorba de Suzie, am spus eu, zâmbind. Îi hăituieşte pe răufăcătorii fugari ca un vânător aflat pe urmele unui vânat important. Nu se pot ascunde nicăieri de ea, nu există nici o protecţie suficient de puternică pentru a o ţine la distanţă. Nu este unul

dintre cei mai delicaţi oameni, dar este cu siguranţă unul dintre cei mai hotărâri. Nu a refuzat niciodată o misiune, nici o ţintă nu i se pare prea periculoasă, dacă preţul îi convine. Se spune că Suzie foloseşte toate armele cunoscute, ca şi alte câteva, propriile ei invenţii, dar cel mai mult îi place puşca de vânătoare pneumatică. De obicei, îţi poţi da seama pe unde a trecut, fiindcă lasă foc în urmă. Şi poţi da de ea luându-te după uşile scoase din ţâţâni, după ţipetele izolate şi după sângele de pe pereţi. Prezenţa ei poate opri sau porni o încăierare. O femeie grozavă.

- Aţi fost vreodată… apropiaţi? Ai zis că aveţi povestea voastră…

- Am lucrat la câteva cazuri împreună, dar Suzie nu permite nimănui să o cunoască bine. Nu cred că ştie cum să facă asta. Se ştie că au mai intrat bărbaţi în viaţa ei, din când în când, dar au fugit mâncând pământul.

- Eddie Lamă, Suzie Puşcă-de-Vânătoare… cunoşti oameni dintre cei mai *interesanţi,* John. Chiar nu ai nici o cunoştinţă obişnuită?

- Oamenii obişnuiţi nu rezistă prea mult în Zona Întunecată.

- Ne va ajuta sau ne va sta în cale?

- Greu de spus, am zis eu, cinstit. Suzie nu este un aliat prea comod, mai ales dacă vrei să te întorci cu prada vie. E o ucigaşă. A devenit vânător de recompense numai fiindcă are o scuză legală ca să împuşte o grămadă de oameni.

- Dar îţi place de ea, nu-i aşa? Te trădează vocea.

- A trecut prin multe. A suportat lucruri care l-ar fi doborât pe altul mai slab. O admir.

- Ai încredere în ea?

Am zâmbit fugar.

- Nu poţi avea încredere în nimeni aici. Ar trebui să ştii asta până acum.

A încuviintat.

- Eddie Lamă.

- Şi e prietenul meu. De cele mai multe ori.

Am petrecut restul călătoriei în tăcere. Amândoi aveam multe lucruri la care să ne gândim. Joanna s-a uitat pe geam vreme îndelungată. Eu, nu. Mai văzusem locurile. Trăsura s-a oprit, într-un final, şi calul ne-a strigat că ajunsesem la destinaţie. Am coborât primul şi l-am plătit pe Bătrânul Henry, în timp ce Joanna şi-a aruncat pentru prima dată privirea asupra Fortăreţei. (I-am lăsat Bătrânului Henry un bacşiş gras, pe care să-l ţină minte. Nu ştii niciodată când ai nevoie urgentă de o trăsură). Calul a aşteptat ca Bătrânul Henry să confirme că totul e în regulă şi apoi a plecat. M-am apropiat de Joanna, care privea încă Fortăreaţa. Merita să te uiţi la ea. Nu se schimbase deloc în cinci ani.

Fortăreaţa fusese, la început, un depozit de mărfuri cu reducere. Le aranja pe stive, le vindea la preţuri mici, fără restituiri. Se ocupa în principal de arme, din toate timpurile şi locurile, nu se puneau întrebări, dar a făcut greşeala să suprasatureze piaţa. Chiar şi în Zona Întunecată, oamenii au nevoie de câte o crimă doar la un moment dat. Aşa că depozitul a încercat să declanşeze câteva războaie pe ascuns, pentru a stimula cererea, şi acela a fost momentul în care a atras atenţia Autorităţilor. În ziua următoare, proprietatea era scoasă la vânzare. Cei răpiţi de extratereştri o preluaseră cu căţel, cu purcel şi cu o grămadă de lăzi cu arme.

Fortăreaţa era o clădire aproape pătrată, cu mai multe etaje, uşile şi ferestrele fiind protejate de nişte obloane din oţel armat. Pe acoperişul plat erau câteva amplasamente pentru armele de mare calibru, îndreptate în

sus, ca şi în jos, şi tot felul de aparatură electronică. Nimeni nu se apropia de Fortăreaţă fără să fie bine cercetat înainte. Cuvântul *FORTĂREAŢA* fusese scris cu litere mari pe zidul din faţă, de mai multe ori, în toate limbile pământului, şi în câteva limbi vorbite numai în Zona Întunecată. Nu se ascundeau. Erau mândri de ei. Fortăreaţa este, în primul rând, un adăpost pentru cei răpiţi de extratereştri, dar, de fapt, era acolo pentru toţi cei care se aflau în necaz şi vroiau să rămână o vreme. Îti dădeau sfaturi, îţi indicau un alt loc, mai potrivit nevoilor tale, şi-ţi ofereau orice fel de arme credeai că ai nevoie pentru a te simţi în siguranţă. Fortăreaţa credea ferm în dictonul *Omoară-i pe toţi şi lasă-l pe Dumnezeu să-i trieze.* Dacă eşti răpit de la vârsta de zece ani, aşa ajungi. Cei câţiva oameni suficient de proşti ca să abuzeze de ospitalitatea Fortăreţei nu trăiau niciodată suficient de mult ca să se laude cu asta.

Fortăreaţa se găsea între o şcoală de arte voodoo şi un magazin de arme. Joanna s-a oprit şi s-a uitat în vitrină. Oferta voodoo includea rădăcină de Sf. Ioan Cuceritorul[4], sub formă de capsule uşor de înghiţit, rădăcini de mătrăgună sub formă de feţe umane care urlau şi un set de talismane asortate, de genul „alege şi combină". Îmbrăcaseră un manechin ca Stăpânul Sâmbetei[5], şi-l aşezaseră chiar într-un cimitir fals, dar arăta mai jalnic decât orice altceva.

În vitrina de la magazinul de arme erau tot felul de uniforme, din diverse perioade, o colecţie de medalii din ţări care nu mai existau şi o servietă diplomat, închisă şi marcată *Armă nucleară; fă-ne o ofertă.* Joanna s-a uitat la ea o vreme, înainte de a se răsuci către mine.

- Vorbesc *serios?* Este posibil să fie autentică?

- Trebuie că are ceva, am zis eu. Altfel, Fortăreaţa ar fi cumpărat-o. Poate că trebuie să pui tu plutoniu în ea.

- Nasol, a zis Joanna.

- Ai dreptate. Dar se poate şi mai rău.

Ne-am apropiat de poarta de la intrare a Fortăreţei şi atunci am avut sentimentul că ceva nu era în regulă. Camera de supraveghere de deasupra uşii fusese spartă, şi uşa din oţel armat era uşor crăpată. M-am încruntat. Uşa aia nu era niciodată uitată deschisă. Niciodată. Am oprit-o pe Joanna apăsând-o uşor pe braţ, i-am indicat să păstreze tăcerea şi să stea în spatele meu şi apoi am deschis uşor uşa. De dinăuntru se auzea un sunet slab de împuşcături şi câte un ţipăt, din când în când. Am zâmbit.

- Se pare că Suzie e aici. Stai lângă mine, Joanna, şi încearcă să pari nepăsătoare.

Am deschis uşa de tot şi m-am uitat înăuntru. Holul era gol. Am intrat, fără să fac vreun zgomot, şi am studiat cu atenţie situaţia.

Probabil că holul, destinat acomodării noilor vizitatori, fusese foarte confortabil la început, dar acum era un dezastru. Tot mobilierul modern fusese răsturnat, peisajele rurale de pe pereţi atârnau strâmbe, străpunse de gloanţe, iar planta mare şi artificială din colt fusese ciuruită de un tir extrem de neprietenos. În mod normal, pentru a ajunge în hol, trebuia să treci printr-un detector de metale masiv, de la un fost aeroport. Cineva îl

---

[4] Se spune că Ioan Cuceritorul ar fi fost un prinţ african, vândut ca sclav în Americi. Este cunoscut pentru farsele pe care le juca stăpânilor săi, în încercarea de a scăpa de aceştia. Rădăcina de Sf. Ioan Cuceritorul ar fi avut proprietăţi magice, fiind foarte apreciată de afro-americani, atât de fideli credinţelor populare, (n. trad.)

[5] În tradiţia voodoo, Stăpânul Sâmbetei, alături de celelalte încarnări ale sale, Stăpânul Cimitirului şi Stăpânul Crucii, era un spirit al morţii, (n. trad.)

aruncase în mijlocul camerei. În aer plutea încă fum şi mirosul inconfundabil de cordită. Cineva câştigase mai multe runde aici, şi nu trecuse mult timp de când o făcuse.

Dar nu era nici un cadavru, nicăieri.

Am traversat încet holul. Joanna se ţinea aproape, dar fără să mi se suie în spate. Am verificat camerele de supraveghere din colţurile tavanului. Luminiţele roşii îmi arătau că funcţionau încă. Trebuie că cineva văzuse ce se petrecuse acolo, dar nu trimisese întăriri. Ceea ce putea însemna un singur lucru, şi anume că acţiunea era încă în toi, undeva, în clădire. Aveam deja o presimţire.

Uşa din cealaltă parte a holului, care asigura accesul la partea interioară a Fortăreţei, era şi ea deschisă. Toate încuietorile fuseseră scoase, şi una dintre balamale fusese smulsă fără probleme din canatul uşii. Am împins cu atenţie uşa şi m-am uitat în lungul coridorului. Pe pereţi erau urme proaspete de gloanţe, dar nici un cadavru. Din depărtare se auzeau sunetul mai multor împuşcături şi nişte strigăte nervoase.

- Oare n-ar trebui să tragem o fugă până la magazinul de arme şi să luăm şi noi nişte pistoale? a zis Joanna.

- Am putea, dar ai şti cum să le foloseşti?

- Da.

M-am uitat la ea.

- Eşti plină de surprize, văd. Nu-mi plac pistoalele. Te ajută aşa de mult să faci nişte greşeli pe care nu le poţi îndrepta apoi, cerându-ţi scuze. În plus, n-am simţit niciodată nevoia de a avea un pistol.

- Dar Bântuitorii?

- Nici măcar un pistol nu i-ar fi putut opri.

Joanna a arătat către camerele de pe tavanul coridorului.

- Ce-i cu atâta securitate?

- Raţionamentul celor răpiţi. Au camere în fiecare încăpere, pe fiecare coridor, în fiecare ungher. Şi mai multe capcane decât mi-aş fi dorit. Şi o echipă întreagă de oameni a căror unică treabă este să stea şi să se uite la monitoare, în ture. Aceşti oameni se tem cu adevărat că extratereştrii vor veni din nou după ei. Şi, de vreme ce nimeni nu ştie cum vin şi pleacă afurisiţii ăia mici şi cenuşii, camerele funcţionează mereu. Ideea este că, deşi vederea umană poate fi păcălită, camerele îi pot totuşi depista. Bănuiesc că, odată remarcaţi de echipa de pază, se dă alarma generală, şi toţi pun mâna pe arme şi trag nebuneşte în tot ceea ce nu pare pe de-a-ntregul uman. Au camere chiar şi la baie şi la duş. Nimeni nu va mai fi luat fără o luptă crâncenă.

Joanna s-a strâmbat.

- Nici un pic de intimitate? Paranoici, *pe bune.*

- Nu şi dacă Ei te urmăresc cu adevărat. Şi, cu cât mă uit mai mult la ce s-a întâmplat aici, cu atât îmi place mai puţin. Toate îmi arată că cineva sau ceva s-a năpustit în hol şi că cei din Fortăreaţă au deschis focul. Fără nici un efect vizibil. Din câte aud, încă se luptă, dar se retrag, clar. Ceva îi împinge tot mai în spate, în inima propriului lor teritoriu. Până aici, nici o problemă. Dar unde sunt cadavrele? Poate, mai ştii… extratereştrii au venit într-adevăr, căutând specimenele lipsă…

- Vorbeşti serios? a zis Joanna. *Extratereştrii!?*

M-am uitat în lungul coridorului gol, cântărind posibilităţile.

- În Zona Întunecată ajung tot felul de entităţi. Din trecut, prezent şi viitor. Extratereştrii nu sunt mai ciudaţi decât alte lucruri pe care le-am văzut aici.

- Poate că ar trebui să ne întoarcem altă dată, a spus Joanna.

- Nu. Sunt oameni buni. Nu îi pot părăsi, dacă au nevoie de ajutor. Nu am putut face niciodată asta. Şi cred că Suzie este pe acolo, pe undeva... La naiba. *La naiba.* Chiar că nu am nevoie de asta acum. Mă poţi aştepta afară, dacă vrei, până mă lămuresc se ce întâmplă.

- Nu. Mă simt mai în siguranţă cu tine, oriunde te-ai duce. Eroul meu.

Am zâmbit amândoi, fugar, şi apoi am condus-o prin coridor. Sunetul împuşcăturilor a devenit tot mai puternic, ca şi strigătele şi înjurăturile incoerente. Clădirea era tot mai afectată, dar nici un cadavru. Nici măcar vreun strop de sânge. Ceea ce, date fiind împuşcăturile numeroase, era ciudat... Coridorul se termina cu o cotitură bruscă la dreapta. Acum ne aflam exact în inima evenimentelor. M-am asigurat că Joanna era la o distanţă sigură şi apoi m-am uitat rapid după colţ. Moment în care totul a devenit clar. Ar fi trebuit să ştiu. Am suspinat adânc şi am ieşit de după colţ, la lumină. Am ridicat tonul, rece şi poruncitor şi enervat.

- *Terminaţi cu toţii, acum!*

Împuşcăturile au încetat imediat. Tăcerea s-a aşternut peste coridorul din faţa mea. Fumul gros umplea aerul. În capătul îndepărtat al coridorului, o mulţime de oameni se adăposteau în spatele mai multor piese de mobilier, pe care le scoseseră din camerele alăturate, ca să construiască o baricadă. Am numărat cel puţin douăzeci de feluri de arme care ieşeau din baricada improvizată. Majoritatea păreau complet automate. Şi, cu faţa spre ele, în capătul în care mă găseam şi eu, era o blondă înaltă în haine negre de piele, ţinând o puşcă de vânătoare pneumatică şi îngenunchiată în spatele propriei sale baricade improvizate. S-a uitat la mine şi şi-a înclinat capul.

- John. Am auzit că te-ai întors. Vin într-un minut, de îndată ce mă ocup de grămada asta de experţi într-ale abuzului de sine.

- Lasă arma jos, Suzie, am zis eu, cu asprime. Vorbesc serios. Nu mai trage nimeni. Sau mă supăr pe toţi. Dintr-o dată, violent şi fără excepţie.

- La naiba, a zis o voce de după baricada îndepărtată. Ca şi cum n-ar fi destul, acum a apărut şi John Taylor. Să-mi trag una. Bine, care idiot este gata să-l enerveze tocmai pe *el?*

Suzie Armă-de-Foc s-a ridicat şi a mârâit a nemulţumire. Trebuie că mergea pe treizeci de ani, dar era încă suficient de apetisantă. Dacă nu te deranja să mănânci ceva care cu siguranţă ar fi ripostat. Ca întotdeauna, Suzie purta un costum de motociclist, din piele neagră, împodobit cu lanţuri şi ţinte din oţel, şi două banduliere cu gloanţe se încrucişau pe pieptul ei impresionant. O pereche de cizme din piele, lungi până la genunchi, cu vârfuri de oţel, completau ţinuta. Suzie văzuse *Girl on a Motorcycle* şi *Easy Rider* de mai multe ori decât ar fi trebuit, şi era fană a tuturor filmelor *Îngerii Iadului,* produse de Roger Corman.

Avea o faţă remarcabilă, osoasă, care se termina cu o bărbie bine conturată, şi îşi ţinea părul blond-pai, lung până la umeri, strâns cu banderolă, făcută, se zice, din pielea primul om pe care îl ucisese. La vârsta de 12 ani. Ochii îi erau de un albastru foarte închis, reci şi neclintiţi, şi gura ei strânsă nu schiţa decât arareori un zâmbet, şi aceasta, în mijlocul haosului şi al băilor de sânge, când se simţea cu adevărat bine. Nu tolera proştii, cheltuia banii de îndată ce îi primea şi, în general, se

bătea cu forţă şi entuziasm. Îi plăcea să spună că nu are nici un prieten şi că duşmanii săi erau morţi, dar câţiva oameni reuşiseră să se strecoare în viaţa ei, aproape în ciuda voinţei sale. Şi eu eram unul dintre aceştia.

Cum stătea acolo, cu spatele la norii de fum şi la luminile care se balansau pe coridor, arăta ca o valchirie din Iad.

- Lasă-mă să ghicesc, am zis eu, puţin obosit. Ti-ai croit drum înăuntru, le-ai cerut să-ţi predea victima şi, când au refuzat, le-ai declarat război. Corect?

- S-a pus un preţ bun pe capul omului ăstuia, a zis Suzie. Şi au fost nepoliticoşi cu mine.

Am rumegat problema.

- Sunt sigur că le pare foarte rău. Încearcă să nu-i omori pe toţi, Suzie. Am nevoie de cineva viu şi nevătămat ca să-mi răspundă la câteva întrebări.

- Hei! Staţi aşa! a spus vocea din spatele baricadei îndepărtate. Este posibil... să fi acţionat cam în pripă. Nimeni de aici nu vrea să se ia la harţă cu Suzie Armă-de-Foc şi cu sângerosul John Taylor dacă nu este absolut necesar. Nu putem discuta?

M-am uitat la Suzie, care a dat din umeri.

- Eu n-am nevoie decât de tipul pe care îl urmăresc, şi m-am cărat de aici.

- Dacă ţi-l dăm, o să-l omori, a zis vocea. A venit la noi pentru protecţie.

- Omul are dreptate, am zis eu. Ai tendinţa de a-i aduce înapoi morţi.

- Mai puţină birocraţie, a zis Suzie.

M-am uitat în lungul coridorului, la cele douăzeci şi ceva de arme.

- Dacă Suzie ar fi vrut cu adevărat să vă omoare, aţi fi fost morţi până acum. V-a dat toate şansele. Cred că ar trebui să vă predaţi.

- Noi garantăm siguranţa celor care vin aici, a zis vocea, cu încăpăţânare. Ăştia suntem noi. Asta este motivul pentru care existăm. Suntem dispuşi să cădem la o înţelegere, dar nu ne vom încălca principiile.

M-am uitat la Suzie.

- Cine este nefericitul pe care îl urmăreşti, de data asta?

- Nimeni important. Doar un nenorocit de avocat, care a fugit cu banii de achitare a datoriilor ai unui client. Cinci milioane de lire, plus ceva acţiuni. Primesc 10% din orice sumă recuperată.

- Un *avocat*? a zis vocea. Păi de ce n-ai spus aşa? Dacă am fi ştiut că este unul dintre ei, ţi l-am fi dat.

I-am zâmbit lui Suzie.

- O altă victorie a bunului simţ şi a diplomaţiei în acţiune. Vezi cât este de uşor, dacă apelezi întâi la raţiune?

Suzie a mârâit, îndreptându-şi pentru prima dată arma în jos.

- Urăsc să fiu raţională. Îmi strică reputaţia.

M-am întors către baricada îndepărtată, ca să nu mă vadă zâmbind.

- Caut o adolescentă fugară, pe nume Cathy Barrett. Care este posibil să se fi băgat în mai multe probleme decât îşi dă seama. Vă spune ceva numele ăsta?

- Nu ies cât timp Suzie este acolo, a zis vocea din spatele baricadei.

- Nici nu trebuie să ieşi, am zis eu, răbdător. Doar răspunde-mi la întrebare. Dacă nu vrei să mă mânii şi pe tine.

- Cathy a trecut pe aici, a zis vocea, grăbită, dar a plecat, acum o săptămână, parcă. A spus că o chema ceva. Ceva minunat. Am încercat s-

o facem să renunţe, dar nu ne-a ascultat. Şi asta nu este o închisoare, aşa că... A spus ceva despre strada Blaiston. Şi asta este tot ce ştiu.

- Mulţumesc, am zis eu. Mi-aţi fost de mare ajutor.

- Nu că am fi avut de ales, a zis vocea. S-a răspândit vestea despre ce le-ai făcut nenorociţilor ălora când ai ieşit de la Ciudaţii. Încă mai curăţă mizeria.

Nu am făcut decât să încuviinţez. Nu era prima dată când mi se atribuiau lucruri pe care nu le săvârşisem. Probabil că Eddie fusese cel care lansase zvonul, ca un fel de a-şi cere scuze. E bine să ai o reputaţie de nemernic. Oamenii cred orice despre tine.

- Vă las să rezolvaţi chestiunea cu Suzie, am spus eu. Nu trebuie decât să-i daţi tot ce vă cere şi nu veţi avea probleme.

- Mersi pentru nimic, a spus vocea, cu amărăciune. Mai bine i-aş înfrunta din nou pe extratereştri.

I-am făcut semn lui Suzie să vină după colţ un moment, ca să putem vorbi în pace. I-am prezentat-o Joannei, şi cele două femei şi-au zâmbit. Am ştiut că nu se vor înţelege.

- Deci, a zis Suzie, ai găsit o altă oaie rătăcită de care să ai grijă, nu-i aşa, John?

- E şi asta o meserie, i-am răspuns. A trecut ceva vreme, Suzie.

- Cinci ani şi trei luni. Am ştiut dintotdeauna că te vei întoarce la mine într-o zi.

- Regret, Suzie. Sunt aici doar fiindcă lucrez la un caz. De îndată ce o voi găsi pe fugară, o să dispar. Mă întorc în lumea obişnuită, sigură şi sănătoasă.

A făcut un pas înainte, fixându-mă cu privirea ei sălbatică şi serioasă.

- Nu te vei integra niciodată acolo, John. Locul tău este aici. Cu noi, restul monştrilor.

Nu am avut ce să-i răspund, aşa că Joanna a rupt tăcerea.

- Care este legătura ta cu John, domnişoară Armă-de-Foc?

Suzie a scos un sforăit.

- L-am împuşcat odată, dar a trecut peste asta. S-a dovedit că afişul pe care îl aveam despre el era fals. Am colaborat de câteva ori. Brânză bună în burduf de câine. Şi mă conduce întotdeauna acolo unde se dă lupta. Lupta adevărată. Cu John prin preajmă, nu prea ai vreme să te plictiseşti.

- Doar la atâta se rezumă viaţa ta? a zis Joanna. La crime şi violenţă?

- Îmi ajunge, a spus Suzie.

Am decis că respectiva conversaţie atinsese limita siguranţei. M-am întors către Joanna.

- Ştiu strada Blaiston. Nu e departe de aici. Un cartier rău famat, chiar şi în Zona Întunecată. Dacă fiica ta se învârte pe acolo, cu cât o găsim mai repede, cu atât mai bine.

- Ai nevoie de ajutor? a zis Suzie.

M-am uitat la ea gânditor.

- Nu te refuz, dacă te oferi. Eşti ocupată?

A dat din umeri.

- Lucrurile au fost liniştite în ultima vreme. Urăsc liniştea. Lasă-mă să termin aici şi să iau ce mi se cuvine, şi te prind din urmă. Suma obişnuită?

- Sigur, am spus eu. Clienta mea e o bună platnică.

Suzie s-a uitat la Joanna.

- Mai bine pentru ea.

Joanna a vrut să spună ceva, dar a observat că puşca lui Suzie era îndreptată către ea şi, foarte înţelept, a decis să nu continue. S-a întors deliberat cu spatele către Suzie şi mi-a acordat mie atenţie.

- Cel puţin acum avem o adresă. Care sunt şansele ca drăguţa de Cathy să fi dat de necaz acolo?

- Greu de spus, dacă nu ştiu ce a atras-o acolo. Nu m-aş fi gândit că pe strada Blaiston există ceva care să atragă pe cineva. Mai jos nu te poţi coborî, poate doar în canale. Acolo aterizezi când nu poţi cădea şi mai mult. Dacă nu cumva lucrurile s-au schimbat radical în lipsa mea. Suzie?

A scuturat din cap.

- Tot un cuib de şerpi. Dacă ai şterge strada de pe faţa pământului, întregul cartier ar mirosi mai frumos.

- Nu-ţi face griji, i-am spus eu, grăbit, Joannei. E fiica ta. Tu singură ai spus că îşi poate purta de grijă. Şi acum suntem pe urmele ei.

- N-aş paria pe asta, a zis Joanna, cu colţurile gurii lăsate în jos. Cathy s-a priceput întotdeauna să-i păcălească pe ceilalţi, dispărând pe furiş.

- Nu şi pe noi, am spus eu, încrezător.

- Nu avem pereche, a zis şi Suzie.

- Slavă Domnului, a zis vocea din spatele baricadei îndepărtate.

ŞAPTE - Unde se petrec lucrurile cu adevărat sălbatice

Am lăsat-o pe Suzie Armă-de-Foc să intimideze întreaga Fortăreaţă prin simpla ei prezenţă incomodă şi ne-am îndreptat către strada Blaiston. Unde se petrec lucrurile sălbatice. Fiecare oraş are cel puţin o zonă în care toate regulile au fost încălcate, unde umanitatea vine şi pleacă şi civilizaţia nu durează. Strada Blaiston este genul de zonă unde nimeni nu a plătit vreodată chiria, unde chiar şi micile plăceri ale vieţii sunt doar pentru cei mai puternici şi unde şobolanii circulă câte doi, pentru că le este frică. Domnesc legile mafiote, în cele câteva cazuri în care locuitorii violenţi se pot înţelege suficient de bine ca să formeze un grup mafiot. Locuiesc în întuneric pentru că le place. Pentru că, în felul acesta, nu pot vedea cât de mult au decăzut. Băutura, drogurile şi disperarea sunt la ordinea zilei pe strada Blaiston, şi nimeni nu ajunge acolo din întâmplare. Ceea ce făcea şi mai supărătoare destinaţia aleasă de Cathy. Ce anume, pământesc sau subpământesc, o putuse chema pe această fată plină de viaţă şi de altfel stăpână pe sine, într-un astfel de loc?

Ce credea că o aşteaptă acolo?

Ploua cu nişte picuri călduţi, molateci, care făceau străzile să strălucească de o prospeţime iluzorie. Aerul era îngreunat de mirosul restaurantelor, al bucătăriilor dintr-o sută de timpuri şi locuri, şi nu toate îmbietoare. Neonul mereu prezent părea uşor debusolat în ploaie, şi trecătorii aveau chipuri flămânde, mânioase. Zona Întunecată îşi intra în ritm.

- Ce loc drăcesc, spuse Joanna, tăios.

- Câteodată, la propriu, am zis eu. Dar are şi atracţii. La fel cum băieţii răi sunt mereu cei care fac inimile fetelor bune să bată mai repede, tot aşa plăcerile mai tenebroase sunt cele care ne seduc şi ne iau din lumea normală, aducându-ne în Zona Întunecată.

Joanna a pufnit.

- Am crezut mereu că nu poţi duce lipsă de plăceri în Londra. Vedeam cărţile poştale din chioşcurile publice, făcând reclamă la perversiuni la preţuri convenabile. Sex de toate felurile, cu şi fără contact fizic, făcut de oameni de ambele sexe. Şi de alţi câţiva, mândri că sunt între limite. Înainte de act, după act, în timpul actului… Mă întreb, ce a mai rămas?

- Crede-mă, i-am spus, serios. Nu vrei să ştii. Hai să schimbăm subiectul.

- Bine. Cum a fost să creşti aici, în Zona Întunecată?

Joanna m-a privit cu sinceritate.

- Trebuie că a fost… un loc neobişnuit, pentru un copil.

Am dat din umeri.

- Numai de atât am avut parte. Atunci când miracolele şi minunile se întâmplă în fiecare zi, îşi pierd puterea de a surprinde. Acesta este un loc magic, în toate sensurile cuvântului şi, dacă nu mi-a adus şi alte bucurii, faptul că am crescut aici a însemnat măcar că nu m-am plictisit niciodată. Mereu se ivea câte o încurcătură, şi ce altceva era mai interesant pentru un copil curios? Şi este un loc grozav ca să te autodisciplinezi. Când ţi se spune să fii cuminte că, dacă nu, te ia Omul Negru, este foarte posibil să nu fie o glumă. Fie înveţi de timpuriu să fii un supravieţuitor, fie mori devreme. Nu poti avea încredere în nimeni să te păzească… nici în prieteni, nici în familie. Dar măcar există corectitudine.

Toate astea mi se par normale, Joanna. Lumea ta, Londra de zi cu zi, calmă şi cumpătată, raţională, în mare parte, a fost o revelaţie pentru mine. Sigură, sănătoasă, liniştitor de previzibilă… E plăcut să fii anonim, să ştii că, uneori, lucrurile *se întâmplă,* pur şi simplu, fără prea mare semnificaţie, pentru tine sau pentru oricine altcineva. Zona Întunecată e înţesată de semne şi de profeţii, de amestecuri şi de intervenţii de Sus şi de Jos. Dar, deşi lumea ta este sigură şi protejată, este şi… cenuşie, plictisitoare. Trebuie să se străduieşti din greu să-ţi câştigi existenţa. O să mă întorc acolo, după ce rezolv cazul ăsta, dar nu aş putea spune cu mâna pe inimă dacă o fac fiindcă o prefer sau dacă nu mai sunt în stare să supravieţuiesc într-un loc plin de zei şi monştri.

- Strada asta, Blaiston, a zis Joanna, pare un loc periculos, chiar şi în Zona Întunecată. Eşti sigur că acolo se îndrepta Cathy?

M-am oprit, şi ea s-a oprit odată cu mine. Şi eu mă întrebasem asta. Vocea de la Fortăreată ar fi putut spune orice, doar ca să scape de noi, şi mai ales de Suzie. Eu aşa aş fi făcut. Dar… era singura pistă pe care o aveam. M-am posomorât, frustrat, şi trecătorii ne-au făcut puţin mai mult loc. Am fost mereu în stare să găsesc orice cu darul meu. Aşa îmi câştigasem renumele. Să mă întorc în Zona Întunecată, cu ochiul meu secret orb, era mai mult decât puteam suporta. Ar trebui să o zăresc măcar o clipă, dacă era într-adevăr atât de aproape, pe strada Blaiston.

Mi-am deschis mintea, lovind noaptea ca un ciocan, forţându-mi darul să acopere tărâmurile secrete ale lumii ascunse. Biciuia aerul, sălbatic şi nervos, forţând uşile închise să se deschidă, şi oamenii din jur s-au prins de cap, au strigat şi au fugit. Mâinile mi s-au strâns pumn, şi am simţit cum afişam din nou zâmbetul acela vechi, răutăcios, zâmbetul acela de lup aflat pe urmele prăzii, dintr-un timp în care nimic nu conta, doar aflarea adevărului. Tâmpla stângă îmi zvâcnea de durere. Mă puteam răni grav chiar şi pe mine, atunci când îmi împingeam darul dincolo de limite, după ce fusese adormit atât de mult timp, dar în momentul acela eram atât de nervos şi de frustrat, că nu-mi mai păsa.

O puteam simţi undeva, acolo, pe Cathy. Nu plecase de mult, urmele ei vibrau încă pe faţada lumii ascunse, dar era ca şi cum ai fi încercat să prinzi ceva pe care îl detectezi în întuneric, dar nu îl poţi vedea. Cineva, ceva, nu mă lăsa să o văd. Zâmbetul meu a devenit şi mai larg. La naiba cu asta. M-am forţat şi mai mult, şi mintea parcă mi s-ar fi izbit de un gard de sârmă ghimpată. Din nara stângă îmi curgea sânge şi nu-mi simţeam mâinile. Probleme grave. Şi atunci, o încordare, o apărare a cedat în faţa hotărârii mele, şi fantoma lui Cathy mi-a răsărit în faţa ochilor. Era o imagine recentă, o manifestare veche de doar câteva zile, strălucind pe stradă, înaintea mea. Am prins-o pe Joanna de mână, ca s-o poată vedea şi ea. Cathy a luat-o grăbit în josul străzii, aproape fugind, şi noi am luat-o după ea. Avea un chip luminos, radiant, şi zâmbetul de pe faţa ei nu mă putea înşela. Asculta ceva ce numai ea putea auzi, ceva *minunat,* care îi pătrundea direct în suflet, şi o momea precum momeşte undiţa un peşte, conducând-o direct către strada Blaiston. Zâmbetul era lucrul cel mai teribil. Nu cred că mi-am dorit ceva în viaţa asta atât de mult pe cât dorea Cathy ceea ce îi promitea vocea neauzită.

- Ceva o cheamă, a zis Joanna, strângându-mâ de mână atât de tare, încât m-a durut.

- O somează, am zis eu. Aşa cum sirenele îi chemau pe vechii marinari greci. Poate că este o minciună, dar poate că nu. Doar suntem în Zona Întunecată. Ceea ce mă scoate din pepeni este că nu pot nici măcar să simt forma lucrului ăluia. Darul meu nu detectează nimic. Nimic. Ceea ce înseamnă că există nişte scuturi puternice şi magie de calibru greu. Dar ceva atât de puternic ar fi apărut pe radarele tuturor, în momentul în care a aterizat în Zona Întunecată. Vestea s-ar fi răspândit ca fulgerul. Un nou actor principal ar fi putut dejuca planurile tuturor. Dar nimeni nu ştie că se află aici... cu excepţia mea. Şi să fiu al naibii dacă pot ghici ce şi-ar putea dori un lucru atât de puternic de la o adolescentă fugară.

Fantoma lui Cathy s-a disipat, în ciuda eforturilor mele de a o păstra vizibilă. Darul s-a retras în mintea mea şi a trântit uşa în urma lui. Durerea de cap era cumplită acum şi, pentru un moment, tot ce am putut să fac a fost să stau acolo, în mijlocul trotuarului, cu ochii bine închişi, străduindu-mă să-mi adun gândurile. După ce voi soluţiona cazul, o să am nevoie de o perioadă lungă de vindecare. Am deschis ochii şi Joanna mi-a întins o batistă, indicându-mi nasul. Mi-am tamponat nara stângă până când sângerarea a încetat. Nici măcar nu o simţisem când îmi dăduse drumul la mână. Mă forţasem mult prea tare, pentru prima dată de când mă întorsesem. Joanna stătea lângă mine, încercând să mă consoleze cu prezenţa ei. Durerea de cap a dispărut rapid. I-am înapoiat Joannei batista însângerată şi ea a primit-o cu o oarecare demnitate, după care ne-am reluat drumul către strada Blaiston. Nu am pomenit nimic de căderea mea şi nici ea n-a făcut-o.

- Suzie este chiar atât de periculoasă pe cât se crede? a întrebat Joanna, după o vreme, doar ca să spună ceva.

- Chiar mai mult de-atât, i-am răspuns, cinstit. Faima ei vine de la cadavrele duşmanilor ei şi de la disponibilitatea cu care acceptă riscuri de care chiar şi războinicii scandinavi s-ar fi ferit. Suzie nu cunoaşte sensul cuvântului *teamă.* Are probleme şi cu noţiuni de genul *cumpătare, milă* şi *instinct de conservare.*

Joanna a izbucnit în râs.

- La naiba, John, chiar nu ştii pe nimeni normal aici?

Am râs şi eu puţin.

- Aici nu există oameni normali. Oamenii normali au mai multă minte decât să-şi facă veacul într-un loc ca ăsta.

Am mers mai departe şi, deşi oamenii îmi lăsau spaţiu suficient, nimeni nu-mi arunca vreo privire. Intimitatea este foarte apreciată în Zona Întunecată, mai ales că mulţi dintre noi avem atâtea de ascuns. Autovehiculele circulau cu viteză în toate direcţiile, ca întotdeauna, încetinind arareori, mereu grăbite să ajungă altundeva, să facă un lucru cu care altcineva nu ar fi fost cu siguranţă de acord. În Zona Întunecată nu există semafoare. Oricum, nimeni nu le-ar da atenţie. Nu există nici zebre oficiale. Ajungi pe cealaltă parte a străzii prin curaj şi hotărâre şi intimidând traficul, ca să ţi se dea din drum. Deşi mi s-a spus şi că mita funcţionează perfect. M-am uitat la Joanna şi i-am pus o întrebare pe care o amânasem de mult. Acum ne apropiam, în sfârşit, de Cathy şi trebuia să ştiu răspunsul.

- Ai spus că asta nu este prima dată când Cathy fuge de acasă. De ce fuge mereu, Joanna?

- Încerc să petrec timp cu ea, a zis Joanna, privind drept înainte. Timp bine folosit, când pot. Dar nu-mi iese întotdeauna. Sunt mai mereu foarte ocupată. Lucrez continuu, doar pentru a nu-mi pierde statutul. E de zece ori mai greu pentru o femeie decât pentru un bărbat să ajungă în frunte şi să-şi păstreze poziţia în lumea afacerilor. Oamenii cu care colaborez zi de zi mănâncă rechini la micul dejun, ca aperitiv, şi au transformat trădarea şi înjunghiatul pe la spate într-o artă. Muncesc din greu, pentru toată siguranţa pe care Cathy o consideră la ordinea zilei, ca să obţin banii pentru lucrurile de care ea are absolută nevoie. Deşi s-o ferească sfântul dacă s-ar arăta câtuşi de puţin interesată de afacerile care îi asigură ei o lume confortabilă.

- Îţi place munca pe care o faci?

- Uneori.

- Te-ai gândit vreodată să încerci şi altceva?

- La asta mă pricep, a spus ea, şi a trebuit să-i dau dreptate. Ştiam şi eu cum stă situaţia.

- Nici un tată vitreg? am zis eu, neoficial. Sau vreun înlocuitor? Altcineva la care să apeleze, cu care să vorbească?

- Nu. Am jurat că nu voi mai face niciodată greşeala de a mă lega de vreun bărbat, a zis Joanna, pornită. Nu după ceea ce m-a obligat tatăl lui Cathy să suport, doar fiindcă i se părea că poate. Sunt o femeie independentă acum şi oricine intră în viaţa mea o face în condiţiile stabilite de mine. Nu mulţi bărbaţi acceptă asta. Şi nici eu nu prea reuşesc să-i păstrez pe puţinii care o fac. Munca e de vină, iar. Cu toate acestea, Cathy a avut întotdeauna tot ce şi-a dorit. Am crescut-o deşteaptă, descurcăreaţă şi independentă.

- Chiar şi faţă de tine? am zis eu, încet.

Joanna nu m-a privit.

Şi acela a fost momentul în care lumea s-a schimbat brusc. Oraşul animat a dispărut şi dintr-o dată ne-am găsit în alt loc. Un loc mult mai neplăcut. Joanna şi cu mine ne-am poticnit câţiva paşi, luaţi prin surprindere, şi apoi ne-am oprit şi ne-am uitat rapid în jur. Pe stradă nu era nici un om şi pe şosea nici un autovehicul. Majoritatea clădirilor din jur erau în ruină. Se părea că edificiile mai înalte se prăbuşiseră, cu mult timp în urmă, şi, oriunde m-aş fi uitat, nimic nu avea mai mult de un etaj, două.

Puteam vedea în depărtare, până la orizont, şi totul era distrus şi devastat. M-am rotit în cerc, şi peste tot era la fel. Ajunseserăm într-un loc mort. Londra, Zona Întunecată, vechiul oraş, aparţineau trecutului. Ceva rău se întâmplase şi călcase totul în picioare.

Era foarte întuneric acum, şi nu ardea nici un stâlp de iluminat şi nici un neon. Puţina lumină existentă era palidă, vineţie, de parcă şi noaptea fusese bătută. Era greu să distingi clar ceva. Erau umbre peste tot, profunde şi întunecate. Nici o lumină normală nicăieri, în nici una dintre clădirile distruse şi dărâmate. Nici măcar pâlpâirea unui foc de tabără. Eram singuri în noapte. Joanna a scotocit prin geantă şi a scos bricheta. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât a trebuit să facă vreo şase încercări ca să o aprindă. Flacăra caldă şi gălbuie a părut atât de ciudată în noaptea aceea, şi lumina nu a ajuns departe. Joanna a ridicat bricheta şi ne-am uitat în jur, încercând să ne dăm seama unde eram, deşi aveam presentimentul că ştiam ce se întâmplase.

Era linişte. O linişte de mormânt. Nici un sunet, cu excepţia paşilor noştri şi a respiraţiei noastre neliniştite. O astfel de linişte era ciudată, tulburătoare. Murmurul oraşului dispăruse, la fel ca şi locuitorii acestuia. Londra fusese redusă la tăcere, şi încă în ce mod. Nu trebuia decât să privesc în jur, în lumina aceea vineţie şi groaznică, pentru a-mi da seama că ajunseserăm într-un loc gol. Tăcerea grea era aproape de nesuportat şi, la un moment dat, am simţit nevoia să strig… ceva, doar ca să-mi fac simţită prezenţa. Dar nu am făcut-o. Poate că mă asculta ceva. Şi, chiar mai rău, poate că nu.

Nu mă simţisem niciodată atât de singur.

Peste tot, în jurul nostru, clădirile erau turtite, deformate, cu faţada distrusă şi cu marginile roase de vânturi şi ploi. Multe vânturi şi ploi. Ferestrele erau sparte, nici una nu mai avea sticlă, şi n-am văzut nici o intrare unde să fie şi o uşă. Numai nişte deschizături întunecoase, ca nişte ochi sau guri sau poate răni. Era ceva nesfârşit de trist să văd un oraş atât de puternic redus la aşa ceva. Toate secolele alea de construire şi întindere, toate vieţile acelea care îl animau şi-i dădeau un scop, ce valoraseră, până la urmă? Nimic. Am înaintat încet şi norişori de praf s-au format în jurul picioarelor mele. Joanna a scos un sunet gutural şi m-a urmat.

Era frig. Un frig puternic, pătrunzător, ca şi cum toată căldura dispăruse din lume. Aerul era nemişcat, nu bătea nici o pală de vânt. Paşii noştri răsunau tare în tăcerea din jur, apăsător, chiar, pe măsură ce înaintam prin mijlocul a ceea ce fusese odinioară o stradă, prin ceea ce fusese odată un loc plin de viaţă, prosper. Tremuram amândoi, şi nu era din cauza frigului. Era un loc rău, de care nu aparţineam. În faţă, clădirile dărâmate se profilau la orizont ca nişte siluete neregulate, umbre a ceea ce fuseseră odată. Oraşul, înăuntru şi în afară, era terminat.

- Unde suntem? a întrebat Joanna, în sfârşit.

Mâna care ţinea bricheta era mai fermă acum, iar vocea îi şovăia. Nu era de mirare.

- Nu… unde, am zis eu. Când. Acesta este viitorul. Viitorul îndepărtat, după cum arată. Londra a dispărut, şi civilizaţiile au venit şi au plecat. Ce vedem nu e nici măcar un epilog. Cineva a închis cartea despre Londra şi Zona Întunecată şi a închis-o de-a binelea. Am nimerit într-o Gaură a timpului. O zonă închisă în care timpul se poate derula înainte şi înapoi, în trecut şi în viitor şi între ele. Desigur, ultima dată când am trecut pe aici,

nu era nici o Gaură. Oricine are măcar doi neuroni ştie că trebuie să evite Găurile timpului, şi ele sunt mereu bine marcate. Chiar şi numai pentru că sunt nişte chestii atât de arbitrare. Nimeni nu ştie cum funcţionează sau ce le provoacă. Apar şi dispar şi aşa se întâmplă şi cu cei care se nimeresc în ele.

- Vrei să spui că suntem prinşi aici?

- Nu neapărat. Am apelat la darul meu ca să găsim o ieşire. Zona fizică a unei Găuri a timpului nu este foarte mare. Dacă aş putea găsi marginile, sau aş putea face o crăpătură…

- Nu e foarte mare! a zis Joanna tare, emoţionată. Pot vedea până departe, până la orizont! O să ne ia câteva săptămâni ca să ieşim de-aici!

- Lucrurile nu sunt mereu ceea ce par a fi. Ar fi trebuit să ştii asta până acum.

Am vorbit calm şi liniştit, încercând să-i dau impresia că ştiu totul şi că o încurajez, şi nu că-mi dădeam doar cu presupusul.

- Atunci când te afli într-o Gaură a timpului, vezi tot ce conţine. Dar zona afectată realmente este mică. Odată ce fac o fisură în margine, şi trecem prin ea, vom reveni în timpul nostru. Şi eu zic că nu suntem mai departe de o jumătate de oră. Nimica toată. Presupunând, desigur, că nu se întâmplă nimic.

- Nimic? a zis Joanna, reţinând cuvântul. Ce s-ar putea întâmpla? Suntem singuri aici. Acesta este viitorul îndepărtat şi toţi sunt morţi. Nu simţi? Luminile Londrei s-au stins în sfârşit…

- Nimic nu durează o veşnicie, am zis eu. Totul îşi găseşte un sfârşit, în Timp. Chiar şi Zona Întunecată, presupun. Nu trebuie decât să treacă suficiente secole şi chiar şi cele mai impresionante monumente vor cădea.

- Poate că au aruncat, totuşi, bomba atomică.

- Nu. Zona Întunecată ar fi supravieţuit. Orice s-a întâmplat aici… a fost mult mai decisiv.

- Urăsc să văd Londra aşa, a zis Joanna, încet. Mereu a fost atât de plină de *viaţă.* Mereu am crezut că va dura o veşnicie. Că am construit-o atât de bine, că am condus-o atât de perfect, că am iubit-o atât de mult, încât avea să trăiască mai mult decât noi toţi. Cred că m-am înşelat. Cu toţii ne-am înşelat.

- Poate că nu am făcut decât să ne mutăm şi să construim o Londră în altă parte, am spus eu. Şi, atâta vreme cât există oameni, vom avea mereu nevoie de o Zonă Întunecată sau de ceva asemănător.

- Dar dacă nu mai există oameni? Cine ştie în ce timp suntem acum? În ce secol? În ce mileniu? Uită-te şi tu în jur! Totul este mort. Nimic nu mai are viaţă. Totul se termină. Chiar şi noi.

Joanna a dat brusc din umeri şi apoi s-a uitat mânioasă la mine, de parcă eu aş fi fost singurul vinovat.

- Nimic nu este uşor cu tine, nu-i aşa? O Gaură a timpului… Sunt lucrurile astea ceva normal în Zona Întunecată?

- Ei bine, am zis eu, atent, nu sunt anormale.

- Tipic, a zis Joanna. Nici măcar în *Timp* nu poţi avea încredere în Zona Întunecată.

Nu am putut-o contrazice, aşa că am continuat să mă uit în jur. Milenii? Ruinele păreau vechi, dar nici chiar atât de vechi.

- Mă întreb unde este toată lumea. Şi-au făcut bagajele şi au plecat, pur şi simplu, când au văzut că oraşul e condamnat? Şi, dacă da, unde s-au dus?

- Poate că s-au dus cu toţii pe Lună. Vorba cântecului ăluia.

Atunci am privit în sus şi răceala mi s-a strecurat în oase şi în suflet. Mi-a fost atât de groaznic de clar de ce era atât de întuneric. Nu era nici o Lună. Dispăruse. Astrul mare şi rotund care dominase bolta Zonei Întunecate de când lumea lipsea de pe cerul întunecat. Majoritatea stelelor dispăruseră şi ele. Mai erau doar câteva, împrăştiate ici şi colo pe boltă, strălucind slab, ultimele câteva santinele ale lumii în faţa puterii nopţii. Şi, de vreme ce stelele sunt atât de departe, poate că dispăruseră şi ele, şi la noi ajungea ultima lor sclipire...

Cum ar fi putut dispărea stelele? Ce naiba se întâmplase...

- Mereu m-am gândit că Luna părea atât de mare în Zona Întunecată fiindcă era mult mai aproape, am zis eu, într-un sfârşit. Poate că... a căzut, până la urmă. Iisuse, în ce timpuri am ajuns?

- Dacă stelele nu mai sunt, a zis Joanna, cu o voce moale, crezi că şi soarele a dispărut?

- Nu ştiu ce să zic...

- Dar...

- Pierdem timpul, am spus eu, dur. Ne punem întrebări la care nu avem cum să răspundem. Nu contează. Nu rămânem. Am marginea îndepărtată trasată în minte. Te duc acolo şi plecăm naibii de aici, ne întoarcem în timpul nostru.

- Stai o clipă, a zis Joanna. Marginea *îndepărtată*? De ce nu ne putem pur şi simplu întoarce pe unde am venit, prin uşa care ne-a adus aici?

- Nu e chiar atât de simplu, am spus eu. După ce o Gaură a timpului s-a definit, nimic nu o mai modifică, poate doar un edict de la Curtea Sfinţilor. Durează ceva. Dacă ne întoarcem, o să ajungem din nou la Fortăreaţă, şi Gaura timpului se va afla tot între noi şi strada Blaiston. Va trebui să o înconjurăm ca să ajungem pe strada Blaiston, şi, pentru a face asta, am avea nevoie de cineva important, care să măsoare întinderea Găurii în timp şi zona afectată. Altfel, vom ajunge din nou aici.

- Cât ar dura o astfel de cartografiere?

- Bună întrebare. Chiar dacă am găsi pe cineva suficient de puternic, care nu ne-ar cere un braţ şi un picior, şi s-ar ocupa imediat de noi... e vorba de zile, poate chiar de săptămâni.

- Cât de mare poate fi o Gaură a timpului?

- Altă întrebare bună. Poate câteva mile.

- E ridicol, a spus Joanna. Trebuie să fie şi o altă cale de a ajunge pe strada Blaiston!

Am dat din cap, fără prea mare tragere de inimă.

- Gaura în timp este oarecum legată de strada Blaiston. Simt asta. Ceea ce mă face să cred că nu este vorba doar de o coincidenţă. Cineva sau ceva îşi protejează teritoriul. Nu vrea să ne amestecăm în treburile sale. Nu. Singura noastră şansă este să traversăm spaţiul ăsta până la marginea îndepărtată, unde pot crea o deschizătură, prin care să putem ajunge lângă strada Blaiston. Nu ar trebui să fie prea greu. E cam neplăcut, dar nu văd nici un pericol iminent. Stai lângă mine. Darul meu ne va conduce acolo.

Joanna m-a privit şi eu i-am întors privirea, străduindu-mă să par convingător. Ca să fiu sincer, cam bâjbâiam, luându-mă după presentimentele şi instinctele mele. Într-un sfârşit, a încetat să mă mai privească şi s-a uitat nefericită în jur.

- Urăsc locul ăsta, a zis ea, tern. Nu avem ce căuta aici. Nimeni nu mai are ce căuta aici. Dar Cathy lipseşte de mult prea mult timp, aşa că... Pe unde?

Am arătat drept înainte şi ne-am pus în mişcare. Joanna îşi lumina calea cu bricheta, dar flacăra nu răspândea mai deloc lumină. Era liniştită, dreaptă, netulburată de nici cea mai mică pală de vânt. Am încercat să nu mă gândesc la cât avea să mai dureze. Lumina vineţie din jurul nostru părea şi mai întunecată. Îmi era tot mai frig, de parcă noaptea goală mă storcea de orice căldură umană. Aş fi putut improviza o torţă, dar nu văzusem nicăieri nici o bucăţică de lemn. Numai cărămizi şi molozuri, şi praf peste tot.

Liniştea mă enerva la culme. Era atât de anormală. O linişte de mormânt. De cimitir. Aproape că prevestea ceva, de parcă de undeva, din cea mai tenebroasă şi mai profundă umbră, *ceva* ne pândea, aşteptând, pregătindu-şi atacul. Poate că oraşul era gol, dar asta nu însemna că şi noaptea era la fel. Mi-am adus brusc aminte cum mă simţeam când eram copil şi tata mă punea la culcare şi stingea lumina. Pe vremea când încă îi păsa, şi când era suficient de treaz pentru a face astfel de lucruri. Copiii cunosc secretul întunericului. Ştiu că naşte monştri, care pot alege să se dezvăluie sau nu. Şi acum era noapte, cea mai adâncă noapte dintre toate, şi eram tot mai convins că ne privea ceva. Mereu sunt monştri acolo. Acesta este primul lucru pe care îl înveţi în Zona Întunecată.

Unii dintre ei arată exact ca noi.

Poate că monstrul cu care aveam de-a face era însăşi Londra. Oraşul mort, respingând întoarcerea celor vii. Sau poate că monstrul era doar singurătatea. Un bărbat şi o femeie, într-un loc secătuit de viaţă. Omul nu e făcut să fie singur.

Paşii noştri păreau şi mai zgomotoşi şi mai apăsători, pe măsură ce înaintam pe rămăşiţele unei străzi principale. Praful ar fi trebuit să atenueze zgomotul. Era destul. Se depusese peste tot, în straturi groase, nederanjat cine ştie de când. Pe stradă era cel mai rău, dar fuseserăm obligaţi să învăţăm că nu aveam altă şansă decât să mergem prin mijlocul străzii. Clădirile stăteau să se prăbuşească, dacă ne apropiam prea mult. Vibraţiile paşilor noştri erau suficiente pentru a le tulbura odihna precară, şi secţiuni întregi de ziduri s-ar fi fărâmiţat şi prăbuşit, zdrobindu-se de sol în nori mari şi agitaţi de praf cenuşiu. Am ridicat o cărămidă şi aceasta mi s-a sfărâmat în mâini. Am încercat să-mi dau seama cât de veche trebuia să fie, ca să se sfărâme aşa, dar răspunsurile pe care le-am găsit erau ilogice. Mintea umană este dezorientată de cifre atât de mari.

Şi, tocmai când mă gândeam că m-am obişnuit cu locul şi timpul în care mă găseam, lucrurile s-au înrăutăţit. Am auzit ceva. Sunete, zgomote, atât de slabe la început, încât am crezut că mi le-am imaginat. Dar curând au început să se audă de peste tot, din faţă şi din spate, sunete subtile, supărătoare, care păreau să se apropie treptat. Nu aveam o imaginaţie chiar atât de bogată. Erau aproape familiare, ceea ce le dădea o impresie ciudată, sinistră. Şi se apropiau mereu, gradat, nemilos. Nu m-am uitat înapoi, dar ochii mei scrutau fiecare umbră. Nimic. Am accelerat ritmul, şi sunetele au făcut la fel. Urmărindu-ne, ţinându-se după noi, stând la distanţă pentru moment, dar niciodată prea departe. Mâinile îmi transpiraseră. Sunete clincănitoare, clănţănitoare, pe care aproape că le puteam atribui unui lucru concret. Joanna le auzise şi ea şi se uita cu ochi mari în jurul ei. Flacăra brichetei tremura atât de tare, încât mi-a fost

teamă că se va stinge, şi mi-am pus o mână pe braţul ei, indicându-i să încetinim.

- Ce dracu' e *asta*? a spus ea, sălbatic. Se poate să nu fim singuri, totuşi? Să fie ceva viu?

- Nu ştiu. Dar sunetele vin din mai multe direcţii odată, ceea ce înseamnă că, orice ar fi, sunt mai mulţi, şi că ne-au înconjurat.

M-am uitat fix la umbrele din care se desprindeau ruinele, dar nu am putut distinge nimic. Noaptea ar fi putut ascunde orice. Chiar orice. Eram tot mai nemulţumit.

- Orice ar fi, se pare că, pentru moment, preferă să stea la distanţă. Poate că le este mai frică de noi decât ne este nouă de ei.

- N-aş paria pe asta, a zis Joanna. Cât mai avem până la margine?

Mi-am folosit din nou darul.

- O jumătate de oră, pe jos. Poate un sfert, dacă alergăm. Dar asta ar putea transmite mesajul greşit.

S-a uitat fix la mine.

- Să fie iarăşi Bântuitorii?

Am scuturat ferm din cap.

- Nu atât de repede, după mesajul transmis de Eddie Lamă. Oricine este în spatele Bântuitorilor se va gândi la implicaţiile faptei respective pentru o vreme. Şi eu aş face-o. Nici măcar jucătorii importanţi nu se simt prea bine atunci când este vorba de Eddie Lamă. În plus, Bântuitorii nu au fost niciodată în stare să-mi dea de urmă chiar atât de bine. Altfel, nu aş fi supravieţuit până acum. Poate că sunt... insecte. M-am gândit întotdeauna că, dacă ar fi să existe ceva care să trăiască mai mult decât Umanitatea, acestea ar fi afurisitele de insecte. Oamenii de ştiinţă au spus mereu că numai insectele ar putea supravieţui unui război nuclear. Aşa că, ar putea fi insecte. *Drace.* Urăsc insectele târâtoare.

- Eşti sigur că nu este nimic uman? Poate vreun alt biet suflet care a ajuns în Gaura timpului, poate rănit şi prins în capcană, încercând să ne atragă atenţia?

M-am încruntat. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Improbabil, dar... Mi-am trimis darul în noapte, încercând să determin sursa sunetelor şi, spre uimirea mea, am dat imediat de urma unei fiinţe umane. Trebuie că ne aflam în imediata ei apropiere.

- E cineva aici! Un om... un om, singur. Nu se mişcă. Poate că e rănit... Pe aici.

Am alergat în josul străzii, stârnind nori de praf în jurul meu, cu Joanna lângă mine. Începeam să mă obişnuiesc. Chiar îmi plăcea, într-un fel. Am scăpat din vedere sunetele din jurul nostru, din cauza grabei de a găsi o altă fiinţă umană vie în locul ăsta îngrozitor şi mort. Poate că era un vizitator, sau un supravieţuitor... Ne-ar fi putut răspunde la o grămadă de întrebări. Şi poate că era doar o biată fiinţă care avea nevoie de ajutor. În primul rând. Darul meu a identificat-o la fel de precis ca un radar, indicându-ne să ieşim de pe strada principală şi să o luăm pe o alee lăturalnică. Am încetinit pasul imediat, de frică să nu dărâmăm zidurile de cărămidă din jur. Dar acestea erau bine ancorate şi nici măcar nu s-au clintit când am trecut.

Într-un sfârşit, ne-am oprit în faţa unei găuri imense în zidul din partea stângă. Marginile neregulate ale găurii o făceau să pară... organică, mai mult o rană decât o intrare. Am atins una dintre cărămizi, care ieşea în afară, cu vârful degetului, dar nu s-a făcut fărâme. Ciudat. Era foarte

întuneric dincolo de gaură, şi aerul avea un miros slab, dar distinct, de mucegai. I-am făcut semn Joannei să ţină bricheta mai aproape, dar lumina nu a ajuns la mai mult de un inci sau doi.

- E *înăuntru*? a întrebat Joanna. Eşti sigur? E un întuneric ca de smoală… şi nu aud nimic.

- E înăuntru, am spus eu, cu tărie. Darul meu nu dă niciodată greş. Dar este, într-adevăr… ciudat.

Mi-am introdus cu atenţie capul în gaură.

- Heiiiii! Mă auzi? Heiii!

Am aşteptat, dar nu am primit nici un răspuns. Zidul de cărămidă nici măcar nu s-a clintit din cauza vibraţiilor vocii mele ridicate. Am ascultat şi mi-am dat seama că sunetele slabe care ne urmăriseră nu se mai auzeau. Mi-am spus că le lăsaserăm în urmă, dar nu m-am convins. Mi-am retras capul şi am studiat gaura din zid. Cu cât analizam mai mult situaţia, cu atât îmi displăcea mai tare. Totul mirosea a capcană, cu omul (posibil) rănit drept momeală. M-ar fi putut aştepta orice în întunericul de dincolo de gaură. Dar acolo era cu siguranţă cineva, chiar dacă nu îmi răspundea, şi, dacă era rănit… eram, poate, singura lui şansă. Şi m-ar fi luat naiba dacă aş fi abandonat pe cineva în locul ăla uitat de Dumnezeu. Aşa că… am inspirat adânc, mirosul de mucegai gâdilându-mi nările şi fundul gâtului, şi apoi m-am furişat atent prin gaura din zid. Era strâmtă. Am pipăit podeaua cu piciorul şi m-am afundat în întunecimea încăperii. Am stat liniştit câteva clipe, ascultând, dar nimic nu a reacţionat. M-am dat în lături şi Joanna a intrat şi ea, aducând şi luminiţa.

Se părea că două încăperi fuseseră unite, şi era mizerie peste tot. Pe podea zăceau tot felul de obiecte întunecate. Nu păreau a fi cărămizi, dar nu am simţit nevoia de a le atinge, ca să văd ce erau, aşa că m-am strecurat cu grijă printre ele, înaintând în încăpere. Aerul era stătut şi greţos, uscat şi înţepător, cu o notă de descompunere, ca şi cum ceva murise acolo, nu cu mult timp în urmă. Pe podea nu era nici urmă de praf, dar pereţii erau plini de mucegai cenuşiu şi pufos. Am continuat să înaintez, condus de darul meu, Joanna ţinând bricheta în faţa noastră. În jurul nostru dansau umbre ameninţătoare. Am observat curând că ne îndreptam către colţul îndepărtat, ocupat de ceea ce părea a fi un cocon cenuşiu imens şi murdar. Se ridica până la tavan. Înalt de nouă picioare şi lat de trei. M-am gândit la ce fel de insectă ar putea ieşi dintr-un astfel de cocon, şi apoi m-am hotărât brusc să nu mă mai gândesc la aşa ceva. *Urăsc* insectele târâtoare. Mă uitam mereu în jur, după omul pe care îl căutam, dar nu-l vedeam nicăieri, în ciuda faptului că darul meu mă împingea înainte.

Într-un sfârşit, am ajuns în faţa coconului, care lucea palid în lumina brichetei, şi nu mai aveam unde merge.

- Spune-mi că nu te gândeşti la ce mă gândesc şi eu, a zis Joanna.

- E înăuntru, am zis eu, fără tragere de inimă. E încă în viaţă. În viaţă, şi înăuntru… pentru că nu poate fi în nici un alt loc.

Am înghiţit în sec şi am întins o mână către cocon. Materialul era fierbinte şi umed, ceva ca mătasea, ceva ca pânza de păianjen, şi pielea mi s-a încreţit instinctiv doar la atingere. Am ridicat mâna cam la nivelul capului şi l-am sfâşiat brutal. Oribila chestie mi s-a lipit de degete, întinzându-se ciudat, mai degrabă decât rupându-se, şi a trebuit să fac uz de toată forţa de care eram în stare pentru a face o gaură în stratul exterior al coconului. Dedesubt era o faţă. O faţă de om. Pielea era

cenuşie, ochii erau închişi. Am ezitat, era cu siguranţă mort, deşi darul meu nu dădea niciodată greş, şi apoi pleoapele au tremurat, ca şi cum ochii încercau să se deschidă.

Mi-am înfipt ambele mâini în gaura făcută şi am smuls materialul de pe faţa lui. Se lupta cu mine, lipindu-mi-se de degete şi de faţa prizonierului, încercând să repare firele rupte chiar în timp ce le smulgeam. Am chemat-o pe Joanna în ajutor şi am făcut o gaură mai mare, eliberând capul şi umerii. Am îndepărtat ultimele urme de material de pe faţa omului şi ochii i s-au deschis în sfârşit, iar eu a trebuit să recunosc că ştiam cine era. Mai în vârstă decât mi-l aduceam aminte, şi cu mult mai multe riduri, cu ochii plini de o groază mai puternică decât mi-aş fi putut închipui, dar totuşi, el era, Eddie Lamă.

A reuşit să-şi focalizeze privirea şi s-a uitat la mine. Am îndepărtat ultimele fire lipicioase de pe faţa lui cu batista Joannei. Ochii erau treji, dar atât. Nu mă recunoştea, nu-şi dădea seama cine era, nu arăta a om. Joanna şi cu mine îi vorbeam tare şi liniştitor, în timp ce deschideam coconul, crăpându-l milimetru cu milimetru, până când am făcut o spărtură suficient de mare pentru a-l scoate de acolo. Corpul său era inert, fără nici o reacţie. Purta vechea lui haină gri, chiar şi mai mizeră decât o ştiam, mult mai găurită şi mai roasă, îmbibată în mâzgă şi colorată de ceea ce părea o mulţime de pete de sânge.

L-am târât afară din cocon, dar picioarele nu-i reacţionau şi a trebuit să-l întindem pe podea, cu spatele la perete, ca să-l susţină. Respira greu, întretăiat, ca şi cum nu ar fi fost obişnuit cu aerul. Nu vroiam să mă gândesc de câtă vreme era în cocon sau ce păţise. Aveam o sută de întrebări, dar am continuat să vorbesc calm, încercând să ajung la Eddie, să-l scot din locul în care trebuise să se ascundă, adânc înlăuntrul său, de dragul propriei sale sănătăti psihice. Ochii lui m-au fixat, ignorând-o pe Joanna.

- E în regulă, Eddie, i-am spus. Sunt eu, John Taylor. Te-am scos din… chestia aia. O să-ţi revii, şi o să poţi umbla, şi o să te scoatem de aici, o să te ducem înapoi, în Zona Întunecată. Eddie, mă auzi, Eddie?

În ochii lui ficşi a apărut o luminiţă, deşi groaza nu îl părăsise. Gura i s-a deschis încet. M-am aplecat, ca să-l aud. Vorbea anevoie, hârşâit, de parcă nu-şi mai folosise vocea de multă vreme.

- John… Taylor. După atâta timp. Ticălosule. Blestemat să fii în Iad.

- Ce?

Am tresărit, retrăgându-mă, şocat şi încredinţat că mă înţelesese greşit.

- O să te scot de aici, Eddie. O să fie totul bine.

- N-o să fie bine. N-o să mai fie niciodată bine. E numai vina ta. Pentru tot.

- Eddie…

- Ar fi trebuit să te ucid… când am avut ocazia, înainte… să ne distrugi pe toţi.

- Ce tot spui acolo? a zis Joanna, furioasă. De-abia am ajuns aici! Nu a făcut nimic! Suntem într-o Gaură a timpului!

- Atunci, blestemat să fii, John… pentru ceea ce vei face.

- Mă acuzi pentru asta? am spus eu, încet. Mă acuzi… pentru ceva ce încă n-am făcut? Eddie, doar ştii că eu nu aş face niciodată ceva care să ducă lumea la pierzanie. Ceva care să-i aducă sfârşitul. Nu voluntar, cel puţin. Trebuie să-mi spui. Spune-mi ce să fac, ca să împiedic toate astea.

Eddie Lamă a schiţat un zâmbet trist.

- Sinucide-te.

- L-ai vândut pe John Bântuitorilor, a spus Joanna. De ce să te credem? Poate că ar trebui să te lăsăm aici. Să te băgăm înapoi în coconul ăla.

- N-o să se întâmple asta, Eddie, am spus eu repede, observând cum groaza reapărea în ochii lui. Vino cu noi. Ajută-ne să împiedicăm asta. Nu suntem departe de marginea Găurii în timp. Pot să fac o fisură, să ne întoarcem acasă. În timpul nostru.

- Înapoi… în trecut?

Asta m-a oprit pentru o clipă. Dacă acest Eddie ajunsese aici trecând treptat prin diverse greutăţi, puteam risca să-l duc înapoi? Ar putea Zona Întunecată accepta doi Eddie Lamă? Am respins gândul. Nu conta. Nu aveam să-l las pe Eddie acolo, sub nici o formă. În întuneric. În cocon. Sunt lucruri pe care nici măcar un bărbat nu le poate suporta.

L-am ridicat şi, de această dată, picioarele l-au susţinut. În ciuda nefericirilor prin care trecuse, era, totuşi, Eddie Lamă, dur ca piatra. Joanna şi cu mine l-am ajutat să traverseze încăperea, l-am împins şi l-am tras prin gaura din zid şi pe alee. De îndată ce am ieşit în noapte, sunetele şi-au făcut din nou simţită prezenţa. Eddie s-a făcut mic, o clipă, atunci când le-a auzit, dar numai pentru o clipă. Privirea îi era fermă acum, la fel şi gura. Până când am ajuns din nou la strada principală, mergea singur. Ceva îl doborâse, ceva groaznic, dar era, totuşi, Eddie Lamă.

- Cum de ai ajuns singura fiinţă vie de aici? l-am întrebat eu, într-un sfârşit. În ce *timp* suntem? Cât de departe în viitor? De-abia m-am întors în Zona Întunecată, după o absenţă de cinci ani. Te ajută asta să-l datezi? La naiba, Eddie, câte secole au trecut, de când s-a prăbuşit oraşul?

- Secole? a zis Eddie. Poate că aşa pare. Dar niciodată timpul nu m-a putut păcăli. Nu secole, John. Doar optzeci şi doi de ani de când ne-ai trădat pe toţi, şi Zona Întunecată a fost sortită pieirii.

Am privit-o pe Joanna, şi ea pe mine, şi apoi, amândoi, oraşul părăsit. Clădirile în ruină, noaptea fără stele şi fără Lună.

- Cum s-au putut întâmpla toate astea în doar optzeci şi doi de ani? am spus eu.

- Ai fost foarte hotărât, John. Toate astea ţi se datorează ţie. Din cauza a ceea ce ai făcut.

Eddie a încercat să pară mai acuzator, dar era prea obosit pentru asta.

- Toţi oamenii sunt morţi… mulţumită ţie. Lumea a murit. Rece şi coruptă, singura urmă de viaţă rămasă… ca viermii dintr-un fruct putred. Şi am rămas doar eu… să spun povestea. Fiindcă eu nu pot muri. Face parte din târgul pe care l-am încheiat… cu mulţi ani în urmă. Pe Strada Zeilor. Prostul de mine. Chiar prost. Am trăit destul… ca să văd sfârşitul tuturor lucrurilor şi oamenilor la care am ţinut. Ca să văd toate visele mele năruite, transformate în coşmaruri. Şi acum vreau atât de mult să mor… şi nu pot.

- Dar ce-a făcut John? a întrebat Joanna, precipitat. Ce ar fi putut face, ca să provoace toate astea?

- Nu ar fi trebuit niciodată să pleci în căutarea mamei tale, a zis Eddie. Nu ai putut accepta ce ai descoperit. Nu ai putut accepta adevărul.

- Rezistă, Eddie, am zis eu, ruşinat. Mergem acasă. Înapoi în Timp, în Zona Întunecată, aşa cum era. Şi jur… că vom găsi o cale să împiedicăm asta. Mai bine mor decât să se întâmple aşa ceva.

Eddie Lamă şi-a întors capul şi a refuzat să mă privească. Respira adânc aerul relativ proaspăt, ca şi cum trecuse multă vreme de când nu mai

respirase aşa ceva. Mergea mai mult sau mai puţin normal acum, şi ne îndreptam către margine în ritm constant. Dar încă nu ieşisem de pe stradă când s-a dus dracului totul.

Au ieşit din gropi făcute în pământ, în faţă, în spate şi peste tot în jurul nostru. Întunecate şi sclipitoare, ondulându-şi şi împingându-şi corpurile flexibile prin deschizăturile neregulate din solul prăfos. Ne-am oprit brusc, uitându-ne rapid în jurul nostru. Şi peste tot erau picioare fusiforme lungi, corpuri cu carapace dure, ochi compuşi, dinţi ascuţiţi şi mandibule clănţănitoare, şi nişte antene lungi, zbârnâitoare. Insecte, de toate formele şi soiurile, specii pe care nu le mai văzusem niciodată, toate oribile, nefiresc de mari. Au apărut şi mai multe din clădirile în paragină, învălmăşindu-se, curgând pe zidurile fărâmiţate, uşoare ca un fulg, în ciuda dimensiunii lor, alăturându-se sutelor care ne înconjuraseră deja, ţopăind şi fierbând într-un covor viu, acoperind pământul. Cele mai mici aveau şase inci în lungime, cele mai mari, două şi chiar trei picioare, cu mandibule zimţate, care păreau suficient de ascuţite şi de puternice ca să smulgă braţul sau piciorul unui om dintr-o singură muşcătură. Unele insecte se suiseră chiar peste altele, pentru a se uita la noi, dar, pentru moment cel puţin, păstrau distanţa.

Sila mă cuprinsese de-a binelea. Nu puteam suporta insectele târâtoare.

- Ei bine, m-am trezit spunând, am ştiut că, până la urmă, insectele vor moşteni pământul. Dar nu m-am gândit niciodată că vor fi atât de *mari.*

- Gândaci, a spus Joanna, cu o voce plină de scârbă şi dezgust. Revoltător. Ar fi trebuit să zdrobesc mai mulţi când am avut ocazia.

A fluturat bricheta prin faţa celor mai apropiate insecte, care s-au dat puţin înapoi. Cred că din cauza luminii. Până acum, nu reprezenta nici un pericol real, dar instinctele lor o ţineau minte. Poate că o puteam folosi pentru a ne croi drum, pentru a scăpa... M-am uitat la Eddie, să văd ce făcea, şi am fost îngrozit să descopăr că plângea în tăcere. Ce naiba îi *făcuseră?* Marele şi teribilul Eddie Lamă, Zeul Punk al Briciului, izbucnind în lacrimi din cauza unor afurisiţi de gândaci? M-a cuprins brusc o furie atât de puternică, încât nu am mai putut vorbi. Cumva, înainte de părăsi locul ăla, aveam să le-o plătesc.

- Dezgustător, a spus Joanna. Am ajuns unde sunt lucrurile cu adevărat sălbatice. Natura în cea mai primitivă şi mai oribilă formă a sa.

- Chiar aşa, a spus o voce familiară, veselă şi satisfăcută.

M-am întors brusc şi l-am văzut, într-un mic cerc fără nici o insectă în jur - Colecţionarul. O veche cunoştinţă de-a mea, încă de dinainte de a părăsi Zona Întunecată. Nu-mi era prieten. Nu cred că un astfel de om avea prieteni. O mulţime de duşmani, da. În momentul respectiv, era îmbrăcat ca un gangster din anii '20. Fiecare detaliu era corect, de la ghetrele albe ale pantofilor la vesta irezistibil de colorată şi la pălăria cu boruri înguste. Dar avea cu cel puţin cincisprezece kilograme în plus, şi burta îi ieşea prin vesta încheiată pe jumătate. Ca de obicei, în ţinuta lui era ceva fals. Ceva care se ascundea sub o întreagă serie de măşti. Faţa lui era aproape dureros de rumenă, ochii îi sclipeau sălbatic şi zâmbetul îi era total lipsit de sinceritate. Nimic nu se schimbase. Era înconjurat de raze de soare, calde, care nu veneau de nicăieri, şi insectele îi făceau suficient loc.

- Ce naiba faci pe aici, Colecţionarule? am spus eu. Şi de la cine ai furat costumul ăla atât de vulgar?

- Arată bine, nu-i aşa? a zis Colecţionarul, complezent. E unul dintre costumele lui Al Capone, luat din propria sa garderobă, când nu era atent.

N-o să-i simtă lipsa. Mai avea vreo douăzeci asemănătoare. Am chiar şi o scrisoare de autentificare, de la croitorul lui Capone.

Zâmbea fericit, fără a fi câtuşi de puţin deranjat de împrejurimi.

- Ne întâlnim în cele mai ciudate locuri, nu-i aşa, John?

- Să înţeleg că îl cunoşti? m-a întrebat Joanna, uitându-se la mine aproape acuzator.

- El este Colecţionarul, am spus eu, resemnat. Cere un lucru şi el ţi-l aduce. Chiar de este bătut în cuie şi înconjurat de sârmă ghimpată. Nimic nu i se pare prea rar sau prea obscur, dar nu e consecvent. Are un apetit devorator pentru unicate şi pentru exuberanţa căutării. Se spune că prosperă clasându-şi mereu comorile. Colecţionarul, hoţ, înşelător, şarlatan şi, foarte posibil, cel mai lipsit de conştiinţă individ din Zona Întunecată. Nu există lucru pe care să nu-l vâneze, indiferent de cât de preţios ar fi acesta pentru ceilalţi. Cunosc şi alţi colecţionari, nu din breasla lui, care ar fi dispuşi să dea oricât, din averile lor şi ale tale, numai pentru o vizită la faimosul şi bine ascunsul depozit al Colecţionarului. Cum îţi mai merge, Colecţionarule? Ai găsit deja Oul de Phoenix?

A dat din umeri.

- Greu de spus, până nu eclozează.

I-am zâmbit total neconvingător Joannei.

- Să nu crezi tot ceea ce auzi despre mine, draga mea. Sunt doar un om neînţeles.

- Nu-i adevărat, i-am spus. Eşti un profanator de morminte, un avar şi un amestecător în istorie. Arheologii se folosesc de numele tău ca să-i sperie pe copii. Nu-ţi pasă pe cine răneşti, atâta vreme cât obţii ce vrei.

- Salvez lucruri care altfel ar dispărea în negura timpului, a zis Colecţionarul, imperturbabil. Într-o zi o să deschid un muzeu în Zona Întunecată, ca să-mi poată aprecia toată lumea comorile... Dar, pentru moment, există prea multă concurenţă, prea mulţi oameni invidioşi, cărora le-ar plăcea să mă lase fără nimic.

- Ce cauţi pe aici, Colecţionarule? am întrebat eu. Nu aş fi crezut că a mai rămas ceva de valoare pentru tine.

- Ce viziune limitată ai, John, a zis Colecţionarul, scuturând trist din cap. Eşti înconjurat de comori şi totuşi nu le vezi. Priveşte în jur. Aici există specii de insecte necunoscute în lumea din care venim. Variaţii unice, indisponibile în alt loc. Cunosc colecţionari care se ocupă de insecte şi care se vor zgâria pe ochi când vor auzi ce am eu. Sigur, o să iau câteva în dublu exemplar, să le vând la nişte preţuri exorbitante. Călătoria în Timp poate fi atât de costisitoare în zilele astea.

- Călătorie în Timp? a sărit Joanna. Ai o maşină a timpului?

- Nu ceva atât de grosolan, i-a răspuns Colecţionarul. Deşi am o colecţie interesantă de mecanisme rococo... Nu, am un dar. Mulţi au, în Zona Întunecată. Drăguţul de John găseşte lucruri, Eddie ucide cu un brici pe care nimeni nu-l vede niciodată... şi eu mă plimb prin Timp. Aşa am putut aduna o grămadă de articole interesante. Dar, ca să-ţi răspund la următoarea întrebare. Nu, nu transport pasageri. Cum ai ajuns aici, John?

- O Gaură a timpului, am spus eu. Mă îndreptam către margine când au apărut insectele astea. Din ce timp eşti, Colecţionarule?

- Doar ce-am părăsit Zona Întunecată. Cam grăbit, jurând să nu mă mai întorc niciodată. Să înţeleg că ai revenit?

- După cinci ani, de când ai plecat tu, am spus eu. M-am întors, şi tot la fel de capricios sunt.

- Nu mă miră, a zis Colecţionarul.
A rânjit fericit.
- Ah, atât de multe frumuseţi, că nici nu ştiu cu care să încep. De-abia aştept să le bag în depozit şi să le ţintuiesc în insectare!
Joanna a pufnit.
- Sper că ai adus o sticlă cu otravă suficient de mare.
Insectele se foiau continuu în jurul nostru, antenele vibrând agitate, periculoase. M-am hotărât să trec la subiect.
- Colecţionarule, Eddie spune că suntem doar cu optzeci şi doi de ani în viitorul meu, dar toate sunt distruse aici. Ştii cumva ce s-a întâmplat?
Colecţionarul şi-a desfăcut mâinile grăsulii, cu unghii roase, într-un gest inocent.
- Există atât de multe viitoruri, atât de multe intervale temporale. Aceasta este doar o posibilitate. Dacă te ajută cu ceva, să ştii că lucrurile se pot şi schimba.
- Cunoşteai suficient de bine viitorul ăsta ca darul tău să te aducă aici, am spus eu. Ştiai despre insecte. Vorbeşte cu mine, Colecţionarule. Înainte să mă supăr.
Colecţionarul a continuat să afişeze zâmbetul acela satisfăcut şi insuportabil.
- Nu eşti în măsură să mă ameninţi, John. De fapt, nici nu-ţi dai seama în ce pericol te afli. Ai dreptate. Am studiat aceste insecte de la distanţă. Ştiu de ce sunt atât de interesate de noi. De oameni. Ştiu şi de ce nu te-au ucis, pur şi simplu. Mă tem că este un motiv cam neplăcut, dar la fel sunt insectele pentru tine. Nişte minţi minunate, nepoluate. Nu cunosc frica şi nici alte emoţii. Nu sunt interesate nici măcar de simţire, aşa cum o înţelegem noi. Sunt interesate numai de supravieţuire. Mereu le-am admirat lipsa de milă. Natura lor implacabilă, condusă de o minte unică.
- Ai fost mereu ciudat, am spus eu. Treci la subiect.
Mi s-a părut că insectele din jur se apropiaseră.
- Tu nu ai studiat niciodată, a zis Colecţionarul. Insectele îşi depun ouăle în trupul unor gazde. Gazde care nu sunt insecte. Ouăle se dezvoltă şi eclozează înăuntru şi larvele îşi croiesc apoi drum către suprafaţă. Cam dureros pentru gazdă, dar… Urât, fără conştiinţă şi compasiune, şi atât de tipic pentru o insectă. Cu toate acestea, singurele specii vii din viitorul ăsta sunt insectele. Aşa că, singura gazdă care le-a rămas a fost… nefericitul ăla care te însoţeşte. Timp de optzeci şi doi de ani, forma nemuritoare a lui Eddie Lamă a fost gazda a generaţii şi generaţii de insecte. Ouăle intră, larvele cu dinţi ies, şi rasa insectelor supravieţuieşte. Cam neplăcut pentru bietul Eddie, desigur, să fie mâncat de viu de atâtea ori, dar, la urma urmei… mie nu mi-a plăcut niciodată de el.
Nu m-am uitat la Eddie. Nu trebuia să vadă cât de şocat şi de oripilat eram, la auzul a ceea ce suferise. Mai ales dacă era într-adevăr vina mea. Acum ştiam de ce insectele îl ţinuseră prizonier într-un cocon. Nu puteau să rişte ca Eddie să găsească un mod de a se sinucide. Am fost atât de mânios atunci… dacă aş fi fost suficient de mare, aş fi călcat în picioare fiecare blestemată de insectă din lume.
- Şi acum ai apărut tu, John, spuse Colecţionarul. Tu şi prietena ta. Noi gazde, pentru şi mai multe larve. Desigur, tu nu vei rezista nici pe departe atât cât Eddie, dar sunt sigur că vor şti cum să te folosească, atâta timp cât eşti în viaţă. Cred că te-aş putea ajuta să scapi, dar, la urma urmei… nici de tine nu mi-a plăcut prea mult vreodată.

Eddie Lamă a ţipat brusc. Spatele i s-a arcuit şi corpul i-a fost cuprins de spasme. L-am prins de umeri, dar se zvârcolea atât de tare, încât nu l-am putut ţine. A căzut la pământ, scrâşnind din dinţi ca să nu ţipe din nou, dar din ochi îi curgeau lacrimi. Am îngenuncheat lângă el. Cred că ştiam deja ce se întâmpla. Nu m-am dat înapoi în momentul în care sute de insecte mici, de mărirea degetului, i-au ieşit prin piele, croindu-şi drum prin trupul lui scuturat de convulsii. Nişte chestii negre, moi, umede, cu nişte dinţi ca nişte lame mici. I-au ieşit chiar şi prin ochi. Haina a absorbit sângele în mare parte. Joanna s-a lăsat într-un genunchi şi a început să vomeze, dar nu a lăsat bricheta din mână. Am prins în pumni o grămadă de larve şi le-am zdrobit cu putere. Măruntaiele lor mi s-au scurs pe încheieturi, dar numărul lor era mult prea mare.

- Ce să fac, Eddie? am spus eu, disperat, dar nu mă auzea.

- Poţi face un singur lucru, a zis Colecţionarul. Ucide-l. Curmă-i suferinţele. Dar, desigur, nu poţi. Doar este vorba despre remarcabilul Eddie Lamă, care nu poate muri. Uită-te bine la el, John. După ce gazul din bricheta aia se va termina, aşa vei ajunge şi tu, şi ea, atâta timp cât o să rezistaţi...

Am refuzat să-i ascult cuvintele odioase, concentrându-mă asupra darului meu. Dacă era ceva ce îl putea totuşi ucide pe Eddie Lamă şi să-i aducă în sfârşit pacea, aveam să-l găsesc. Nu a durat mult. Clar ca bună-ziua, odată ce am aflat răspunsul. Singurul lucru care îl putea ucide pe Eddie era propriul său brici. Arma pe care nimeni nu o văzuse vreodată. Ştiam deja că nu o avea la el, altfel ar fi folosit-o până acum. Şi că insectele nu l-ar fi putut separa de ea. Eddie şi briciul lui erau legaţi printr-un pact ce nu putea fi rupt decât de către un zeu. Am continuat să-mi folosesc darul, şi l-am găsit, în singurul loc în care Eddie nu îl putea ajunge. Insectele îl îngropaseră adânc în trupul lui, în măruntaie.

Am acţionat fără să mă gândesc, fără să simt. Mi-am înfipt mâna într-una din rănile făcute de insecte, în drumul lor afară din trupul lui Eddie, am lărgit-o şi am pătruns adânc în măruntaiele lui Eddie, ignorând urletele lui, ţintuindu-l la pământ cu greutatea mea, cât timp se zbătea. Joanna era încă oripilată, dar nici nu reuşea să nu se uite. Braţul îmi era însângerat până la cot în momentul în care degetele mele au prins mânerul cu perle al briciului de modă veche, şi Eddie a urlat din rărunchi în momentul în care mi-am retras mâna. Picuri groşi de sânge mi se scurgeau de pe degete şi de pe armă. Eddie tremura, gemând stins. Am deschis briciul şi i-am aşezat lama în dreptul gâtului, şi vreau să cred că am văzut recunoştinţă în ochii lui.

- Rămas bun, Eddie, am zis eu, cu o voce moale. Îmi pare atât de rău. Ai încredere în mine. N-o să las să se întâmple aşa ceva.

- Ce emoţionant, a zis Colecţionarul, dar nu te-ai gândit bine la asta, nu-i aşa?

Nu a fost necesar să mă întorc ca să-mi dau seama că savura fiecare moment.

- Vezi tu, dacă distrugi singura gazdă a insectelor, şi apoi pleci împreună cu doamna ta din Timpul ăsta, vei condamna toate speciile de aici la dispariţie. Eşti gata să comiţi un genocid, să ştergi de pe faţa pământului singurele vietăţi rămase?

- Pe toţi sfinţii, da, am spus eu, şi Eddie Lamă nici măcar n-a tresărit în momentul în care i-am tăiat gâtul, apăsând lama de oţel atât de tare încât am simţit-o răzuindu-i oasele. Trebuia să fiu sigur. Sângele a ţâşnit din

cauza presiunii, pătând hainele lui şi pe ale mele, şi pământul prăfos din jurul nostru. Eddie a murit în pace şi apoi l-am ţinut în braţe şi am vărsat eu lacrimile pe care el nu le-a putut vărsa. Pentru că, în ciuda numeroaselor noastre conflicte, fusese mereu prietenul meu. În momentul în care şi-a dat ultima suflare, cu un suspin, briciul lui mi-a dispărut din mână. I-am întins trupul pe pământ şi m-am ridicat nesigur în picioare. Colecţionarul se uita la mine, stupefiat.

- *Urăsc* insectele târâtoare, m-am dezvinovăţit.

Insectele au ţipat brusc. Un sunet ascuţit, neomenesc, care a umplut noaptea vineţie. Le luase ceva vreme, dar înţeleseseră în sfârşit ce făcusem. Ţipătul a devenit tot mai puternic, pe măsură ce tot mai multe îl imitau, până când a părut că vine de peste tot din oraşul pustiu. Am zâmbit, vechiul meu zâmbet, cel diavolesc, şi Colecţionarul a tresărit la vederea lui. Insectele fierbeau în jurul nostru, ajungând până la limitele luminii răspândite de brichetă. Tocmai le ucisesem toate generaţiile viitoare... dacă nu găseau o modalitate să mă folosească, pe mine şi pe Joanna. Am verificat din nou distanţa până la marginea îndepărtată. Cincisprezece minute dacă alergam, poate zece, în funcţie de cât de motivaţi eram. Cât timp bricheta mai avea încă gaz.

Colecţionarul a ţipat brusc, pe măsură ce, sub picioarele lui, se căscau gropi. Insectele de dedesubt nu erau intimidate de lumina lui, şi veniseră în sfârşit după el. Unul dintre picioarele Colecţionarului a alunecat într-una din gropi, şi el a urlat de durere şi de şoc, pe măsură ce nişte fălci nevăzute îi devorau piciorul. În jurul meu şi al Joannei s-au căscat şi mai multe gropi, noroc că o trăsesem în sus, şi ne puseserăm în mişcare. Am lăsat trupul lui Eddie în urmă. Se odihnea în sfârşit în pace. Şi era deja în descompunere, anii ajungându-l în sfârşit.

Am trecut pe lângă Colecţionar, care ţipa ascuţit în timp ce căuta ceva prin buzunare. A scos, într-un sfârşit, o cutie de tablă strălucitoare şi a vărsat conţinutul în groapă. Mai multe insecte au urlat dedesubt, şi Colecţionarul şi-a eliberat piciorul. Lipseau mai multe hălci de carne, şi osul zdrobit se vedea prin fâşiile de piele. Colecţionarul s-a văicărit şi apoi a vărsat grăbit restul cutiei în jurul lui, în timp ce insectele apăreau din tot mai multe gropi. Lumina în care stătea pâlpâia tremurătoare, în timp ce concentrarea sa şovăia. A înjurat, ca un copil dezamăgit, şi a dispărut, înapoi în timp. Lumina s-a stins şi insectele au pornit după noi, în timp ce zburam către margine.

Joanna îşi revenise în simţiri, cu faţa serioasă şi concentrată, în timp ce ţinea bricheta înaintea ei, aproape ca pe o cruce care să-i alunge pe morţii vii.

Mi se părea că flacăra era mai mică, dar nu am spus nimic. Fie avea să dureze, fie nu. Insectele se năpusteau asupra noastră, împiedicându-se unele de altele în încercarea lor de a ne prinde, dar nu aveau încă curajul de a intra în cercul de lumină, care devenea tot mai mic. Unele erau de mărimea unui câine, altele, de mărimea unui porc, şi eu le uram pe toate. Joanna şi cu mine am trecut direct printre ele, şi s-au dat în lături în ultimul moment, mandibulele uriaşe şi întunecate închizându-se ca nişte capcane. M-am uitat din nou la bricheta Joannei şi nu mi-a plăcut ce am văzut. Flacăra nu avea să dureze până ce ajungeam la margine, şi, dacă nu dura, nici noi nu aveam să supravieţuim. Aşa că am apelat încă o dată la darul meu, ca să găsesc o cărare a puterii.

În Zona Întunecată există multe astfel de cărări, cu multe nume. De la supraştiinţa monumentelor megalitice, la magia strălucitoare a Căii Curcubeului, au existat mereu drumuri de glorie, ascunse de toţi, mai puţin de cele mai ascuţite priviri, ţinând la un loc substanţa lumii cu energiile lor imateriale. Dacă aveai curajul să te aventurezi pe ele, ţi se împlineau toate dorinţele. Aşa se spunea. Şi, chiar şi acum, în locul ăsta părăsit şi uitat de lume, cărările puterii existau încă. Darul meu a găsit una care ducea direct la marginea Găurii în timp şi a activat-o. În faţa noastră a apărut o cărare luminoasă, vie, uşor strălucitoare, şi insectele s-au dat înapoi în faţa noii lumini, de parcă ar fi fost arse. Joanna şi cu mine am continuat să fugim, mână în mână, forţându-ne la maxim, şi, de sub picioarele noastre, ieşeau scântei.

Dar eu încetineam deja. Folosirea darului meu mă cam secătuise de puteri, la sfârşitul unei zile lungi şi grele. Îmi folosisem darul prea des, îl forţasem prea mult şi acum suportam consecinţele. Capul îmi pulsa atât de tare, încât de-abia puteam vedea dincolo de cărare, şi din ambele nări îmi curgea sânge, scurgându-mi-se pe bărbie. Nu-mi mai simţeam picioarele. Joanna era obligată să mă târască acum, făcându-mă să mă mişc numai prin hotărârea ei. Simţeam că marginea era aproape, dar tot departe mi se părea. Ca în visele acelea în care alergi de-ti sfârâie călcâiele şi tot nu ajungi nicăieri. Joanna striga la mine acum, dar de-abia o auzeam. Insectele erau peste tot în jurul nostru, un covor mişcător cu intenţii mârşave.

Eram obosit şi mă durea, dar chiar şi aşa am fost surprins atunci când picioarele mi-au cedat şi am căzut. M-am lovit tare de cărarea gloriei şi am simţit mici şocuri în trup, nici unul suficient de puternic ca să mă facă să mă ridic. La aşa mică distanţă, magia era aproape dureroasă. Insectele s-au năpustit imediat la marginea luminii, holbându-se la mine cu ochii lor compuşi, goi. Joanna s-a aplecat deasupra mea şi a încercat să mă ridice, dar eram prea greu. M-am răsucit pe o parte şi m-am uitat la ea.

- Pleacă naibii de aici, am spus eu. Te-am adus cât de departe am putut. Nu-ţi mai sunt de nici un ajutor. Marginea e drept înainte. Am făcut deja o spărtură care te va duce înapoi, în Zona Întunecată. Du-te şi găseşte-ţi fiica, Joanna. Şi fii drăguţă cu ea. Pentru mine.

Mi-a eliberat braţul şi acesta a căzut inert pe drumul luminos. Nu mi-l simţeam.

- Nu te părăsesc, a zis Joanna. Pur şi simplu, nu te pot lăsa aici.

- Ba poţi. Dacă murim amândoi aici, cine o s-o mai ajute pe fiica ta? Nu-ţi face griji. O să mor înainte ca insectele să ajungă la mine. O să am eu grijă de asta. Poate că… dacă mor aici, acum, o să împiedic toate astea. Uneori, Timpul poate fi înşelat astfel. Acum pleacă. Te rog.

M-a privit îndelung şi, dintr-o dată, faţa i s-a golit de orice expresie. Toate emoţiile dispăruseră. Poate că intrase din nou în stare de şoc. Sau poate că doar analiza situaţia. Şi-a întors capul şi s-a uitat la cărarea strălucitoare, care ducea la o margine în a cărei existenţă nu putea decât să creadă. Avea să mă lase în urmă, să mor. Simţeam asta. O parte din mine a blestemat-o, şi o altă parte i-a spus să plece. Am ştiut dintotdeauna că ceva din Zona Întunecată o să mă omoare, şi uram gândul că aş fi putut trage şi pe altcineva după mine. Şi apoi m-a privit din nou, cu o faţă emoţionată, şi m-a prins iarăşi de braţ cu ambele mâini.

- Ridică-te! a spus ea, dur. La naiba, ridică-te în picioare, ticălosule! Nu am ajuns până aici împreună doar ca să renunţi acum! Nu plec fără tine,

şi, dacă nu te ridici, o să mă ucizi şi pe mine odată cu tine. Aşa că mişcă-te, afurisitule!

- Ei, am zis eu sau am crezut că am zis, dacă aşa stă treaba…

Am reuşit să mă ridic şi ne-am îndreptat şovăind pe cărarea strălucitoare. Mă gândeam mereu că următorul pas va fi ultimul, că nu mai aveam nici un strop de putere, dar Joanna mă ţinea în picioare. Pe jumătate susţinându-mă, pe jumătate cărându-mă, îndemnându-mă să merg înainte cu cuvinte de încurajare şi înjurături. M-a târât pe cărare, până la margine, în timp ce insectele ţipau ascuţit în jurul nostru, până când ne-am prăbuşit prin spărtura pe care o făcusem şi am revenit în Timpul nostru.

Am căzut amândoi pe o stradă măturată de ploaie, gâfâind puternic, şi minunatul murmur al oraşului viu ne-a înconjurat din nou. Neoane strălucitoare şi trafic asurzitor, şi oameni, oameni peste tot. Pe cer străluceau o grămadă de stele şi luna mare şi glorioasă. Era bine să fii acasă. Am stat unul lângă celălalt pe trotuar, şi oamenii treceau pe lângă noi, ignorând sângele care se îmbibase în hainele mele. Zona Întunecată este un loc grozav ca să-ţi vezi de treabă. M-am uitat la Lună, care atârna nemişcată, şi mi-am cerut scuze. Nu toţi au şansa să vadă care sunt rezultatele posibilelor lor acţiuni viitoare. Cum va arăta lumea dacă fac cu adevărat tâmpenii. M-am întrebat dacă să-i spun lui Eddie Lamă cel din prezent ce văzusem în viitor. Am hotărât să n-o fac. Există orori pe care nici un om nu trebuie să fie silit să le vadă, nici măcar Zeul Punk al Briciului.

Nici măcar viitorul nu este bătut în cuie. Ar trebui să ştiu. Am văzut destule până acum. Dar tot mă simţeam vinovat, chiar dacă nu ştiam de ce.

Nu ar fi trebuit niciodată să pleci în căutarea mamei tale. Asta îmi spusese Eddie cel din viitor. Am fost întotdeauna curios în legătură cu mama mea, care mă abandonase. Femeia care nu era deloc umană. La primele ore ale dimineţii, când omul pur şi simplu nu are somn, mă întrebasem adesea dacă îi ajut pe oameni să găsească lucruri care contează pentru ei fiindcă nu pot găsi singurul lucru care contează pentru mine. Ei bine, acum aveam altceva la care să mă gândesc la ora trei dimineaţa.

M-am uitat la Joanna.

- Ştii, chiar am crezut, pentru o clipă, că o să mă laşi acolo.

- Pentru o clipă, a zis ea, încet, chiar aşa aveam de gând. Am fost şi eu surprinsă. Nu ştiam că pot fi atât de hotărâtă.

S-a încruntat.

- Dar a fost… ciudat. Ceva din mine nu vroia să te ajute. Nu-mi cere să-ţi explic, pentru că nu pot. E ca şi cum mi-ar sta ceva pe limbă, un cuvânt sau o amintire pe care nu o pot reţine în totalitate… La naiba, nu contează. Am scăpat amândoi. Acum hai să ne ridicăm de pe trotuarul ăsta rece şi umed şi să găsim strada Blaiston. După toate prin câte am trecut ca să ajungem aici, sunt curioasă să văd cum arată. Sper să merite.

- Cathy este acolo, am zis eu.

- Şi o s-o găsim şi o s-o scoatem din orice încurcătură s-ar fi băgat de data asta. Orice altceva poate să aştepte. Da?

- Da, am zis eu, fără să fiu complet sigur cu ce anume eram de acord.

Când mi-am dat seama, era, desigur, prea târziu.

OPT - Pauză la barul-restaurant Zborul Şoimului

Tocmai văzusem sfârşitul lumii, îmi ucisesem unul dintre cei mai vechi prieteni şi descoperisem că singura misiune căreia voisem mereu să mă dedic în totalitate îmi era interzisă. Aşa că am hotărât că merit o pauză. Din fericire, în apropiere se găsea o cafenea chiar bună, aşa că am apucat-o strâns pe Joanna de mână şi am dus-o acolo, ca să ne tragem sufletul şi să ne liniştim. Zona Întunecată poate frânge chiar şi cele mai puternice spirite, dacă nu înveţi să te mai şi opreşti, atunci când poţi. Joanna nu a vrut să meargă, acum, că strada Blaiston şi răspunsul la ce se întâmplase cu fiica ei erau atât de aproape, dar am insistat. Şi cred că era şi ea obosită şi marcată, pentru că a încetat să se împotrivească încă înainte de a ajunge la destinaţie.

Barul-restaurant Zborul Şoimului este o adevărată frumuseţe, ceva special chiar şi printre multele minuni tenebroase ale Zonei Întunecate, şi m-am oprit în faţa lui pentru o clipă, pentru ca Joanna să îl poată admira. Din nefericire, nu avea dispoziţie pentru aşa ceva. Ce păcat. Nu ajungi în fiecare zi să vezi un monument atât de perfect, care aminteşte de gloria psihedelică a anilor '60, plin cu neoane rococo făcute să lumineze şi ziua şi cu afişe cu artă pop, atât de viu colorate, încă îţi ardeau, practic, retina. Uşile cu grilaje în stil hindus s-au deschis în faţa noastră în momentul în care am îndemnat-o pe Joanna să intre, şi am tras adânc în piept aerul familiar al anilor '60, atunci când ne-am aflat înăuntru. Beţişoare-talisman şi ulei de patchouli, o duzină de mirosuri diferite, tot felul de cafele proaspăt făcute şi câteva mărci de ulei de păr, cărora era mai bine să nu le dai importanţă.

Locul era aglomerat şi agitat, ca întotdeauna, toate hiturile anilor '60 vibrau în aer, şi le-am zâmbit câtorva feţe cunoscute, pe măsură ce o conduceam pe Joanna prin labirintul de mese, ca să găsim un loc intim mai în spate. La Ciudaţii mă duc ca să fac afaceri sau ca să meditez de unul singur, la Zborul Şoimului, ca să-mi regăsesc pacea. Joanna s-a uitat cu dispreţ la masa stilizată şi la scaunele din plasţic, dar s-a aşezat fără comentarii. Speram că începuse să aibă încredere în instinctele mele. Nările ei au adulmecat bănuitor atmosfera multiculturală, şi eu m-am prefăcut că studiez meniul uriaş, scris de mână, în timp ce ea cerceta locul. La barul-restaurant Zborul Şoimului aveai mereu la ce să te uiţi.

Decorul era format în mare parte din lumini care se aprindeau şi se stingeau şi din elemente psihedelice. Pe pereţi, pe tavan şi chiar pe podea erau nişte vârtejuri mari din culori primare. Un tonomat muzical, de mărimea unui Tardis[6], emitea un flux continuu de hituri şi melodii clasice, desprinse din stilul pop al anilor '60, ignorând voios dorinţele celor suficient de proşti ca să bage bani în el. „Kinks" tocmai terminaseră de cântat „Sunny Afternoon", când Lovin' Spoonful au început „Daydream" Ţineam ritmul cu piciorul, în timp ce o studiam discret pe Joanna, care, la rândul ei, îi studia pe cei din jur. Mesele din jurul nostru erau pline de călători din ţinuturi şi timpuri îndepărtate, de eroi şi de răufăcători şi de tot

---

[6]TARDIS (acronim pentru „Timp şi Dimensiuni Relative în Spaţiu"): denumirea unei maşini a timpului fictive, care apare în serialul de televiziune britanic „Doctor Who".

felul de alţi indivizi. Plus câteva specimene speciale, tipul de oameni care nu se simţeau decât arareori în largul lor într-un astfel de loc. Nume şi chipuri, instigatori şi propagatori, şi tot felul de suspecţi neobişnuiţi.

Asasinul Sonic se lăuda Vrăjitorului din Notting Hill cu noul său pistol cu vibraţii. Aventurierul Victorian, pierdut în timp, o trata pe noua sa iubită, o stripteuză din anii '60, cu cea mai fină şampanie. Prinţul Chihlimbarului stătea singur, ca de obicei, încercând să-şi aducă aminte cum ajunsese acolo. Tot felul de spioni, ignorându-se unii pe alţii cu bună ştiinţă. Şi, mirare mare, toţi cei cinci fraţi Tracy la aceeaşi masă. Într-un colţ îndepărtat, se adunase parcă tot afurisitul de clan Cornelius, purtându-se în felul lor aspru şi acumulând o notă pe care nu aveau de gând să o plătească. M-au făcut să zâmbesc. Nimic nu se schimbase. Ceea ce, desigur, făcea parte dintre atracţii. Barul-restaurant Zborul Şoimului era mândru şi fericit că scăpase de tirania timpului.

În mijlocul încăperii, unde nu se găseau mese, două animatoare, îmbrăcate în nişte mănunchiuri de pene albe, dansau energic în nişte cuşti aurite şi ornamentate, scuturându-şi şi mişcându-şi puternic capetele. Cea cu perucă argintie mi-a făcut cu ochiul, şi eu i-am zâmbit politicos. O chelneriţă, purtând nişte tocuri cui roz, înalte de opt inci, o fustă mini din plastic, combinată cu o cămaşă bărbătească albă, apretată, şi o coafură precară, în stil cuib de viespe, s-a apropiat de masa noastră. M-am ridicat şi mi-am dat jos trenciul, indicând materialul plin de sânge, iar chelneriţă a dat din cap.

- Sigur, JT. Orice pentru tine, iubitule. Bine ai revenit, dragule. Arăţi bine. Eşti gata să comanzi?

Mesteca gumă, şi vorbea ascuţit şi enervant, dar nu aveam nici o îndoială că nu se prefăcea. M-am aşezat din nou şi i-am întins meniul.

- Două Coca-Cola, te rog, Veronica. Atât. Şi grăbeşte-te cât poţi cu haina. Sunt în mijlocul unui caz.

- Nici nu se poate să fii tu altfel, scumpete. Ceva mesaje din viitor?

- Investeşte în calculatoare.

- Mişto!

Şi a plecat, balansându-se pe tocuri ca un vapor pe mare. Mâini prietenoase s-au întins către ea din toate părţile, dar le-a evitat cu abilitate şi cu refuzuri dure. Un beatnic[7] s-a ridicat să recite nişte poezii, şi noi am început să aruncăm cu lucruri în el. „Animals" cântau o versiune necenzurată a „House of the Rising Sun". Încercaţi să o găsiţi pe un CD. Joanna s-a aplecat peste masa de plastic ca să se uite la mine.

- Spune-mi că nu m-ai adus într-o cafenea hidoasă cu atmosferă de anii '60. Am trecut prin perioada respectivă, şi o dată îmi ajunge. Şi cu siguranţă nu ne putem pierde timpul pe aici, în timp ce-ţi spală haina! Cathy e aproape acum. Simt asta.

- Am putea sta aici o lună şi afară nu s-ar fi scurs nici o secundă, am spus eu, calm. Este un astfel de loc. Şi spălătoria de aici are ceva cu totul aparte. Îţi trimit hainele până în China şi înapoi, şi-ţi garantează că ţi le returnează fără nici o pată. Ar putea scoate toate urmele de pe Giulgiul din Torino, şi pune o cantitate dublă de apret, la acelaşi preţ.

- Trebuie să beau ceva, a zis Joanna, cu o voce puternică. Dar nu Cola.

---

[7]Beatnic: tânăr care, prin neîngrijire şi stridenţă, vrea să-şi afişeze nemulţumirea şi protestul faţă de o societate pe care o consideră inumană.

- Crede-mă, o să-ţi placă Cola pe care o servesc aici. Cafeneaua nu este o reiterare a anilor '60. Este veritabilă.

- O, la naiba. Încă o Gaură a timpului?

- Nu... Barul-restaurant Zborul Şoimului original era un loc unde se întâlneau toţi marii aventurieri şi toate spiritele cosmice din anii '60, foarte apreciat pe vremuri, dar, din nefericire, cafeneaua a ars în 1970. Poate că s-a jertfit, pentru a protesta împotriva destrămării formaţiei Beatles. Trebuia să fie înlocuită de o şcoală de afaceri, fără suflet, plictisitoare, dar, din fericire, clienţii săi permanenţi, faimoşi şi talentaţi, şi-au adus aminte de ea cu atâta drag, încât a revenit, ca o fantomă. Toată clădirea asta este, de fapt, o bântuire, un edificiu mort, care se manifestă cu încăpăţânare după distrugerea originalului.

- O cafenea fantomă.

- Pe de altă parte, oamenii sunt perfect reali. Fie vin din timp, din anii '60, fie, pur şi simplu, se integrează în atmosferă. Zborul Şoimului este divinitatea locală pentru tot ceea ce era bun şi frumos în cea mai Oscilatorie eră dintre toate. Şi, dat fiind că stabilimentul nu este real, poţi comanda tot felul de lucruri care nu mai există încă din anii '60. Mâncare şi băutură ireală, care nu pot afecta un corp real. Cea mai tare dietă; şi singura ta şansă de a-ţi aduce aminte de vremurile bune. De când nu ai mai gustat o Cola adevărată, Joanna?

Chelneriţă noastră se întorsese, aducând două sticle mici şi îndesate, de modă veche, cu capace zimţate de metal, puse pe o tavă de cositor, decorată cu fotografii ale formaţiei „Monkees". A desfăcut capacele de marginea mesei. Acestea au zburat prin aer, dar bulele nu au format spumă şi nu s-au ridicat către gura sticlei. A aşezat câte o Cola în faţa noastră şi a băgat în fiecare câte un pai de plastic răsucit. A tras un zâmbet, a plescăit şi s-a îndepărtat în timp ce Joanna se uita dubios la sticla din faţa ei.

- N-am nevoie de pai. Nu sunt copil.

- Lasă-l. Face parte din experienţă. Aceasta este... Cola *adevărată.* Felul ăla vechi, bogat în zahăr şi cofeină, cu sirop gros şi gust intens, care nu se mai găseşte. Cu excepţia câtorva locuri din Mexic, unde e mai mult de faţadă. Bea, Joanna. Papilele tale gustative vor exploda de extaz.

A luat o sorbitură şi eu am făcut la fel. A luat mai multe, şi eu am făcut la fel. Şi apoi ne-am lăsat amândoi pe spate, în scaunele din plastic, şi am scos o serie lungă de „o"-uri şi „a"-uri, în timp ce lichidul întunecat ne pătrundea în trup, energizând toate sistemele noastre obosite. La tonomat se auzea „Apreciezi cu adevărat doar ceea ce nu mai ai" şi nu puteam decât să fiu de acord.

- Drace, a spus Joanna, după o lungă pauză. Drace. E originală, nu-i aşa? Uitasem cât de bună e vechea Cola. E scumpă?

- Nu aici, am spus eu. Suntem în anii '60, ai uitat? Acceptă monede din tot felul de perioade, şi chitante de mână. Nimeni nu vrea să fie dat afară.

Joanna se relaxase un pic, dar gura ei era tot strânsă.

- Totul e foarte plăcut, John, dar nu am venit în Zona Întunecată ca să mă distrez. Fiica mea e la câteva străzi distanţă, din ceea ce spui tu. Ce căutăm aici, când ar trebui să o salvăm?

- Suntem aici pentru că trebuie să ne revenim. Dacă o să ne aventurăm pe strada Blaiston, trebuie să fim odihniţi, ageri şi cu mintea limpede. Altfel, ne vor doborî urgent, fără să ne dăm măcar seama. Strada Blaiston e aproape, dar e o lume cu totul diferită. Viciată, violentă, poate chiar mai

periculoasă decât locul pe care tocmai l-am părăsit. Da, ştiu că asta te face şi mai mult să vrei să te ridici şi să te duci după Cathy, dar trebuie să fim în plină formă înainte de a face asta. Şi, nu uita, Timpul nu trece aici, cât timp suntem înăuntru.

Arăţi chiar bine, după toate prin câte ai trecut, Joanna. Sunt impresionat. Pe bune. Dar chiar şi cea mai ascuţită muchie se toceşte dacă o loveşti de un zid de cărămidă de mai multe ori. Aşa că vreau să stai aici, să-ţi bei Cola în linişte şi să te bucuri de ce e în jur, până când vom fi din nou gata să dăm piept cu Zona Întunecată. Ai doar impresia că ai văzut locurile rele. Du-te numai pe strada Blaiston şi o să te mănânce de vie. Poate chiar la propriu. Şi cred că… avem de vorbit, noi doi, înainte de a merge undeva.

- De vorbit? a zis Joanna, ridicând o sprânceană.

- Da, sunt câteva lucruri despre Cathy şi situaţia ei, pe care trebuie să le… clarificăm, am spus eu, atent. Nu am o imagine de ansamblu, simt că situaţia este mai complicată decât pare.

- Sunt multe întrebări fără răspuns, a zis Joanna. Ştiu asta. Cine a chemat-o pe Cathy aici şi de ce? De ce tocmai pe ea? Nu e importantă pentru nimeni, doar pentru mine. Sunt o femeie de afaceri de succes, dar nu câştig chiar atât de mulţi bani încât să stârnesc interesul răpitorilor sau al şantajiştilor. Şi aceasta este Zona Întunecată. Oamenii ca mine nu contează aici. Aşa că, de ce să se ia de Cathy? E doar o altă adolescentă fugară. Dacă aş avea răspunsul la toate întrebările astea, nu ar mai fi trebuit să te angajez, nu-i aşa?

Am încuviinţat încet. Joanna a continuat.

- Nu cred că m-ai adus aici ca să-mi trag eu sufletul, John. Cred că tu aveai nevoie de o pauză. Şi tu ai trecut prin multe. L-ai ucis pe Eddie Lamă. Era prietenul tău, şi a trebuit să-l ucizi.

- L-am ucis pentru că îmi era prieten. Pentru că suferise prea mult. Pentru că nu-l mai puteam ajuta în nici un fel. Şi pentru că am putut mereu face lucrurile grele, necesare.

- Atunci de ce îţi tremură mâinile?

Mi-am coborât privirea. Joanna avea dreptate. Nu observasem. Şi-a pus o mână peste mâinile mele şi tremuratul a încetat treptat.

- Povesteşte-mi despre Eddie, a spus ea. Nu despre Strada Zeilor. Despre tine şi despre Eddie.

- Am lucrat la o mulţime de cazuri împreună, am spus eu, după o vreme. Eddie este… puternic, dar nu prea delicat. Există lucruri pe care nu le poţi rezolva prin forţă, fără să distrugi ceea ce încerci să salvezi. În astfel de momente Eddie îşi făcea apariţia la Ciudaţii, cerându-mi ajutorul. Nu făţiş, evident. Dar vorbeam, şi până la urmă ajungeam la ceea ce îl frământa, şi apoi ne afundam amândoi în noapte şi găseam o cale paşnică de a soluţiona lucrurile. Fără violenţă, fără sânge. Şi, câteodată, apărea de nicăieri, ca să mă ajute. Când lucrurile mă depăşeau.

- Sună mai mult a parteneri decât a prieteni, a remarcat Joanna.

- E un ucigaş, am spus eu. Eddie Lamă. Zeul Punk al Briciului. În ultima vreme, ucide pentru a face bine, şi nu rău, dar este totuşi vorba de crime. Şi nu poate renunţa la asta. Greu să te apropii de un astfel de om. Cineva care s-a afundat în întuneric mult mai mult decât mine. Dar… şi-a schimbat viata, Joanna. Peste orice epifanie ar fi dat pe Strada Zeilor, a lăsat la o parte tot ce a avut odinioară putere asupra lui, ca să fie mântuit.

Cum să nu admiri un astfel de curaj? Dacă unul ca el se poate schimba, mai avem cu toţii o şansă.

Am încercat să-i fiu un prieten de nădejde. Am încercat să-i arăt un alt fel de viaţă, unde să nu trebuiască să se autodefinească prin crime. Şi el... mă ascultă, când sunt deprimat şi simt nevoia să vorbesc cu cineva care să nu mă dea de gol apoi. Îi îndepărtează pe ceilalţi de lângă mine, dacă i se pare că reprezintă o ameninţare. Le face rău, dacă i se pare că vor să mă rănească. Crede că nu ştiu asta.

În Gaura în timp l-am ucis ca să-i curm suferinţa. Am putut mereu să strâng din dinţi şi să fac ce trebuia. Dar n-am spus niciodată că e uşor.

- John...

- Nu. Nu încerca să te legi de mine, Joanna. În viaţa mea nu este loc pentru oameni care nu-şi pot purta singuri de grijă.

- De asta singurii tăi prieteni sunt nişte suflete distruse, ca Eddie Lamă şi Suzie Armă-de-Foc? Sau te împrieteneşti dinadins numai cu oameni care sunt deja atât de prinşi de propriii lor demoni interiori, încât nu te vor forţa să te confrunţi şi tu cu ai tăi? Ţi-e frică, John. Ti-e frică să te deschizi cu adevărat în faţa cuiva, pentru că asta te-ar face vulnerabil. Nu se poate trăi aşa, John. De pe o zi pe alta, prin problemele clienţilor tăi.

- Nu mă cunoşti, am spus eu. Să nu îndrăzneşti să crezi că mă cunoşti. Sunt... cine trebuie să fiu. Pentru a supravieţui. Locuiesc singur, pentru că nu pot risca să pun în pericol viaţa cuiva la care ţin. Şi, dacă uneori se face foarte frig şi foarte întuneric, cel puţin, atunci când o să cad, nu o să târăsc şi pe altcineva după mine.

- Nu se poate trăi aşa, a repetat Joanna.

- Şi tu, desigur, eşti expertă în a-ţi conduce cu succes viaţa. O mamă al cărei copil fuge de acasă de câte ori poate. Hai să vorbim despre câteva dintre problemele pe care trebuie să le iei în considerare, înainte de a continua. Ce s-ar întâmpla dacă ajungem pe strada Blaiston, găsim casa în care e Cathy, dărâmăm uşa şi descoperim că, de fapt, este foarte fericită acolo? Că e mulţumită şi sănătoasă şi că nu vrea să o salvăm? Dacă a găsit pe cineva sau ceva cu care se înţelege şi nu mai vrea să plece? S-au întâmplat lucruri şi mai ciudate aici, în Zona Întunecată. Ai putea-o lăsa acolo, după toate prin câte am trecut ca să dăm de ea? Sau ai insista să vină înapoi cu tine, înapoi la o viaţă pe care tu o înţelegi şi cu care eşti de acord, unde ai putea-o supraveghea, pentru a te asigura că nu va face aceleaşi greşeli ca şi tine?

Joanna şi-a retras mâna.

- Dacă este cu adevărat fericită... cred că m-aş putea împăca cu ideea. În lumea afacerilor nu rezişti mult dacă nu poţi face diferenţa între lumea reală şi cea ideală. Ceea ce contează este ca ea să fie în siguranţă. Trebuie să ştiu asta. M-aş putea oricând întoarce să o vizitez.

- Bine, am spus eu. Gândeşte-te la asta. Dacă este într-un loc rău, şi o scoatem de acolo, şi o iei înapoi acasă? Ce vei face ca să te asiguri că nu mai fuge, cu prima ocazie?

- Nu ştiu, a spus Joanna, şi i-am acordat câteva puncte pentru sinceritate. Sper că faptul că am ajuns până aici pentru ea, că am trecut prin atâtea pentru ea... va conta. Că o va face să vadă că ţin la ea, chiar dacă nu mă pricep prea bine să i-o arăt. Şi, dacă nu va aduce nimic în plus, măcar această experienţă va fi un lucru comun, despre care vom putea povesti. Mereu ne-a fost greu să comunicăm.

- Sau să ascultaţi. Fă-ţi timp pentru fata ta, Joanna. Nu vreau să mai fac o dată asta.

- Mi-am dat şi singură seama, a zis Joanna, cu o oarecare răceală. Mereu am crezut că fiica mea nu duce lipsă de nimic. Evident, m-am înşelat. Afacerile mele pot supravieţui şi fără mine o vreme. Şi, dacă nu pot, la naiba cu ele. Sunt lucruri mai importante.

Am încuviinţat şi am zâmbit, şi, după un moment, Joanna mi-a întors zâmbetul. Nu avea să fie chiar atât de simplu sau de uşor, şi amândoi ştiam asta, dar, atunci când ai admis că o problemă există, eşti deja la jumătatea drumului către soluţionarea ei. Eram mulţumit de cât de departe ajunsese. Speram doar să poată rezista până la sfârşit. Am sorbit din Cola pentru o vreme. „Fifth Dimension" a terminat „Aquarius" şi a trecut direct la „Let the Sun Shine"

- Viitorul acela în care am ajuns, a spus Joanna, după un timp. Poate că nu este *viitorul,* dar a fost totuşi înspăimântător. Cum poţi fi *tu* oare responsabil de distrugerea întregii lumi? Eşti chiar atât de puternic?

- Nu, am spus eu. Cel puţin, nu acum. Trebuie că e legat de ceea ce am moştenit sau voi moşteni de la mama mea. Nu am cunoscut-o niciodată. Nu ştiu cine sau ce era cu adevărat. Nimeni nu ştie. Tatăl meu a aflat şi adevărul l-a făcut să se înece în băutură. Şi era un om învăţat cu cele mai rele excese din Zona Întunecată.

- Ce făcea aici? a întrebat Joanna.

- Lucra pentru Autorităţi. Cei care ne veghează, fie că ne place, fie că nu. După moartea tatălui meu, am răscolit printre hârtiile lui. Speram să găsesc vreun testament, vreun mesaj sau măcar o explicaţie, ceva care să mă ajute să înţeleg. Aveam zece ani şi credeam încă în răspunsuri clare. Dar nu erau decât nişte hârtii bune de aruncat. Nici un jurnal, nici o scrisoare, nici o fotografie cu el şi mama. Nici măcar una de la nuntă. Cred că le-a distrus pe toate. Şi puţinii oameni care îi cunoscuseră pe părinţii mei au dispărut cu mult timp în urmă. Atraşi de… multe lucruri. Nici unul dintre ei nu a apărut la înmormântarea lui.

În decursul anilor, oamenii au emis tot felul de teorii despre cine şi ce ar fi putut fi mama mea, cu adevărat. De ce a apărut de nicăieri, s-a căsătorit cu tatăl meu, m-a făcut pe mine şi apoi a dispărut. Şi de ce nu m-a luat cu ea. Dar nimeni nu a reuşit să dovedească vreodată că aş avea ceva extraordinar, cu excepţia darului meu. Şi darurile sunt la fel de obişnuite ca pistruii pe care îi au băieţii şi fetele din Zona Întunecată.

Joanna s-a încruntat brusc.

- În tren, când veneam, Capricioasele Surori ale Roiului ţi-au recunoscut numele. S-au retras, preferând să nu te deranjeze. Şi te-au rugat să nu le uiţi, când vei fi intrat în regatul tău.

M-a făcut să zâmbesc.

- Posibil ca asta să nu însemne nimic. În Zona Întunecată nu poţi fi sigur ce răţuşcă urâtă o să ajungă o lebădă frumoasă sau chiar un phoenix. Aşa că, dacă ai un pic de minte, te fereşti de riscuri şi pariezi pe cât mai mulţi cai posibil. Şi nu-ţi faci duşmani dacă nu trebuie.

Joanna s-a aplecat înainte, peste masa din plastic, împingând deoparte sticla de Cola, pentru a se putea uita la mine şi mai dur.

- Şi mai vrei încă să porneşti în căutarea mamei tale, acum, că ştii ce se va alege de lume dacă o găseşti?

- E un avertisment al naibii de puternic, nu-i aşa? Mi-a dat mult de gândit, cu siguranţă.

- Nu e un răspuns.

- Ştiu. Uite, nici n-aveam de gând să rămân aici, în Zona Întunecată, după ce soluţionam cazul. Am plecat din balamucul ăsta acum cinci ani, din motive întemeiate, şi nici unul dintre ele nu s-a schimbat. Dar, tot mai mult, locul ăsta periculos şi înfricoşător mi se pare acasă. Ca şi cum aici e locul meu. În lumea ta obişnuită, sigură şi sănătoasă, nu mi-am găsit locul. Măcar aici am impresia că pot face ceva bun pentru clienţii mei. Că aici… pot schimba ceva.

- Cum să nu, a spus Joanna. Cu siguranţă ai putea schimba ceva aici.

M-am uitat la ea cât de calm am putut.

- Tot ceea ce pot spune este asta - nu-mi pasă chiar atât de mult de mama, încât să risc să produc viitorul pe care l-am văzut amândoi.

- Dar viitorul se poate schimba.

- Da, se poate. În Zona Întunecată se poate orice. Bea-ţi Cola, Joanna, şi încearcă să nu-ţi faci griji.

„Crazy World" a lui Arthur Brown tocmai cânta tare „Fire", când Joanna a reuşit să se calmeze suficient ca să pună o altă întrebare.

- Vreau să fii sincer cu mine, John. Crezi că Cathy este încă în viaţă?

- Nu am nici un motiv să cred că nu ar fi, am spus eu, cinstit. Ştim că era în viaţă cu puţin timp în urmă. Ultima imagine pe care a detectat-o darul meu nu era mai veche de câteva zile. Ştim că Cineva sau Ceva a chemat-o în Zona Întunecată, dar nu avem nici o dovadă clară că persoana sau lucrul respectiv ar vrea să-i facă rău. Nici că nu ar vrea să-i facă, dar, atunci când bâjbâi pe întuneric, e mai bine să fii optimist. Şi, până acum, nu am simţit nici o ameninţare şi nici un pericol iminent. Trebuie să pornim de la presupunerea că e încă în viaţă. Nu trebuie… să ne pierdem speranţa.

- Speranţa? Aici, în Zona Întunecată?

- Mai ales aici, am spus eu.

De data asta, eu am fost cel care şi-a pus mâna peste mâinile ei. Mâinile noastre se simţeau bine împreună, natural.

- O să fac tot ce pot pentru tine, Joanna. Nu o să mă dau bătut, cât timp mai există o urmă de speranţă.

- Ştiu, a spus Joanna. Ai un suflet bun, John Taylor.

Ne-am privit în ochi mai multă vreme, şi zâmbeam amândoi. Credeam unul în celălalt, chiar dacă nu eram prea siguri de noi înşine. Ştiam că nu e o idee bună. *Nu te implica într-o relaţie intimă cu un client.* Aşa scrie, cu litere mari, pe prima pagină din manualul *Cum să fii detectiv particular.* Exact lângă *Obţine un avans cât mai mare, în cazul în care cecul nu mai vine* şi *Nu căuta Şoimul Maltez, că-ţi vei plânge în pumni.* Nu sunt prost. L-am citit pe Raymond Chandler. Dar, în acel moment, nu îmi păsa. Am făcut un ultim efort, de dragul sufletului meu.

- Nu e prea târziu ca să te retragi, am spus eu. Ai trecut prin destule. Rămâi pe loc şi lasă-mă pe mine să mă duc pe strada Blaiston. Vei fi în siguranţă aici.

- Nu, a spus imediat Joanna, retrăgându-şi mâinile. Trebuie să fac asta. Trebuie să fiu acolo, când afli… ce s-a întâmplat cu fiica mea. Trebuie să ştiu adevărul, şi ea trebuie să ştie… că mi-a păsat suficient ca să vin eu însămi. La naiba, John, mi-am câştigat dreptul de a fi acolo.

- Da, am spus eu, încet, mândru de ea. Aşa este.

- John Taylor, pe onoarea mea, a spus o voce rece şi vioaie. Nu mi-a venit să cred când mi s-a spus că te-ai întors. Credeam că eşti mai înţelept, Taylor.

Cunoşteam vocea şi m-am întors tacticos. Nu mulţi oameni se pot apropia de mine pe nesimţite. În spatele meu era Walker, cu figura lui impozantă şi formală. O imagine perfectă a citadinului, descurcăreţ şi stilat şi sofisticat. Arătos, deşi cam masiv, cu ochi reci şi zâmbet rece şi un suflet şi mai rece. Trebuie că mergea pe 50 de ani, dar tot nu ai fi pariat pe adversar. Oamenii ca Walker nu îmbătrânesc. Doar devin şi mai meschini. Costumul lui avea o croială fină, şi a dus un deget la pălăria sa melon, cu mult farmec, pentru a o saluta pe Joanna. M-am uitat fix la el.

- De unde ai ştiut cum să mă găseşti, Walker? Nici eu n-am ştiut că mă voi opri pe aici decât cu câteva minute în urmă.

- Ştiu unde este toată lumea, Taylor. Ar trebui să ţii minte asta.

- John, cine este... omul ăsta? a întrebat Joanna, şi aş fi putut-o binecuvânta pentru indiferenţa din vocea ei.

- Poate că ar trebui să mă prezinţi clientei tale, a spus Walker. N-aş vrea să pornim greşit.

- Îţi stă strâmb cravata, a spus Joanna, şi aş fi putut-o săruta.

- El este Walker, am spus eu. Nu ştie nimeni dacă are şi un prenume. Probabil că nici măcar soţia lui. Absolvent de Eton şi de Guards, ca şi cei de felul lui. Menţionat în rapoartele oficiale ca fiind viclean, perfid şi mai periculos decât un rechin într-o piscină. Walker reprezintă Autorităţile, aici, în Zona Întunecată. Nu-l întreba care Autorităţi, pentru că nu-ţi va răspunde. Tot ceea ce contează este că se poate dispensa de tine sau de mine sau de oricine altcineva fără avertisment, fără nici o garanţie că vom mai fi văzuţi vreodată. Decât dacă îi suntem de folos la ceva. Joacă zaruri cu vieţile oamenilor, doar ca să-şi păstreze preţiosul său statu-quo.

- Păstrez echilibrul, a spus Walker, măturând un fir invizibil de praf de pe mâneca sa impecabilă. Pentru că cineva trebuie să o facă.

- Nimeni nu ştie cui îi raportează Walker sau de la cine primeşte ordine, am continuat eu. De la Guvern, de la Biserică sau de la Armată. Dar, în caz de urgenţă, poate apela la orice forţă vrea, şi acestea îi sar mereu în ajutor. Cuvântul lui e lege, şi o pune în aplicare prin orice mijloace este necesar. Mereu îmbrăcat fără cusur, fermecător într-un fel nemilos şi niciodată, dar niciodată, de încredere. Nimeni nu îl vede venind. Nu ştii niciodată când va ieşi din umbră cu un zâmbet şi o remarcă zeflemitoare, să liniştească sau să agite apele.

Ştie cum să obţină un răspuns. Nu mulţi îl pot refuza. Se spune că, odată, a făcut un cadavru să se ridice de pe masa de autopsie şi să vorbească cu el.

- Mă flatezi, a spus Walker.

- Observi că nu neagă. Walker poate invoca puteri şi stăpâniri şi le poate supune voinţei sale. Are putere, şi nu poate fi tras la răspundere. Este lipsit de scrupule. Într-un loc în care Lumina şi întunericul nu sunt doar nişte simple aforisme, Walker continuă să fie gri. Ca orice funcţionar public de încredere.

- E vorba de îndatoriri şi responsabilităţi, Taylor, a spus Walker. N-ai cum să înţelegi.

- Walker nu-i apreciază pe cei ca mine, am spus eu, zâmbind cu răceală. Vagabonzi, indivizi care insistă să fie stăpânii propriului lor destin şi ai propriului lor suflet. Crede că înnoroim apele. Rar îl vezi printre oameni, ca

acum. Îi place mai mult să stea în umbră, ca să nu fie văzut acţionând. Pentru el poate lucra oricine, cu voie sau fără voie, făcându-i jocul, ca Walker să nu trebuiască să se murdărească pe mâini. Şi, desigur, dacă unul dintre agenţii săi neoficiali este ucis pe parcurs, se găseşte întotdeauna cineva care să-i ocupe locul. Pentru Walker scopul scuză întotdeauna mijloacele, pentru că scopul ţine Zona Întunecată şi locuitorii săi departe de lumea care ne înconjoară.

Walker şi-a înclinat uşor capul, ca şi cum ar fi aşteptat aplauze.

- Atât de mult îmi place când mă prezinţi, Taylor. O faci mult mai bine decât mine.

- Se spune că îi rezolvă pe oameni, am spus eu.

Cuvintele îmi ieşeau mai repede acum, pe măsură ce mânia îmi creştea.

- Când crede de cuviinţă, aruncă pe cineva în groapa leilor. Lumea se teme de el, uneori îl admiră, şi practic, toţi cei din Zona Întunecată au încercat să îl omoare, într-un moment sau altul. La sfârşitul zilei, merge acasă, la soţie şi copii, în lumea de afară, şi uită totul despre Zona Întunecată. Noi suntem doar o slujbă pentru el. Personal, cred că consideră locul ăsta blestemat un spectacol de monstruozităţi, hidoase şi periculoase, plin de lucruri care muşcă. Ar bombarda Zona Întunecată şi ne-ar distruge pe toţi, dacă ar putea scăpa nepedepsit. Dar nu o face, pentru că misterioşii săi stăpâni nu îl lasă. Pentru că ei, şi cei ca ei, au nevoie de un loc unde să poată juca jocurile pe care nu le pot juca în altă parte, unde să se poată afunda în plăcerile groaznice despre care nu pot vorbi în lumea obişnuită.

Acesta este Walker, Joanna. Să nu ai încredere în el.

- Ce nedrept, a murmurat Walker.

Şi-a tras un scaun şi s-a aşezat la masa noastră, la jumătatea distanţei dintre mine şi Joanna. Şi-a încrucişat elegant picioarele şi şi-a împreunat mâinile pe masa din faţa lui. În jurul nostru, conversaţiile s-au reluat, de îndată ce lumea şi-a dat seama că Walker nu venise după nici unul dintre ei. S-a aplecat înainte, peste masă, şi, deşi nu vroiam, m-am aplecat şi eu, ca să aud ce avea de spus. Dacă atenţia lui Walker fusese atrasă de mine şi de cazul meu, situaţia trebuia să fie şi mai gravă decât credeam.

- Pe strada Blaiston au început să dispară oameni, a spus Walker, scurt. A durat ceva până să ne dăm seama de asta, pentru că era vorba despre oameni cărora nu le duce nimeni dorul. Cei fără adăpost, cerşetorii, beţivii şi dependenţii de droguri. Gunoiul obişnuit al străzilor. Şi, chiar şi după ce situaţia a devenit clară, nu am avut de ce să intervin, în fond, nimănui nu-i păsa. Sau, cel puţin, nimănui important. Zona chiar părea că se îmbunătăţeşte. Prin definiţie, oricine aterizează voit pe strada Blaiston a ales deja să renunţe la umanitate. Dar, recent... mai mulţi oameni importanţi au ajuns pe strada Blaiston şi au dispărut. Aşa că mi s-a cerut de Sus să investighez problema.

- Stai aşa.

I-am aruncat lui Walker cea mai dură privire posibilă.

- Ce căutau *oamenii ăştia importanţi* într-o groapă de gunoi ca strada Blaiston?

- Mai nimic, a spus Walker.

Dacă privirea mea îl deranja, o ascundea foarte bine.

- Nici unul nu avea ce să caute acolo. Pe strada Blaiston nu există atracţii sau tentaţii care să îl facă pe un om normal şi raţional să se apuce să bată mahalalele. Se pare că au fost chemaţi, poate chiar somaţi să se

ducă acolo, de forţe sau indivizi necunoscuţi. Însă, dacă în Zona Întunecată ar fi apărut ceva atât de puternic, ar fi trebuit să îi simţim de mult prezenţa. Doar dacă nu se ascunde de noi. Ceea ce, strict vorbind, pare imposibil. Aşadar, mister. Şi ştii cât de mult urăsc misterele, Taylor. Mă gândeam ce să fac când am auzit că ai revenit în Zona Întunecată. Şi apoi totul s-a potrivit. Înţeleg că eşti pe urmele unei fugare.

- Fata doamnei aici de faţă, am spus eu.

Walker şi-a înclinat din nou capul spre Joanna.

- Şi darul tău ţi-a arătat că ar fi pe strada Blaiston?

- Da.

- Şi ai motive să crezi că a fost chemată acolo?

- Nu neapărat împotriva voinţei ei.

Walker a făcut un gest vag de respingere cu mâna lui elegantă.

- Atunci ai 12 ore, Taylor, ca să descoperi secretele de pe strada Blaiston şi să faci tot ceea ce este necesar pentru a restabili echilibrul. Dacă dai greş, nu voi avea altă opţiune decât să revin la planul meu original şi să distrug strada cu totul, cu tot ce conţine, o dată pentru totdeauna.

- Nu poţi face asta! a zis Joanna. Nu câtă vreme Cathy a mea este încă acolo!

- Ba poate, am spus eu. A mai făcut-o. Walker a fost mereu un fan înfocat al opţiunii pământ pârjolit. Şi nu l-ar deranja nici cât negru sub unghie dacă ar sacrifica şi câţiva nevinovaţi între timp. Walker nu crede în nevinovăţia nimănui. În plus, implicându-mă pe mine, nu trebuie să-l pună în pericol pe vreunul dintre oamenii lui.

- Exact, a spus Walker.

S-a ridicat graţios, verificând ora pe un ceas aurit, de modă veche, cu lănţişor, scos din buzunarul vestei.

- 12 ore, Taylor, şi nici un minut în plus.

A pus ceasul înapoi în buzunar şi s-a uitat la mine gânditor.

- Un ultim avertisment. Nu uita… că nimic nu este ceea ce pare a fi, în Zona Întunecată. Nu mi-ar plăcea să cred că ai lipsit atât de mult timp, încât ai uitat regula aceasta.

A ezitat, şi pentru o clipă am crezut că va mai spune ceva, dar apoi chelneriţă noastră s-a întors cu trenciul meu proaspăt spălat, şi clipa a trecut. Walker a zâmbit tolerant, în timp ce chelneriţă desfăcea haina fără pată, ca să-mi dau cu părerea.

- Foarte drăguţ, Taylor. Foarte retro. Acum trebuie să plec, să-mi văd de treburi. Am atâtea de făcut, şi atâţia cărora să le-o fac. Bine ai revenit, Taylor. Să nu dai greş.

Se pregătea să plece când l-am oprit cu o remarcă.

- Walker, tu ai fost prieten cu tatăl meu.

S-a uitat din nou la mine.

- Da, John, am fost.

- Ai reuşit să afli ce era mama mea?

- Nu, a spus el. Niciodată. Dar, dacă o s-o găsesc vreodată, o s-o fac să-mi spună. Înainte s-o ucid.

A zâmbit scurt, şi-a dus degetele la pălăria sa melon şi a părăsit cafeneaua. Nimeni nu l-a privit plecând, dar murmurul vocilor a devenit mai intens după ce uşa s-a închis în urma lui.

- Ce treabă ai cu el? a spus Joanna, într-un final. De ce i-ai permis să-ţi vorbească aşa?

- Walker? La naiba, l-aş lăsa să-şi facă nevoile pe pantofii mei, dacă ar vrea.

- Nu te-am văzut cedând în faţa nimănui, de când suntem aici, a spus Joanna. De ce e atât de special?

- Walker e diferit, am spus eu. Nimeni nu se pune cu el. Nu din cauza a cine este, ci din cauza celor pe care îi reprezintă.

- Autorităţile?

- Da. Unele întrebări sunt înspăimântătoare tocmai fiindcă nu au răspuns.

- Dar cine îi păzeşte pe gardieni? a spus Joanna. Cine veghează ca Autorităţile să fie mereu cinstite?

- Deja dăm în ambiguităţi filozofice, am spus eu. Şi nu avem timp pentru aşa ceva. Termină-ţi Cola şi hai să mergem să vizităm strada Blaiston.

- Era şi timpul! a spus Joanna. Şi a înghiţit restul de Cola cu gheaţă atât de repede, încât cred că a apucat-o durerea de cap.

NOUĂ - O casă pe strada Blaiston

Strada Blaiston este desprinsă parcă dintr-un decor de nicăieri. Case sărăcăcioase pe o stradă sărăcăcioasă, unde toate felinarele au fost sparte, pentru că locuitorii se simt mai în largul lor pe întuneric. Poate că aşa nu sunt nevoiţi să vadă cât de mult au decăzut. Puteam practic simţi şobolanii care fugeau din calea noastră, în timp ce o conduceam pe Joanna pe stradă, dar, în rest, locul era aproape nefiresc de liniştit şi de tăcut. Peste tot erau grămezi de gunoi în stare de putrefacţie, şi fiecare părticică a zidurilor murdare de piatră era acoperită cu obscenităţi în stil graffiti. Întregul loc mirosea a ruină - materială, emoţională şi spirituală. Geamurile lipseau de peste tot, şi ochiurile erau peticite cu carton sau cu hârtie sau lăsate goale. Mizerie peste tot, de la animalele care îşi marcaseră teritoriul sau de la oamenii cărora nu le mai păsa de nimic. Casele erau aliniate pe două rânduri de locuinţe vechi, neglijate şi urâte, care probabil că s-ar fi prăbuşit dacă nu s-ar fi susţinut una pe cealaltă.

Poate că Walker avea dreptate. Aruncarea unei bombe ar fi făcut un mare bine societăţii civile.

Şi totuşi... ceva era straniu. Mai mult decât de obicei. Strada era nefiresc de goală, părăsită, abandonată. Nu era nici un om fără adăpost ghemuit pe vreun prag sau sub vreo scară de incendiu lăsată în jos. Nici un cerşetor sau bandit, nici un suflet disperat care să încerce să cumpere sau să vândă ceva.

Nici măcar o faţă care să se uite pe fereastră. De obicei, strada Blaiston fierbea de viaţă, ca şi viermii într-o rană deschisă. Puteam auzi zgomotul traficului şi al oamenilor de pe străzile adiacente, dar sunetele erau surde, ciudat de departe, ca şi cum ar fi venit din altă dimensiune.

- Unde dracu' e toată lumea? a întrebat Joanna, încet.

- Bună întrebare, am spus eu. Şi nu cred că o să ne placă răspunsul, când îl vom afla. Aş vrea să cred că au fugit cu toţii, dar... am impresia că nu au fost chiar atât de norocoşi. Nu cred că a plecat cineva de aici în viaţă. Ceva rău s-a întâmplat. Şi încă se întâmplă.

Joanna s-a uitat în jur şi a fost scuturată de un fior.

- Ce Dumnezeu ar fi putut-o chema pe Cathy într-un loc ca ăsta?

- Hai să vedem, am spus eu, şi mi-am deschis din nou ochiul secret. Darul meu era slăbit, şi eu la fel, dar eram acum atât de aproape, că a fost suficient de puternic încât să-mi arate fantoma lui Cathy ţopăind pe stradă, aprinsă din interior de propriile ei emoţii. Nu mai văzusem niciodată o fiinţă atât de fericită. S-a dus la o anumită casă, care nu arăta cu nimic diferită de celelalte, şi s-a oprit în faţa ei, studiind-o solemn, cu ochi mari de copil. Uşa s-a deschis încet şi ea a urcat în fugă scările de piatră, dispărând în întunericul de dincolo de ea şi zâmbind larg tot timpul, de parcă se ducea la cea mai grozavă petrecere din lume. Apoi, uşa s-a închis în urma ei şi gata. Ajunsesem la finalul călătoriei. Nu se ştie din ce motiv, Cathy nu a mai ieşit din casa aia. Am prins-o pe Joanna de mână şi am reînviat fantoma, ca s-o poată vedea şi ea.

- Am găsit-o! a spus Joanna, strângându-mă de mână atât de tare, că m-a durut. E aici!

- A fost aici, am spus eu, eliberându-mi mâna. Lasă-mă să verific casa, înainte de a merge mai departe, să vedem ce ne poate spune darul meu despre chiriaşii vechi şi noi.

Ne-am dus direct la casă şi ne-am oprit la baza scărilor murdare din piatră, care duceau la uşa scorojită. Cărămizi şi mortar vechi, ferestre unsuroase şi nici un semn de viaţă. Uşa părea destul de şubredă. Nu cred că mi-ar fi rezistat dacă aş fi vrut să intru, dar eram în Zona Întunecată, aşa că nu ştiai niciodată... Mi-am activat darul şi m-am concentrat asupra casei, şi, fără să vreau, am scos un sunet brusc, de uimire. În faţa mea nu era nici o casă. Nici o istorie, nici o emoţie, nici o amintire, nici cea mai mică urmă de prezenţă. Din punctul de vedere al darului meu, stăteam în faţa unui loc gol. Nu era nici o casă acolo, şi nici nu fusese vreodată.

Am apucat-o din nou de mână pe Joanna, ca să poată vedea ce nu vedeam eu, şi ea a tresărit ca şi mine.

- Nu înţeleg. Unde a dispărut casa?

- Nu a dispărut nicăieri, am spus eu. Din câte îmi pot da seama, aici nu a fost niciodată o casă.

I-am eliberat mâna şi mi-am închis darul, şi casa era din nou acolo, în faţa mea. Mare cât o zi de post şi de două ori mai urâtă.

- E o altă fantomă? a întrebat Joanna. Ca şi cafeneaua?

- Nu. Mi-aş da seama, dacă ar fi aşa. E solidă. Are prezenţă fizică. Am văzut-o pe Cathy intrând. Ceva de aici... se joacă cu noi. Îşi ascunde adevărata natură.

- Ceva din casă?

- Posibil. Ceea ce înseamnă că singurul mod de a primi un răspuns este să forţăm intrarea şi să vedem. O casă... care nu este doar o casă. Mă întreb ce este?

- Nu mă interesează deloc ce este, a zis Joanna, aprinsă. Tot ceea ce contează este să o găsesc pe Cathy a mea şi să o scot naibii de aici.

Am prins-o de braţ, ca s-o opresc să urce scările. Faţa îi era atât de emoţionată, la gândul că se găsea atât de aproape de finalul călătoriei, şi braţul îi tremura. S-a uitat la mine furioasă, în momentul în care am oprit-o, şi i-am vorbit calm şi liniştitor.

- Nu o vom ajuta pe Cathy dacă ne aruncăm cu capul înainte într-o capcană. Nu obişnuiesc să mă avânt orbeşte în situaţii ciudate.

- Ce bine, atunci, că sunt aici, a spus Suzie Armă-de-Foc.

M-am întors brusc, şi ea stătea pe stradă, în spatele meu. Suzie Armă-de-Foc, zâmbind uşor mulţumită de sine. Vârful puştii ei de vânătoare

pneumatice, învelită într-o husă, i se zărea de deasupra umărului acoperit cu o haină de piele. M-am uitat fix la ea.

- Mai întâi Walker, şi acum tu. Îmi aduc încă aminte de vremurile în care oamenii nu se puteau furişa pe la spatele meu chiar atât de uşor.

- Îmbătrâneşti, Taylor, a spus Suzie. Te ramoleşti. Ai găsit ceva în care să trag?

- Poate, am spus eu.

I-am arătat casa din faţa noastră.

- Fugara noastră e înăuntru. Doar că darul meu îmi spune că este ceva anormal legat de locul ăsta.

Suzie a pufnit.

- Nu arată a nu ştiu ce. Să-i dăm bătaie. Intru eu prima, dacă eşti îngrijorat.

- Nu de data asta, Suzie, am spus eu. Am un presentiment legat de casa asta.

- Tu mereu ai presentimente.

- Şi, de obicei, am dreptate.

- Adevărat.

Am urcat încet treptele de piatră. Nu era nimeni în jur, dar puteam simţi presiunea unor priviri. Suzie a venit lângă mine ca şi cum nu aş fi fost niciodată plecat, ca şi cum acela era locul ei, cu puşca de vânătoare deja pregătită. Joanna ne urma, puţin deranjată de faptul că fusese împinsă în spate de prezenţa lui Suzie. Zgomotul făcut de paşii noştri pe treptele de piatră a părut nefiresc de puternic şi de apăsător, dar nu conta. Orice ne aştepta în casa care nu era doar o casă, ştia că suntem acolo. M-am oprit în faţa uşii. Nu era nici o sonerie. Nici un ciocănaş şi nici o cutie poştală. Am bătut în uşă cu pumnul, şi lemnul a părut că cedează tot mai mult cu fiecare lovitură, de parcă ar fi fost putred. Sunetul bătăilor mele era nefiresc de moale, de atenuat. Nu mi-a răspuns nimeni.

- Vrei să zbor încuietoarea? a întrebat Suzie.

Am încercat clanţa, şi aceasta s-a rotit cu uşurinţă. Metalul decolorat al butonului era neplăcut de cald şi de umed la atingere. Mi-am şters bine mâna de pulpana hainei şi am deschis uşa cu vârful pantofului. S-a dat înapoi cu uşurinţă. Înăuntru domnea un întuneric de nepătruns şi nu se auzea nici un zgomot. Joanna mi s-a alăturat, uitându-se cu înflăcărare în întuneric. A deschis gura ca şi cum ar fi vrut s-o strige pe Cathy, dar am oprit-o. S-a uitat din nou fix la mine. Nu mai avea răbdare. Simţeam asta. Suzie a scos o lanternă dintr-un buzunar ascuns, a aprins-o şi mi-a înmânat-o. I-am mulţumit înclinând capul şi am plimbat fasciculul de lumină înainte şi înapoi, în holul de dinaintea mea. Aproape că nu se vedea nimic, dar holul părea lung şi larg şi gol. Am înaintat încet, iar Joanna şi Suzie m-au urmat.

Odată ce am intrat cu totul, uşa s-a închis în urma noastră din proprie voinţă, şi nici unul dintre noi nu a fost surprins.

ZECE - În stomacul bestiei

Casa era întunecoasă şi goală, foarte tăcută şi nefiresc de liniştită. Era ca şi cum ai fi pătruns într-o gaură în lume. Ca şi cum ceva îşi ţinea răsuflarea, aşteptând să vadă ce aveam să facem în continuare. Muşchii

dorsali şi cei abdominali mi s-au încordat, pe măsură ce înaintam cu precauţie pe holul larg, anticipând un atac care nu mai venea. Pericolele mă păşteau la tot pasul, dar nu ştiam despre ce ar fi putut fi vorba, şi nici nu puteam spune din ce direcţie ar fi putut veni. Nu mă simţisem atât de agitat nici măcar în Găurile timpului din viitor. Dar sunt capcane pe care pur şi simplu nu ai cum să le eviţi, dacă vrei să ajungi acolo unde trebuie.

În jurul meu dansau umbre neregulate, pe măsură ce mişcăm fasciculul lanternei înainte şi înapoi. Cu toate că era puternică, lumina nu reuşea să disipeze prea mult întunericul. Am putut distinge holul din faţa mea, două uşi care duceau la dreapta şi un rând de scări la stânga, care duceau la etajul superior. Lucruri normale, obişnuite, transformate în ceva sinistru de atmosfera pe care o degajau. Nu era un loc sănătos. Nu pentru trei omuleţi care orbecăiau prin întuneric. Aerul era greu şi apăsător, fierbinte şi umed, ca şi căldura artificială a unei sere, unde tot felul de chestii mari şi cărnoase sunt aduse la viaţă, chestii care nu ar supravieţui altfel. Suzie înainta în tăcere lângă mine, uitându-se în jur. Şi-a ridicat puşca şi a pufnit puternic.

- Umed aici. Ca la tropice. Şi mirosul… cred că e de la descompunere…

- E o casă veche, am spus eu. Nu s-a mai îngrijit nimeni de ea de ani buni.

- Nu tipul ăla de descompunere. Miroase mai mult a… carne putredă.

Ne-am uitat unul la celălalt şi apoi ne-am continuat drumul. Ecoul paşilor noştri lenţi era răsfrânt de pereţii goi de ipsos. Nici o mobilă, nici un fel de instalaţie. Nici un covor şi nici un articol gospodăresc. Nici un desen, nici un poster şi nici un tablou sau calendar pe pereţi. Nimic care să arate că ar fi trăit vreodată cineva aici. Gândul părea plin de înţeles, deşi, pe moment, nu mi-am putut da seama în ce măsură. Doar ne aflam pe strada Blaiston. Oamenii nu veneau aici ca să ducă o viaţă de om…

- Ai observat podeaua? a zis Suzie, încet.

- Ce anume? am întrebat eu.

- E lipicioasă.

- Mulţumesc mult, a spus Joanna. Chiar nu vroiam să aflu asta. În clipa în care o să ies de aici o să-mi ard pantofii. Locul ăsta e *cuprins de boală.*

Venise din nou lângă mine, uitându-se aproape crispată în jur. Deşi părea mai mult… nerăbdătoare. Nu îi plăcea casa, dar era clar că ambianţa nu îi displăcea nici pe departe atât de mult cât îmi displăcea mie şi lui Suzie. Ceea ce era… ciudat. Am presupus că faptul că se afla, în sfârşit, atât de aproape de Cathy o făcuse să lase deoparte orice alt gând. Ne-am oprit în mijlocul holului şi ne-am uitat în jur. Suzie şi-a coborât puşca puţin, negăsind o ţintă către care să o îndrepte.

- Se pare că ultimii chiriaşi din maghernița asta şi-au luat zborul, şi au luat cu ei tot ce nu era ţintuit în cuie.

Am încuviinţat. Nu puteam spune nimic serios şi raţional, pentru moment. Eram tot mai agitat. Mă copleşea sentimentul că ne urmărea ceva, nişte ochi nevăzuţi şi neprietenoşi. Vroiam încontinuu să mă uit înapoi, convins că aveam să descopăr ceva groaznic în spatele meu, aşteptând momentul prielnic pentru atac, dar nu era nimeni acolo. Suzie şi-ar fi dat seama. Şi nu rezişti prea mult în Zona Întunecată dacă nu înveţi să-ţi controlezi instinctele.

O oglindă pe peretele de lângă mine mi-a atras atenţia. A durat o clipă până să-mi dau seama ce era ciudat la ea. Nu avea reflexie. Era doar o bucată de sticlă într-un cadru de lemn. Nu era deloc o oglindă.

În partea mea dreaptă erau două uşi, care dădeau în nişte camere. Uşi normale, fără nimic deosebit. M-am apropiat încet de cea mai apropiată şi Suzie m-a secondat imediat, cu puşca pregătită. Joanna a rămas puţin în spate. Am ascultat atent, cu urechea lipită de uşă, dar nu mi-am putut auzi decât respiraţia. Am rotit încet mânerul. Era umed în mâna mea, picura, ca şi cum transpirase de la căldură. Mi-am şters palma de pulpana hainei şi apoi am deschis uşa. *Vino în salonul meu, i-a spus păianjenul muştei.*

Uşa s-a deschis fără probleme. Balamalele nu au scos nici un sunet. Camera era într-un întuneric total. Am stat în prag şi mi-am plimbat lanterna prin încăpere. Întunericul părea că absoarbe lumina. Nici un mobilier, nici un corp de iluminat, nici o urmă sau articol personal. Părea mai mult un platou de filmare decât un cămin. Am revenit în hol şi am trecut la următoarea uşă. Cea de-a doua cameră era la fel ca prima.

- Orice s-ar fi întâmplat aici, cred că am ajuns prea târziu, a spus Suzie. Trebuie că cineva le-a zis că vin eu.

- Nu, am spus eu. Nu e asta. Ceva e încă aici. Doar că se ascunde de noi.

M-am îndreptat către baza scării. Nişte scânduri simple de lemn, cu nişte balustrade la fel de simple. Fără înflorituri, fără ornamentaţii. Fără zgârieturi şi fără urme de uzură. Putea fi veche sau nouă sau orice altceva. Aproape că părea neatinsă de mâini umane… Am strigat tare.

- Heiiii! E cineva acasă?

Aerul apăsător mi-a atenuat strigătul, făcându-l să pară şters şi slab. Şi apoi, de undeva de sus, de la etaj, s-a auzit o uşă închizându-se cu putere. Suzie şi Joanna s-au apropiat rapid de mine. Şi uşa s-a închis iar, şi iar, şi iar. Sunetul avea în el ceva premeditat şi oribil, aproape batjocoritor, de o violenţă clară, care era atât o ameninţare, cât şi o invitaţie. *Urcă şi vezi, dacă ai curajul.* Mi-am pus piciorul pe prima treaptă şi zgomotul a încetat imediat. Cumva ştia. M-am uitat la Suzie şi apoi la Joanna.

- E cineva acasă.

Joanna s-a repezit înainte, şi ar fi urcat nebuneşte scările, dacă nu aş fi prins-o de braţ şi nu aş fi oprit-o. S-a smuls, nervoasă, încercând să se elibereze, fără să se uite la mine, şi a trebuit să fac uz de toată forţa mea pentru a o reţine. I-am rostit numele de mai multe ori, tot mai tare, până când s-a întors către mine, respirând greu. Faţa îi era fierbinte şi roşie şi furioasă.

- Dă-mi drumul, ticălosule! Cathy e acolo, sus! Simt asta!

- Joanna, nu ştim *ce* e acolo, sus…

- Eu ştiu! Trebuie să mă duc la ea, are nevoie de mine! Dă-mi drumul…

Când şi-a dat seama că nu se putea elibera din strânsoare, Joanna a încercat să mă lovească peste faţă cu cealaltă mână. Degetele îi erau ca nişte gheare. Suzie a parat cu uşurinţă lovitura, prinzând încheietura Joannei atât de tare, încât cred că a durut-o. Joanna a mârâit şi i s-a opus. Suzie a strâns şi mai tare, răsucindu-i încheietura, şi Joanna a suspinat adânc şi a încetat să se mai zbată. S-a uitat mânioasă la Suzie, care i-a răspuns cu o privire rece.

- Nimeni nu are dreptul să-l lovească pe John în afară de mine, doamnă Barrett. Şi acum, fii cuminte sau vei simţi cum îţi rup oasele de la încheietură, unul câte unul.

- Uşurel, Suzie, am spus eu. Nu e obişnuită cu Zona Întunecată. Nu îşi dă seama de pericolele cu care este posibil să ne confruntăm.

Deşi ar fi trebuit să ştie, până acum.

- Atunci ar fi bine să înveţe repede, a spus Suzie. Nu îi permit să ne pună vieţile în pericol. Mai întâi o omor cu mâna mea.

- Clienţii morţi nu-şi plătesc facturile, i-am reamintit eu.

Suzie a pufnit şi i-a dat drumul Joannei, rămânând totuşi pe poziţii, gata să intervină din nou, la nevoie. I-am eliberat braţul Joannei. S-a uitat urât la amândoi, frecându-şi îmbufnată încheietura care pulsa. Am încercat din greu să par calm şi rezonabil.

- Nu te pierde cu firea tocmai acum, Joanna, când am ajuns atât de aproape. Ai avut încredere în mine până acum. Ai şi acum încredere că ştiu ce fac. Ne poate aştepta orice acolo sus, pe lângă Cathy, stând la pândă şi urmărindu-ne cum cădem în capcana-i iscusită. Vom acţiona cu grijă şi cu atenţie sau nu vom acţiona deloc. Ai înţeles?

Era bosumflată, cu ochii strălucitori şi aproape plini de ură.

- Nu înţelegi ce simt. Nu ştii nimic despre dragostea unei mame. E acolo, sus. Are nevoie de mine. Trebuie să mă duc la ea!

- Fie te controlezi, fie o pun pe Suzie să te târască până la uşa de la intrare şi să te arunce în stradă, am spus eu, nemişcat. Pentru propria ta siguranţă. Vorbesc serios, Joanna. După cum te comporţi acum, nu eşti numai o povară, ci şi un pericol pentru noi toţi. Ştiu că locul ăsta este... supărător, dar nu te poţi lăsa afectată în asemenea hal. Joanna, vino-ţi în fire. Parcă n-ai fi tu.

- Nu mă cunoşti deloc, John, a spus Joanna, dar vocea îi era mult mai calmă. Îmi pare rău. O să fiu cuminte. Doar că... sunt atât de aproape, încât simt că înnebunesc. Cathy e în pericol. Simt asta. Trebuie să mă duc la ea. Lasă-mă să rămân, John. O să fiu cuminte, promit.

Nici asta nu era Joanna pe care o ştiam, dar am acceptat fără tragere de inimă, punând totul pe seama influenţei pe care o avea casa asupra ei. Mă născusem în Zona Întunecată, şi casa asta blestemată deja încerca să mă zăpăcească. Am pus-o pe Joanna să respire adânc de câteva ori, şi mi s-a părut că îi este mai bine. Nu-mi plăcea ce efecte avea casa asupra ei. Joanna aceasta nebună, aproape ieşită din minţi, nu era deloc femeia pe care ajunsesem să o cunosc şi să o îndrăgesc. Nu se mai comportase niciodată aşa, nici măcar în Gaura în timp. Trebuie că era vina casei.

- Nu ar fi trebuit să o iei cu noi, John, a spus Suzie. Nu are ce căuta aici.

Vocea nu îi era foarte dură sau necruţătoare. Spunea adevărul după cum îl înţelegea ea, aşa cum făcea mereu.

Joanna a privit-o fix şi a izbucnit din nou cu furie.

- Nu-ţi pasă deloc ce i s-ar fi putut întâmpla fiicei mele! Eşti aici numai fiindcă te plătesc pentru asta!

- Normal, a spus Suzie, neclintită. Şi ai face bine să mă plăteşti la timp.

S-au sfidat o vreme, una înflăcărată, cealaltă rece, dar nu le-am acordat prea mare atenţie. Casa, aşa cum arăta, mă deruta. Mă gândeam neîncetat că îmi scăpa ceva. Ceva o chemase, ba chiar o somase pe Cathy să vină în locul ăsta, ca şi pe toţi *oamenii* aceia *importanţi* dispăruţi, de care îmi pomenise Walker, dar acum, că eram eu acolo, în inima misterului, *nu vedeam nimic.* Cu excepţia lucrului care se juca cu noi la etaj. Nimic în casă, nimic... Am început să urc scările, iar Suzie şi cu Joanna au încetat imediat să se mai certe, şi s-au grăbit să mă prindă din urmă, Suzie împingându-se să ajungă din nou lângă mine, cu puşca pregătită.

Uşa nu se mai trântea. Casa nu avea nici o reacţie. În momentul în care am ajuns la etaj, am descoperit şi mai mulţi pereţi goi, şi mai multe uşi care duceau undeva. Toate uşile erau bine închise. Suzie s-a uitat cu

precauţie în jur, căutând o ţintă, cu puşca mişcându-se după privirea ei. Joanna ardea de nerăbdare, şi mi-a luat câteva secunde să o fac să înţeleagă că eu şi cu Suzie îi înţelegeam punctul de vedere. M-am uitat la uşile închise şi acestea m-au privit cu îngâmfare. Suzie a ridicat brusc tonul.

- Mi se pare mie, sau aici e mai multă lumină?

M-am încruntat, dându-mi seama că puteam distinge mult mai uşor podeaua, chiar şi dincolo de fasciculul lanternei.

- Nu ţi se pare, Suzie. Întunericul pare că se disipează, deşi să fiu al naibii dacă ştiu de unde vine lumina…

M-am întrerupt şi m-am uitat la tavan. Atunci mi-am dat seama că nu era nici urmă de fire electrice, darmite de vreun bec. Ceea ce era… ciudat, chiar şi pe strada Blaiston.

- Tocmai mi-a trecut altceva prin cap, a zis Suzie. Un gând cam neliniştitor. Dacă afurisita asta de casă nu e aici, de fapt, pe ce stăm, acum? Plutim în aer, deasupra unui loc gol?

- Ai dreptate, am spus eu. Este un gând neliniştitor. Exact ce-mi lipsea acum. Stai aici până verific.

Dar, când am vrut să-mi trezesc darul, nu s-a întâmplat nimic. Ceva din exterior mi se înfăşurase în jurul capului, ceva impalpabil dar de neclintit, împiedicându-mă să-mi deschid ochiul secret, să văd lumea aşa cum era de fapt. M-am luptat cu el, cu ultimele puteri, dar nu am simţit nimic de care să mă agăţ. Am înjurat. Ce anume nu mă lăsa Ceva-ul ăla să văd, să înţeleg? Suzie s-a uitat mânioasă în jur, căutând cu disperare o ţintă pe care s-o atace.

- Ce vrei să faci, John? Să dărâmi toate uşile şi s-o iei pe rând? Să tragi în tot ce mişcă şi nu pare o fugară?

I-am făcut semn să păstreze tăcerea, ciulindu-mi urechile după sunetul pe care credeam că-l auzisem. Era acolo, slab, dar clar. Nu prea departe, în spatele uneia dintre uşile închise. Cineva chicotea. Ca un copil care are un secret. Am parcurs rapid coridorul, cu Joanna şi Suzie pe urmele mele, oprindu-mă ca să ascult la fiecare uşă, până când am găsit-o pe cea potrivită. Am încercat mânerul, şi acesta s-a rotit cu uşurinţă, ca o invitaţie. Am împins puţin uşa, şi apoi m-am dat înapoi. I-am indicat Joannei să stea aproape de mine, apoi i-am făcut semn cu capul lui Suzie. A rânjit scurt, a lovit uşa cu piciorul şi ne-am năpustit toţi trei în încăpere.

Era goală, la fel ca restul casei, cu excepţia faptului că o găsisem în sfârşit pe Cathy Barrett, întinsă pe podeaua simplă de lemn, în cealaltă parte a camerei, şi acoperită de sus până jos cu o haină de ploaie lungă şi murdară, aranjată sub bărbie ca o pătură. Nu a schiţat nici un gest ca să se ridice, în momentul în care aşa-zişii săi salvatori au intrat, doar ne-a zâmbit fericită, ca şi cum n-ar fi avut nici o grijă.

- Bună, a spus. Intraţi. Vă aşteptam, noi două.

M-am uitat atent în jur, dar era singură în cameră. Şi totuşi, spusese *noi.* Impresia că eram priviţi de ceva nevăzut era mult mai puternică aici. Lumina era şi ea mai intensă, deşi nu părea să vină de undeva. Cu cât studiam mai mult încăperea, cu atât îmi părea mai stranie. Nu avea ferestre, nu conţinea nimic, era nedefinită. Doar pereţii, o podea şi un tavan. O schiţă de cameră. Era ca şi cum casa simţea că nu mai trebuie să se prefacă, acum, că ajunseserăm până acolo. Am renunţat la lanternă şi am apucat-o strâns pe Joanna de braţ, pentru a mă asigura că nu pleacă de lângă mine. Nu a părut să observe asta, toată atenţia fiindu-i fixată

asupra fiicei ei, care nici măcar nu încercase să se ridice într-un cot, ca să ne poată privi mai uşor. M-am întrebat dacă se putea mişca.

Faţa ei sfrijită ne-a zâmbit la toţi trei, de sub gulerul hainei de ploaie. Aproape că nu am recunoscut-o. Slăbise foarte mult faţă de fotografia pe care mi-o arătase Joanna atunci, la birou, într-o altă lume. Oasele feţei îi ieşeau prin pielea întinsă şi cenuşie şi părul ei odată auriu atârna de-a lungul chipului supt în nişte şuviţe negre, soioase. Părea pe jumătate moartă de foame, cu ochii mari afundaţi în orbite. Arăta de parcă nu s-ar mai fi hrănit cum trebuie de luni de zile, nu numai de cele câteva săptămâni de când lipsea. M-am uitat la Joanna, întrebându-mă dacă am făcut bine crezând atât de uşor tot ceea ce îmi spusese. Dar nu, nu aveam dreptate. Darul meu mi-o arătase pe Cathy intrând în casa asta cu câteva zile în urmă, şi atunci nu arăta aşa.

Suzie s-a uitat în jur, ţinând strâns puşca de vânătoare pneumatică.

- Nu-mi miroase a bine, John. Ceva e putred aici.

- Ştiu, am spus eu. Simt asta. E casa.

- Ea e! a spus Joanna. Cathy a mea. E aici!

- Nu e numai ea aici, am spus eu. Suzie, stai cu ochii pe Joanna. Nu o lăsa să facă vreo prostie.

Am înaintat încet şi am îngenuncheat lângă Cathy. Mi s-a părut că podeaua de lemn a cedat uşor sub greutatea mea. Cathy mi-a zâmbit fericită, ca şi cum acela era singurul loc din lume unde şi-ar fi dorit să fie. De aproape, mirosea *rău,* ca şi cum era bolnavă de săptămâni întregi.

- Bună, Cathy, am spus eu. Mama ta m-a rugat să vin şi să te găsesc.

S-a gândit la vorbele mele o clipă, afişând încă zâmbetul acela teribil.

- De ce?

- Îşi făcea griji pentru tine.

- Nu şi-a făcut până acum.

Vocea îi era calmă, dar lipsită de expresie, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva ce se întâmplase cu mult timp în urmă.

- Avea afacerea ei, şi banii ei, şi iubiţii ei… Nu a avut niciodată nevoie de mine. Îi stăteam în cale. Acum sunt liberă. Sunt fericită aici. Am tot ce mi-am dorit vreodată.

Nu m-am uitat la camera goală.

- Cathy, am venit să te luăm de aici. Să te ducem înapoi acasă.

- Sunt acasă, a spus Cathy, cu faţa toată un zâmbet. Şi nu mă duceţi nicăieri. Casa nu o să vă lase.

Şi m-am prăbuşit pe podea, urlând, în momentul în care ceva uriaş şi întunecat şi chinuit de o foame sălbatică şi-a croit drum prin mintea mea, dezvăluindu-se în sfârşit.

M-a lovit simultan din toate părţile, zdrobindu-mi apărarea ca şi cum scuturile nici nu ar fi fost acolo. Era casa, şi era vie. Odată arătase altfel, şi poate că o va face din nou, dar acum era o casă. Şi se hrănea.

Mi-am scos-o din minte părticică cu părticică, scuturile mele reactivându-se unul câte unul, până când am reuşit să-mi adun gândurile, casa a dispărut şi în mintea mea nu am mai rămas decât eu. Doar efortul depus ar fi putut ucide pe oricine altcineva. Mi-am venit în fire, adunat ghem pe podea, lângă Cathy, tremurând din toate încheieturile. În tâmple îmi pulsa o durere afurisită, şi din nas îmi curgea sânge. Suzie îngenunchease lângă mine, cu o mână pe umărul meu, şi-mi striga ceva, dar nu o auzeam. Joanna rămăsese împietrită în prag, cu faţa albă. Cu obrazul lipit de lemnul podelei, mi-am dat seama cât de cald era. Cald şi

umed şi neobişnuit de fin. În adânc, în lemnul decolorat, am simţit ceva pulsând.

M-am ridicat în patru labe, Suzie ajutându-mă cu toate puterile ei. Podeaua era pătată de la sângele care îmi picura din nas. Am privit aproape fără nici o reacţie cum lemnul decolorat absorbea sângele, până când nu a mai rămas nici urmă din el. Ştiam acum ce se întâmpla. Ştiam în ce fel de capcană căzusem. Mi-am întins mâna şi am smuls haina care o acoperea pe Cathy, dezvăluind adevărul. Gol şi groaznic de atrofiat, trupul lui Cathy se topea încet în podeaua de lemn. Nici măcar nu mai puteam spune unde se termina pielea ei, şi unde începea cea a podelei.

UNSPREZECE - Cu cărţile pe masă

- E casa, am spus eu. E vie. Şi flămândă.

O puteam simţi peste tot în jurul meu acum, pulsând de viaţă străină, mugind triumfător la marginile minţii mele. Răzând de mine, acum, că nu mai trebuia să se ascundă. Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o pe Suzie, respirând greu, cu încheieturile albe de cât de tare strângea arma, singurul lucru cu care se putea cu adevărat înţelege. Ochii ei scrutau sălbatic încăperea, căutând cu disperare ceva pe care să îl lovească sau în care să tragă. Joanna stătea tăcută în prag, fără să se uite la Cathy. Faţa ei palidă era complet lipsită de expresie şi, atunci când privirea ei s-a încrucişat cu a mea, pentru o clipă, mi s-a părut că nu mă recunoaşte. M-am uitat din nou la Cathy.

- Spune-mi, am zis eu. Spune-mi, Cathy, de ce ai venit aici, în locul ăsta, din proprie voinţă?

- Casa m-a chemat, a spus ea, fericită. A deschis o uşă, şi eu am trecut prin ea, şi m-am trezit într-o lume cu totul nouă. Atât de strălucitoare şi de intensă, atât de *vie.* Ca şi cum ai trece de la un film alb-negru la unul color. Casa… avea nevoie de mine. Nimeni nu a avut vreodată nevoie de mine. Până acum. Era atât de bine. Şi aşa am ajuns aici, şi m-am oferit casei, şi acum… nu trebuie să îmi mai fac griji pentru nimic. Casa m-a făcut fericită, pentru prima dată în viaţă. Mă iubeşte. O să vă iubească şi pe voi.

Mi-am şters sângele care îmi curgea din nas cu dosul palmei, lăsând o dâră lungă şi stacojie.

- Te mănâncă, Cathy. Casa te înghite.

- Ştiu, a spus ea, extaziată. Nu e minunat? Mă va face o parte din ea. Mă va face parte din ceva mai mare, ceva mai important decât aş fi putut ajunge pe cont propriu. Şi nu va mai trebui să mă simt niciodată prost, nu va mai trebui să mă simt pierdută sau singură sau nefericită. Nu va mai trebui să-mi fac niciodată griji.

- Fiindcă vei fi moartă! Te minte, Cathy. Îţi spune ceea ce vrei să auzi. Atunci când casa mi-a atacat mintea, am putut-o vedea clar, în sfârşit, am putut vedea ce este cu adevărat. E înfometată. Doar atât. Şi tu nu eşti decât hrană, ca şi celelalte victime pe care le-a absorbit.

Cathy mi-a zâmbit, murind încet, fără să-i pese, pentru că afurisita de casă nu o lăsa să-i pese. Suzie a venit lângă mine şi m-a silit să mă ridic. M-a susţinut cu forţa ei până când picioarele mi s-au stabilizat şi s-a proţăpit drept în faţa mea.

- Spune-mi, John! Ce se întâmplă aici? Ce este de fapt casa asta?

Am respirat adânc. Nu m-a liniştit pe cât speram, dar măcar tremurăturile începeau să dispară. Ca de multe alte ori, în Zona Întunecată, aflasem în sfârşit adevărul, şi nu îmi era deloc pe plac.

- Casa este un prădător, am spus eu. Un lucru extraterestru, dintr-un loc extraterestru, cu mult în afara propriului nostru spaţiu, unde viaţa este înţeleasă complet diferit. Ia forma a ceea ce are nevoie să fie, copiază culoarea mediului înconjurător, se ascunde la vedere şi-şi cheamă prada cu o voce căreia nu i te poţi opune. Victimele sale sunt cei pierduţi şi singuri, cei pe care nu îi iubeşte nimeni şi cei de care nu-i pasă nimănui, oamenii fără căpătâi din oraş, de care nimănui nu-i este dor atunci când ajung aici, pe strada Blaiston. Casa îi cheamă, cu o voce în care nu poţi să nu ai încredere, pentru că îţi spune exact ceea ce vrei să auzi. A devorat chiar şi câţiva oameni aşa-zişi importanţi, oameni poate cam prea impresionabili. A fi important nu reprezintă neapărat o protecţie împotriva disperărilor secrete ale sufletului lăuntric.

- Rămâi la subiect, John, a spus Suzie, scuturându-mă de umăr. Casa îi momeşte pe oameni înăuntru, şi apoi?

- Şi apoi se hrăneşte cu ei, am spus eu. Îi usucă, absorbindu-i cu totul. Devine puternică hrănindu-se cu forţa lor, dându-le fericire atât cât rezistă, ca să nu încerce să scape. Ca să nu vrea nici măcar să scape.

- Cristoase, a spus Suzie, uitându-se la corpul atrofiat al lui Cathy. După cum arată puştoaica, e cam pe ducă. Păcat. Trebuie să plecăm de aici, John.

- Ce? am spus eu, fără să înţeleg sau poate fără să vreau să înţeleg.

- Nu mai putem face nimic, a spus Suzie, tern. Am ajuns prea târziu. Chiar dacă am putea-o elibera pe puştoaică din podea, are toate şansele să sângereze de moarte înainte să ajungem cu ea pe stradă. E deja condamnată. Aşa că hai să o lăsăm şi să ieşim naibii de aici cât mai putem. Până nu ne atacă afurisita asta de casă.

Am scuturat încet din cap.

- Nu pot face asta, Suzie. Nu o pot lăsa aici.

- Ascultă-mă, John. Nu mă interesează cauzele pierdute. Cazul ăsta este *închis.* Tot ceea ce mai putem face este să o scăpăm de chinuri, printr-o moarte rapidă, lipsind astfel casa de satisfacţia victoriei. Şi apoi să plecăm şi să ne întoarcem cu ceva explozibil puternic. Ia-o pe Joanna, eu o să mă ocup de puştoaică.

- Nu am venit până aici, doar ca s-o abandonez. O s-o iau cu noi!

- Nu pleacă nimeni, a spus Cathy. Nu pleacă nimeni nicăieri.

În spatele nostru, uşa a gemut puternic în cadrul ei. Suzie şi cu mine ne-am întors brusc, ca să vedem cum uşa se închide cu o bufnitură şi apoi dispare, şi cum muchiile sunt absorbite de peretele din jur. Culorile s-au estompat, şi, în câteva clipe, nu a mai rămas decât un perete nemarcat, neconturat, fără nici o urmă a existenţei uşii. Şi, peste tot în jurul nostru, cei patru pereţi ai încăperii s-au *increţit* brusc, dilatându-se şi contractându-se cu mişcări leneşe, greoaie, căpătând un aspect tot mai organic, mai moale şi mai umflat şi mai maleabil. Reţelele groase şi vineţii de vene s-au întins de-a lungul pereţilor, pulsând ritmic. Şi un ochi mare şi neuman s-a deschis în tavanul de deasupra noastră, rece şi străin, uitându-se la noile sale victime fără să clipească, ca un zeu antic, lipsit de orice sentiment. O strălucire fosforescentă, bolnăvicioasă emana din pereţi, şi brusc mi-am dat seama de unde venea lumina pe care o

văzusem. În aer plutea un miros nou, greu şi pătrunzător, de sânge şi fier şi substanţe chimice caustice.

- Nu pleacă nimeni nicăieri, a repetat Cathy. Nu aveţi unde să vă duceţi.

În vocea ei se împletea acum un alt glas, dur şi mulţumit şi inuman.

Suzie s-a îndreptat către locul în care fusese uşa, şi-a întors puşca şi a lovit cu patul în perete. Suprafaţa aceea groaznică, ce pulsa, a cedat uşor, dar nu s-a rupt şi nici măcar nu s-a fisurat. Suzie a lovit-o iar şi iar, mârâind din cauza efortului pe care îl făcea, fără nici un rezultat. S-a uitat fix la perete, respirând greu, şi apoi l-a lovit cu piciorul, frustrată. Vârful din piele al cizmei i s-a lipit de zid, şi a trebuit să facă uz de toată forţa pentru a şi-l elibera. O parte din el lipsea, deja absorbit. Din tavan picura un lichid întunecat, care se prelingea şi pe pereţi şi ieşea şi din podea. Suzie a şuierat brusc, de surpriză şi durere, în momentul în care o picătură a căzut pe mâna ei, şi aburi s-au ridicat din pielea scorojită.

- John, ce dracu' e asta? Ce se petrece?

- Sucuri gastrice, am spus eu. Ne aflăm în stomacul casei. Se pare că a hotărât că suntem prea periculoşi ca să ne absoarbă încet, ca pe Cathy. Nu vrea să ne savureze. O să ne transforme în supă. Suzie, fă-ne o ieşire. Dă o gaură prin peretele ăla.

Suzie a rânjit sălbatic.

- Credeam că nu mă mai rogi. Daţi-vă înapoi. O să împroşc puţin.

Şi-a îndreptat arma către peretele pe care fusese uşa şi a tras. Peretele a absorbit explozia, în punctul de impact în linie dreaptă apărând doar nişte unde care s-au dispersat lent către margine, ca atunci când arunci o piatră într-un iaz. Suzie a înjurat şi a încercat din nou, reîncărcând şi trăgând de mai multe ori, până când aerul dens a început să pută a cordită şi sunetul a devenit asurzitor. La fiecare împuşcătură, însă, undele dispăreau de pe peretele nemarcat. Suzie s-a întors către mine.

- Am dat de necaz, John. Şi nu te sfătuiesc să te uiţi, dar îţi ies aburi din pantofi.

- Normal, am spus eu. Casa nu face mofturi la mâncare.

Suzie s-a uitat la mine calm, aşteptând. Fără un duşman pe care să îl pocnească sau să-l împuşte, nu mai ştia ce să facă. Dar avea încredere că pot găsi o soluţie. Avusese mereu încredere în mine. Acesta era unul din motivele pentru care plecasem din Zona Întunecată. Mă săturasem să îmi dezamăgesc prietenii. M-am gândit şi m-am răzgândit. Trebuia să fie o scăpare. Nu mă întorsesem după atâţia ani, nu-mi croisem drum prin toată nebunia de acolo, doar ca să mor într-un stomac gigantic. Nu mă întorsesem ca să dau greş din nou. M-am uitat la Cathy, şi apoi la Joanna, care stătea încă tăcută lângă peretele viu. Nu scosese nici un cuvânt şi nu făcuse nici o mişcare de când casa îşi arătase adevărata natură. Faţa îi era ciudat de calmă, şi ochii îi priveau în gol. Nici măcar nu clipise atunci când Suzie deschisese focul lângă ea. Credeam că din cauza şocului.

- Joanna! am spus eu, tare. Vino aici şi vorbeşte cu fiica ta. Vezi dacă o poţi face să fie atentă la tine, ca să o separi de casă. Cred că am înţeles cum o putem elibera şi cum ne putem elibera, dar nu ştiu ce efect ar putea avea asupra ei... Joanna! Ascultă-mă!

Şi-a întors încet capul ca să se uite la mine, şi în ochi i-a apărut o urmă de groază, care m-a făcut să vreau să mă uit în altă parte.

- De ce vorbeşti cu ea despre mine? a întrebat Cathy.

- Pentru că am nevoie de ajutorul mamei tale pentru a face ceva, am spus eu.

- Dar aia nu e mama mea, a zis Cathy.

Cuvintele au părut să rezoneze la nesfârşit în încăperea liniştită, semnificaţia lor bruscă şi îngrozitoare făcând să-mi dispară orice alt gând din minte. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap să mă îndoiesc de cuvintele lui Cathy. Simţeam că îmi spusese adevărul, chiar dacă nu vroiam să-l aud. Atât de multe lucruri mărunte, fără sens, au căpătat brusc înţeles, într-un moment teribil de trezire. Joanna s-a uitat la mine şi în ochii ei se vedea o tristeţe calmă, resemnată. Vitalitatea o părăsise cu totul. Ca şi cum nu mai trebuia să se prefacă.

- Îmi pare rău, John, a spus ea, încet. Dar cred că totul s-a sfârşit acum. Misiunea mea s-a încheiat, acum, că eşti aici. Cred că am ţinut la tine... dar nu cred că sunt cine credeam că sunt...

Glasul ei s-a schimbat şi, prin el, am auzit vocea aceea dură şi străină, care vorbise prin Cathy.

- Sunt doar o momeală[8], una perfectă, creată şi programată ca să te ademenească în Zona Întunecată, ca ei să se poată... ocupa de tine.

- De ce? am întrebat eu, cu o voce aproape şoptită.

- Casa avea toate detaliile necesare - tipul ideal de client, tipul ideal de caz, tipul ideal de femeie pentru tine. Cineva care să treacă de toate barierele pentru a ţi se strecura în suflet, care să te facă să-ţi ignori instinctele, care să te conducă fără să te opui către sfârşitul tău. Nu a existat niciodată o Joanna Barrett - doar un rol de jucat, o funcţie de îndeplinit. Dar m-au creat prea perfect, John, şi, pentru o vreme, chiar şi eu am uitat ce sunt. Credeam că sunt o femeie reală, cu sentimente reale. Mi-a rămas destul din toate astea ca să-mi pară rău pentru ceea ce o să ţi se întâmple, dar... nu suficient ca să opresc totul.

- Nimic din ce am trăit nu a fost real? am spus.

- Numai tu ai fost real, John. Numai tu.

- Şi toate... astea? Toate astea au fost create numai pentru mine? Casa a fost chemată în Zona Întunecată, i s-a permis să vâneze, să ucidă pentru a se hrăni, doar ca să se ajungă la *mine*? De ce? Doar am părăsit Zona Întunecată! Nu mai reprezentam nici o ameninţare pentru nimeni! De ce să mă aducă înapoi acum?

- Întreab-o pe mama ta, a spus lucrul, cu vocea Joannei. Se pare că se întoarce. Şi tu eşti... un fir desprins care poate descâlci totul.

- Cine a făcut toate astea? am spus eu. Cine e în spatele la tot?

- Nu ştii? a zis Joanna. Şi faţa ei s-a topit lent, lăsând în urmă masca inexpresivă a Bântuitorilor.

Cred că am urlat atunci. Sunetul scos de un animal micuţ, prins într-o capcană de oţel. Joanna s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de peretele viu, şi s-a afundat în el, suprafaţa moale, care pulsa, închizându-se peste ea, pe măsură ce casa reabsorbea lucrul pe care îl crease sau căruia îi dăduse naştere. A dispărut într-o clipă, lăsând în urmă câteva unde, care s-au evaporat şi ele rapid. Ar fi trebuit să ştiu. Ar fi trebuit să ţin minte. În Zona Întunecată nu poţi avea încredere în nimeni şi în nimic, căci aparenţele sunt înşelătoare. Walker încercase să mă avertizeze, dar nu l-am ascultat.

---

[8] În engleză, „Judas Goat" Termen care face referire la Iuda Iscarioteanul şi care denumeşte un ţap sau o capră dresat (ă) special pentru a le conduce pe celelalte animale într-un anume loc, de obicei, la abator, acţiune în schimbul căreia viaţa sa este cruţată, (n. trad.)

Uitasem că, aici, dragostea este doar o altă armă pe care o pot folosi pentru a-ţi face rău, şi că trecutul nu te lasă niciodată în pace. Simţisem cum lacrimile îmi alunecă pe obraji cu mult înainte să-mi dau seama că plâng.

- La naiba, a spus Suzie, uitându-se la peretele în care dispăruse Joanna. Cred că, până la urmă, n-o să-mi iasă nimic din asta.

S-a uitat la mine şi a suspinat când a văzut că nu reacţionez. Sucurile gastrice picurau acum din tavan sub formă de ploaie continuă, înţepându-mi şi arzându-mi faţa şi mâinile, dar nu mă interesa. Cineva sau ceva tocmai îmi scosese inima din piept, şi nu-mi mai păsa de nimic. Suzie s-a apropiat de mine şi mi-a pus o mână pe umăr, uitându-se fix în ochii mei. Nu prea ştia ea cum să-şi arate sentimentele, dar se străduia.

- John, ascultă-mă. O poţi plânge mai târziu. Orice ar fi fost sau ar fi putut să fie. Nu te poţi lăsa doborât acum. Trebuie să ieşim de aici.

- De ce? am spus eu. Toţi vor să mă vadă mort. Şi poate că şi eu vreau asta.

M-a pleznit peste faţă, mai mult din camaraderie decât din mânie.

- Şi eu, John?

- Ce-i cu tine?

- Bine, poate că meritam asta. Nu ar fi trebuit niciodată să te las să te refugiezi în Londra. Şi nu ţi-am fost întotdeauna cea mai bună prietenă. Se pare că nu am talent pentru asta. Dar puştoaica, John? Cathy? Ai uitat de ea? Cea după care te-ai întors în Zona Întunecată, ca s-o salvezi? O s-o părăseşti acum? O s-o laşi să moară, doar fiindcă îţi plângi de milă?

Am întors încet capul şi m-am uitat la Cathy. La ce rămăsese din ea.

- Nu, am spus eu, într-un sfârşit. Ea nu e vinovată pentru nimic. Şi nu mi-am dezamăgit niciodată un client. Ia-mă de mână, Suzie.

- Ce? Nu e momentul să devii sentimental, John.

M-am uitat la ea.

- Ai încredere în mine, Suzie. Ai încredere că ştiu ce fac. Nu putem ieşi prin forţă, aşa că lasă-te în seama mea şi a darului meu.

Suzie m-a privit o vreme, asigurându-se că îmi venisem în fire, şi apoi a încuviinţat. Şi-a băgat puşca de vânătoare în husa de pe umăr şi m-a prins de mână. Simţeam bătăturile din palma ei, dar strânsoarea era fermă şi sigură. Avea încredere în mine. Ceea ce ne făcea unul singur. Am suspinat, obosit, pregătindu-mă să mă lupt încă o dată, pentru că numai asta îmi rămăsese.

- Trebuie să găsim inima casei, am spus eu. Să ucidem inima şi astfel casa. Dar inima nu e în apropiere. Casa trebuie s-o fi ascuns altundeva, pentru a o proteja. Undeva… unde nimeni să nu o poată ajunge, în mod normal. Dar eu nu sunt un om normal. Eu o pot găsi. Eu pot găsi orice.

Cu excepţia singurului lucru care conta cu adevărat. M-am cufundat în interiorul meu şi mi-am activat darul, deschizându-mi din nou mintea. Şi casa s-a năpustit asupra mea.

***

O bună bucată de vreme, m-am simţit aruncat în spaţiu, şi era bine. Era bine să nu-ţi faci griji în privinţa facturilor de plătit, a cazurilor ce nu puteau fi rezolvate, a clienţilor ce nu puteau fi ajutaţi. Era bine să nu-ţi faci griji în privinţa misterelor vieţii mele, şi a durerii nesfârşite pe care mi-o provocaseră, mie şi celor la care ţineam. Pornisem cu un vis, visul de a-i ajuta pe oamenii care nu mai aveau la cine apela. Dar visele nu durează. Nu pot concura cu realitatea. Realitatea de a te zbate să faci rost de bani

de chirie şi de mâncare, şi de a nu-ţi mai simţi picioarele, de la atâta bătut străzile, în căutarea oamenilor care nu vor să fie găsiţi.

Realitatea dură, nemiloasă, de a fi nevoit să-ţi compromiţi visele, pas cu pas, zi de zi, doar pentru a repurta câteva victorii nesemnificative în faţa răutăţii sau indiferenţei lumii. Până când ajungi să te întrebi dacă nu cumva ai ajuns doar umbra omului care vroiai să fii, acţionând mecanic, doar fiindcă nu ai nimic mai bun de făcut.

Dar, cumva, visul nu moare în totalitate. Pentru că, în Zona Întunecată, visele sunt, uneori, tot ceea ce îţi dă un scop în viaţă. Dacă renunţi la ele, eşti un om mort.

Crescusem în Zona Întunecată şi văzusem mulţi morţi-vii. Oameni care puteau merge şi vorbi şi face mişcări automate, trecând din bar în bar şi de la băutură la băutură, dar în a căror privire nu mai era nici o licărire. Nimic care să conteze. Tatăl meu murise de mult, cu mult înainte ca inima lui să aibă milă şi să cedeze, şi să i se bată cuiele de la coşciug. Nu l-am putut ajuta. Eram doar un copil.

Darul meu nu şi-a făcut simţită prezenţa decât mult mai târziu. Un dar pe care îl puteam folosi pentru a face o schimbare. Măcar pentru alţii, dacă nu pentru mine.

În nimicul sigur care mă înconjura şi mă alina, valuri moi de dragoste şi afecţiune se loveau de mintea mea, vroind să mă facă să uit de toate astea. Să uit de toate şi să trăiesc clipa prezentă, de dragoste şi fericire, sfârşitul tuturor dorinţelor şi nevoilor, o odihnă eternă. O voce liniştită mi-a promis că îmi va da tot ceea ce îmi dorisem vreodată. Nu trebuia decât să mă întind, să accept asta şi să renunţ la luptă. Dar nu am crezut-o. Pentru că singurul lucru pe care mi-l dorisem cu adevărat fusese deja luat de lângă mine, atunci când casa o reabsorbise pe Joanna. Vocea s-a făcut auzită mai insistent, pe măsură ce îmi băteam joc de ea. Pentru că, în spatele ei, auzeam încă foamea nesfârşită, nesătulă.

Visele mele. Realitatea mea. M-am agăţat de ele ca un om care se îneacă, şi nu am vrut să le dau uitării. Ele mă defineau. Nu tatăl care mă ignorase sau mama care mă abandonase. Nu moştenirea misterioasă pe care nu mi-o dorisem niciodată, şi nici măcar hoardele fără faţă care mă hăituiseră toată viaţa. Atât de multe influenţe care încercaseră să mă modeleze, şi pe care le renegam. Alesesem să îi ajut pe oameni, pentru că pe mine nu mă ajutase nimeni atunci când am avut nevoie. Ştiam chiar şi atunci că nu mă puteam baza pe Autorităţi să mă salveze. Tatăl meu făcuse parte dintre ei şi ei nu-l putuseră proteja sau consola. Eu alesesem să fiu stăpân pe viaţa mea, hotărâtă de propriul meu destin. Şi la naiba cu toţi şi cu toate.

Eram tot mai furios, mai înfierbântat şi mai aprins şi mai puternic, şi casa şi-a retras promisiunile false de iubire şi fericire, poate pentru că, în adâncul meu, nu am crezut niciodată în aşa ceva. Nu pentru mine, în orice caz. Nimicul gol se fărâmiţa, se prăbuşea. Simţeam şi alţi oameni în jurul meu. Suzie Armă-de-Foc, o mână ireală în mâna mea, încrezătoare în mine. Cathy Barrett, înţelegând pentru prima dată cât de mult fusese minţită, manipulată şi maltratată, aproape la fel de furioasă ca şi mine. Şi, nu prea departe… o prezenţă slabă, o voce liniştită, ca şi ultimele ecouri ale cuiva care crezuse, pentru o clipă, că era o femeie pe nume Joanna. Şi pot să jur că am simţit o altă mână ireală într-a mea.

M-am întins şi le-am îmbrăţişat, unindu-le cu mine prin darul meu, şi împreună eram mai puternici decât orice casă blestemată.

Darul meu nu mă ajută numai să găsesc lucruri, ci şi să fac lucruri. Cum ar fi să identific punctul slab al unui duşman şi să-l atac. Am biciuit spaţiul cu darul meu, şi casa a ţipat, şocată şi mânioasă, de durere şi de groază. Cred că trecuse multă vreme de când reuşise cineva să-i facă rău.

Nimicul a fost înlocuit de ceva. De un loc între lumi. Stăteam pe o câmpie goală, care se întindea la infinit în toate direcţiile. Era un loc cenuşiu, moale şi ceţos şi nedefinit. Un loc imaginar, dar suficient de palpabil. Un loc unde să poţi duce o luptă. Suzie şi Cathy erau alături de mine. Suzie purta o armură argintie, cu nişte cuie ascuţite. Cathy arăta ca în fotografie, numai că furioasă ca naiba. Nu m-am uitat să văd cum arătam eu. Nu conta. Nu prea departe era o altă prezenţă, prea slabă pentru a fi văzută clar, dar ştiam cine era. Cine trebuia să fie. Străluceam puternic cu toţii, fiinţe luminoase într-o lume cenuşie. Împreună am format un cerc larg în jurul unei coloane de întuneric, cu urme sângerii prin ea, care se învolbura şi care se ridica la nesfârşit în cerul fără nici o trăsătură. Din ea bubuia vocea casei, ca nişte lovituri de ciocan, dură şi inumană.

- Ai mei! Ai mei! Ai mei!

Dar darul meu era puternic şi i-am râs în faţă. Nu avea de partea ei decât înşelătoria şi minciuna, şi nici una nu îi era de ajutor aici. Am înaintat, şi Suzie şi Cathy m-au urmat. Coloana întunecată s-a dat înapoi în faţa luminii, micşorându-se şi depărtându-se de noi. Ne-am apropiat şi mai mult, şi coloana a devenit şi mai subţire. Şi, peste tot în jurul nostru, pe câmpia aceea largă şi nesfârşită, sute şi sute de figuri fără substanţă, stând în tăcere, privind şi sperând. Toate victimele casei. Nu le devorase doar corpurile. Blestematul de lucru le consumase şi sufletele, ţinându-i prizonieri, pentru a-şi alimenta existenţa lui nenaturală. Ceea ce rămăsese dintr-o femeie pe nume Joanna s-a apropiat de noi, reuşind să nu se destrame, în ciuda eforturilor casei de a o dezintegra şi asimila, şi i-am simţit din nou mâna într-a mea. Prin ea am ajuns şi la celelalte umbre captive, oferindu-le în tăcere şansa de a se răzbuna, şi singura libertate pe care o mai puteau cunoaşte acum... şi ele m-au acceptat.

Am fost scuturat de un fior de putere şi darul meu s-a aprins, făcându-mă să strălucesc ca un soare. M-am apropiat din nou de coloana întunecată din faţa mea. Suzie şi Cathy şi toate celelalte victime au făcut acelaşi lucru, şi casa a scos un ţipăt, repetat la nesfârşit. Coloana s-a micşorat şi s-a compactat, devenind tot mai subţire, până când mi-am putut uni mâinile strălucitoare cu Suzie cea plină de încredere, şi cu Cathy cea furioasă şi trădată, şi cu fantoma unei femei pe care aş fi putut-o iubi. Străluceam cu toţii ca nişte aştri acum. Am strâns laolaltă toată furia şi ura şi dorinţa noastră, canalizând toate victimele prin darul meu, şi am lovit inima neagră a lucrului deghizat în casă. A urlat o dată, cu o groază neputincioasă, şi apoi coloana întunecată şi învolburată a dispărut, şi vocea casei a tăcut pentru totdeauna.

Cealaltă faţă a darului meu. Să aducă moartea cuiva.

Nu am purtat niciodată pistol. Nu am nevoie de aşa ceva.

M-am uitat în jur, pe câmpia nesfârşită, locul acela cenuşiu şi gol, şi toate sutele de victime dispăruseră, sufletele lor fiind eliberate în sfârşit, pentru a-şi găsi singura pace care le mai rămăsese. Şi, dispărută odată cu ele, o momeală atent creată şi programată, care aflase, pentru o clipă, ce înseamnă să fii om, şi nu vroia să renunţa la asta.

Trebuie să crezi în vise, pentru că, uneori, ele cred în tine.

***

Am revenit în corp şi m-am uitat sălbatic în jur. Îmi recăpătasem toate forţele, mulţumită sufletelor victimelor casei. Eram tot într-o încăpere închisă, fără nici o ieşire, dar casa era moartă. Aerul se umpluse deja de mirosul dulceag şi greţos al descompunerii. Ochiul din tavan se închisese şi dispăruse, iar lumina fosforescentă din pereţi se stingea lent. În ziduri se căscaseră o mulţime de crăpături neregulate, rupându-le ca pe o carne putredă. Şi, pe podea, era ceea ce mai rămăsese din Cathy Barrett. Sfrijită, deshidratată şi pe jumătate moartă, dar în sfârşit separată de podeaua care o consuma, aruncată afară de spasmele de moarte ale casei, aşa cum sperasem. Se chinuia să se ridice, şi pe chipul ei se putea citi o furie imensă. Am ajutat-o şi am înfăşurat haina lungă în jurul ei. A ţinut-o pe ea cu nişte mâini aproape piele şi os, şi a reuşit să-mi zâmbească vag, dar real.

- M-a minţit, a spus ea. Mi-a spus tot ceea ce vroisem, în secret, să aud, aşa că am crezut-o. Şi când m-a avut, în sfârşit, m-a făcut fericită. Dar, înlăuntru, urlam tot timpul. Tu m-ai salvat.

- Cu asta mă ocup, am spus eu. E meseria mea.

M-a studiat o vreme.

- Dacă mama ar fi ştiut că sunt aici, şi că am dat de necaz, cred că ar fi trimis pe cineva ca tine. Cineva… de încredere.

- Uite, e foarte emoţionant ce spui tu acolo, a zis Suzie, tăios, dar eu chiar vreau să ies de aici.

- Bună idee, am spus eu. De-abia dădusem trenciul la curăţat.

Am ridicat-o amândoi pe Cathy în picioare şi am susţinut-o. Nu era greu. Nu cred că avea mai mult de 35 kilograme.

- Unde am fost? a întrebat ea, brusc. Locul ăla cenuşiu. Ce era?

- Casa nu putea fi distrusă decât dacă ajungeam la inima ei, am spus eu, ducând-o către locul din perete unde se aflase uşa. De aceea, şi-a ascuns inima altundeva. Într-o altă dimensiune a realitătii, dacă vrei. E un vechi truc magic. Dar eu pot găsi orice.

- Eşti sigur că e moartă? a zis Suzie. Moartă pe bune, adică nu se mai întoarce pe ultima sută de metri? Văd că e încă aici, şi noi suntem încă prinşi înăuntru.

- E moartă, am spus eu. Şi, după miros şi după cum arată lucrurile, îndrăznesc să spun că trupul ei a intrat deja în putrefacţie. Nu a aparţinut niciodată, cu adevărat, lumii noastre. Numai voinţa ei exacerbată i-a permis să supravieţuiască aici. Suzie, fă-ne o uşă.

S-a uitat la mine.

- În caz că ai uitat, puşca mea nu a dat rezultate prea bune, data trecută.

- Cred că acum o să meargă.

Suzie a rânjit ca un copil care tocmai a primit un cadou neaşteptat şi şi-a armat puşca, în timp ce eu o susţineam pe Cathy. Suzie a deschis din nou focul în linie dreaptă, şi, de data asta, a reuşit să facă o gaură prin perete, zburându-l ca pe o carne putredă. Suzie a reîncărcat şi a tras iar şi iar, râzând tare pe măsură ce lărgea gaura; într-un final, a înaintat ca să rupă marginile găurii cu mâinile goale, căscând-o şi mai mult. S-a uitat la mizeria care i se scurgea de pe mâini şi a făcut o grimasă.

- Afurisita de chestie se prăbuşeşte.

- Toată casa o să se prăbuşească în curând, am spus eu. Şi-şi va pierde şi bruma de influenţă rămasă asupra realităţii noastre. Nu cred că e bine să fim aici când se va întâmpla asta, voi ce ziceţi? Ajută-mă puţin, Suzie.

Am prins-o ferm pe Cathy, care era foarte fragilă, şi am ieşit prin gaura neregulată din perete, prăbuşindu-ne pe jumătate în coridorul nesigur de pe cealaltă parte. De-abia ne ridicaserăm în picioare, când marginile găurii din spatele nostru s-au împreunat ca şi ceara topită. Peste tot luceau lumini ciudate, şi strălucirea lor era ternă şi nesănătoasă, ca şi cea a tăciunilor aprinşi, iar mirosul dulceag şi greţos al ruinei devenise deja de nesuportat. Am înaintat în grabă pe coridor, către scări, şi pereţii pe lângă care am trecut aveau deja urme negre, de boală. Tavanul se coşcovise şi aproape că ne atingea capetele, de parcă nu se mai putea susţine. Podeaua tremura acum, şi crăpăturile neregulate din pereţi deveneau tot mai mari, ţâşnind în toate direcţiile. Până când am ajuns în capul scărilor, podeaua se încovoiase periculos sub picioarele noastre.

- Să ne mişcăm ordonat, am spus eu. Se pare că locuinţa asta nu e făcută pentru lumea noastră. Şi nu cred că ne-ar plăcea să fim prinşi într-o lume care poate produce o astfel de creatură.

- Ai dreptate, a spus Suzie. Ar trebui să ucid tot ce mişcă, fără drept de apel. Şi n-am suficientă muniţie pentru asta.

Am coborât în fugă scările care se clătinau, Cathy ajutându-ne cât de mult putea. Casa îi devorase o mare parte din muşchi. Era, totuşi, foarte curajoasă. Peretele de lângă scări se topea încet, ca şi ceara care se scurge pe o lumânare. Treptele ni se agăţau de picioare ca nişte caramele lipicioase, forţându-ne să le dezlipim brutal. Am încercat să mă sprijin de balustradă, dar am rămas cu o întreagă bucată în mână, putredă şi purulentă. M-am strâmbat şi apoi am aruncat-o cât colo.

Am luat-o la fugă pe holul larg, mai mult cărând-o pe Cathy, în timp ce pereţii nesiguri se umflau în toate părţile, şi tavanul s-a prăbuşit peste noi, umplându-ne de lichid gros şi murdar. În locul unde fusese uşa de la intrare era acum doar o gaură astupată, care putrezea, de un mov închis, cu margini din care picura ceva, ca dintr-o rană infectată. Se strângea, făcându-se grămadă. Era deja mult prea mică pentru a putea trece prin ea.

- O, Doamne, a spus Cathy. N-o să mai ieşim niciodată de aici. N-o să ne lase niciodată să plecăm.

- E moartă, a spus Suzie. Nu mai are nici un cuvânt de spus. Şi plecăm, indiferent cum. Da, Taylor?

- Da, am spus eu.

Dincolo de gaura care se prăbuşea şi care pretinsese odată a fi o uşă, puteam vedea ceva din lumea de afară, clară şi liniştită şi relativ sănătoasă. M-am uitat fix la gaura care se închidea, izbind-o cu darul meu, şi s-a deschis, lărgindu-se iar. Suzie şi cu mine am prins-o bine pe Cathy şi ne-am avântat prin gaură, forţând ieşirea. Ţesuturile putrede au încercat să ne prindă, dar am zburat de acolo într-o clipă. Am ajuns pe strada Blaiston, înapoi în lumea oamenilor, şi ploaia care se pornise a îndepărtat urmele de mizerie de pe trupurile noastre.

Ne-am oprit în mijlocul străzii, chiuind ca nişte nebuni, şi am aşezat-o pe Cathy pe pământ. Şi-a trecut mâinile peste asfaltul solid, care poate că era groaznic de murdar, dar nu se prefăcuse niciodată că ar fi altceva decât ce era, şi a început să plângă. M-am uitat la casa moartă. Se coşcovea şi se prăbuşea încet, iar ferestrele se închideau ca nişte ochi obosiţi. Rămăşiţele găurii prin care trecusem arătau ca o gură strâmbă, vânătă.

- Să putrezeşti în Iad, i-am urat eu.

Am lovit lucrul mort cu darul meu pentru ultima dată, împingându-l dincolo de limite, şi resturile creaturii care pretinsese că este o casă au

dispărut din Zona Întunecată, înapoi în lumea îngrozitoare din care veniseră, lăsând în urma lor doar câteva bucăţi în putrefacţie şi un miros de ruină, care deja se disipa în ploaie. În momentul în care Walker a ajuns cu oamenii lui, nu mai avea ce să îngroape.

EPILOG

Ploaia aproape încetase. Tremuram uşor, şi nu cred că din cauza frigului. Cel puţin cerul nopţii era încă plin de stele şi de o lună albă imensă, şi am încercat să mă liniştesc văzându-le. M-am aşezat pe trotuar, înfofolit în trenciul meu jegos, privind cum oamenii lui Walker, pe cealaltă parte a străzii, se foiau pe locul gol unde fusese casa. Se părea că nu au prea mult noroc, dar, din când în când, se arătau foarte entuziasmaţi de câte o bucăţică de ţesut putred, şi se dădeau tare importanţi atunci când o sigilau în nişte pungi de plastic. Ca dovadă sau pentru analize ulterioare. Sau poate că Walker se gândea să-şi facă o casă nouă. Walker era mereu în căutare de trucuri murdare, pe care să le aplice în cazul vreunui duşman ocazional. În momentul de faţă, îşi coordona echipa de la distanţă, atent ca întotdeauna să nu se murdărească el pe mâini.

Apăruse însoţit de un mic grup de oameni, nu mult după ce le scosesem pe Suzie şi pe Cathy din casa moartă. Fuseseră tot timpul acolo, atenţi la ce se petrecea, în cazul în care chiar dădeam greş. Se pare că Walker auzise ţipătul de moarte al casei. Ştiam asta. Am ştiut mereu că Walker era un vultur cu adevărat bun.

Cathy stătea lângă mine, învelită încă în haina aceea lungă şi soioasă, la care nu vroia să renunţe, sprijinindu-se prieteneşte de mine. Walker făcuse rost de o cană mare cu supă de vită pentru ea, şi acum Cathy sorbea din ea din când în când, când îşi aducea aminte. Corpul ei fusese atât de devorat de către casă, încât uitase şi ce era foamea. Suzie ne păzea, cu puşca de vânătoare în mână, fulgerându-l pe Walker din priviri, fie şi numai dacă părea că se apropie prea mult de noi. Nici măcar el nu îndrăznea să o supere pe Suzie Armă-de-Foc fără motiv.

Amintirea Joannei încă mă chinuia, deşi fantoma ei dispăruse odată cu casa. Nu-mi venea să cred că mă păcălise atâta vreme… dar păruse atât de reală. Mă întrebam dacă crezusem în ea din aceleaşi motive pentru care Cathy crezuse în promisiunile casei, pentru că ni se spusese exact ceea ce vroiam să auzim. Că o iubisem pe Joanna pentru că fusese creată de duşmanii mei ca să fie dragostea mea ideală. Dură, dar vulnerabilă. Puternică, dar disperată. Să-mi semene mult, de fapt. Cineva îşi făcuse temele foarte bine, nenorociţii. Dar simţeam că, până la urmă, Joanna ajunsese să creadă în ea pentru că eu credeam în ea, că devenise, chiar şi pentru o clipă, o persoană reală printr-un efort de voinţă. Propria ei voinţă. Visele se pot îndeplini, în Zona Întunecată. Toată lumea ştie asta.

Dar tot dispar atunci când te trezeşti.

Suzie s-a uitat la mine şi s-a încruntat. Îmi ghicise gândurile.

- Mereu ai fost prea moale, Taylor. O să-ţi treacă. Încă mă ai pe mine.

- Ce noroc pe mine, am spus eu.

În felul ei, încerca să mă aline.

- Şi i-am tras un şut în fund casei ăleia, nu-i aşa?

- Da, am spus eu. Aşa este.

Suzie s-a uitat la locul gol, neimpresionată de oamenii lui Walker şi de eforturile lor.

- Câţi oameni crezi că a mâncat lucrul ăla, înainte să îl distrugem?

Am dat din umeri.

- Câte suflete pierdute şi câţi nefericiţi sunt în Zona Întunecată? Şi câţi dintre ei ar trebui să dispară, ca să observe cineva? Sau să-i pese cuiva? Walker s-a mobilizat numai după ce câţiva instigatori şi propagatori au dispărut accidental.

Walker şi-a auzit numele şi s-a îndreptat ca din întâmplare către noi, ţinând-o pe Suzie sub supraveghere. Ea l-a ţintit cu puşca, zâmbind neprietenos, dar i-am făcut semn să îl lase să se apropie. Erau lucruri pe care trebuia să le ştiu, acum, că mă simţeam mai tare. Şi-a dus politicos degetele la pălărie, în semn de salut.

- Ştiai, am spus eu.

- Bănuiam, a spus Walker.

- Dacă ai fi fost sigur, am spus eu, încet, tot m-ai fi lăsat să merg acolo, fără să mă previi?

- Probabil. Nu eşti unul dintre oamenii mei, Taylor. Nu-ţi sunt dator cu nimic.

- Nici măcar cu adevărul?

- Mai ales cu adevărul.

Suzie s-a încruntat.

- Voi doi vorbiţi despre casă sau despre Joanna?

- Nu contează, am spus eu. Walker a fost mereu extrem de conservator în legătură cu secretele pe care le păzeşte. Spune-mi măcar asta, Walker. Mama mea chiar se întoarce?

- Nu ştiu, a spus el, înfruntându-mi calm privirea.

Era deschis şi sincer, dar el se purta mereu aşa.

- Am auzit nişte zvonuri, dar… zvonuri există mereu, nu-i aşa? Poate că… ar trebui să rămâi, să vezi.

S-a uitat la locul gol de cealaltă parte a străzii, evitând să mă privească.

- Ţi-aş putea trimite ceva de lucru, din când în când. Neoficial, desigur. Văd că, până la urmă, te ţii încă bine.

- Ai ceva tupeu, a spus Suzie.

Walker i-a zâmbit, un zâmbet de funcţionar public politicos şi modest.

- Ţine de slujba mea, drăguţo.

- Nu sunt drăguţa ta, Walker.

- Să nu crezi că nu sunt recunoscător pentru asta.

Am intervenit, înainte ca lucrurile să scape de sub control.

- Walker, poţi avea grijă de Cathy în locul meu? Să te asiguri că ajunge înapoi, în lumea reală, la mama ei? La mama ei adevărată?

- Desigur, a spus Walker.

- Las-o baltă, a spus Cathy, tăios. Nu mă întorc. Nu mă mai întorc niciodată. Rămân aici, în Zona Întunecată.

I-am aruncat cea mai dură privire de care eram în stare.

- Eşti nebună? După toate prin câte ai trecut?

Mi-a zâmbit, cu cana de supă de vită în faţă, dar cât de serios era acel zâmbet.

- Coşmarurile nu sunt numai de un singur fel. Crede-mă. Oricât de nesănătos ar fi locul ăsta, nu se compară cu locul din care am fugit. Mă gândesc să rămân cu tine, John. N-ai nevoie de o secretară? Orice detectiv

particular trebuie să aibă o secretară bună de gură, care să ştie câte ceva. Cred că e trecut în manual.

Suzie a început să râdă, şi râsul i s-a transformat într-o tuse neconvingătoare în momentul în care m-am uitat fix la ea. Walker s-a prefăcut din nou foarte interesat de locul gol. Am privit-o pe Cathy.

- Ţi-am salvat viaţa, nu te-am adoptat!

- Ne descurcăm noi cumva, a spus Cathy, cu încredere.

S-a uitat şi ea peste drum.

- Ce crezi că era, de fapt?

- Un alt prădător, am spus eu. Puţin mai ascuns decât alţii. Doar... ceva din Zona Întunecată.

CUPRINS